НОРА РОБЪРТС

Бъди до мен

НОРА РОБЪРТС
БЪДИ ДО МЕН

Превод: Цветана Генчева

chitanka.info

Авторът на бестселъри Хънтър Браун е непознат за многобройните си почитатели. Той не дава интервюта и никой не знае дори как изглежда. Да вземе интервю от него се оказва истинско предизвикателство за репортерката Лий Радклиф. Тя случайно се запознава с него и между тях пламва искра. Хънтър се съгласява да й даде желаното интервю, при условие че Лий прекара с него няколко дни на платка в каньона Оук Крийк. Там тя открива човек, който по нищо не отстъпва на силния й характер, който я обича и уважава, но се бои да не изгуби свободата си. Дните и нощите, прекарани с него, я карат да премисли много неща…

ПРОЛОГ

… огромна кръгла луна, бяла студена светлина. Наблюдаваше как сенките се движат и тръпнат също като живи същества по твърдия зърнест сняг. Черно върху бяло. Черно небе, бяла луна, черни сенки, бял сняг. Каква безцветна призрачност, единствено вятърът стенеше и свирукаше сред голите дървета. Знаеше, че не е сам, че сред черната белота няма сигурност. Капчица горещ страх се плъзна през вледенението му сърце. Дишаше с жадна умора, почти останал без дъх, обгърнат от бялата пара на изнемогата. По замръзналата земя се плъзна сянка. Вече нямаше накъде да се скрие.

Хънтър дръпна от цигарата и се взря към думите на монитора сред димната пелена. Майкъл Трент беше мъртъв. Хънтър го бе създал, бе неговата рожба, сътворена специално за смъртта, застигнала го безжалостно в студа под кръглата луна. Усети задоволство от постигнатото, вместо да бъде обзет от съжаление, че бе отнел живота на човек, когото познаваше много по-добре от самия себе си.

Щеше да завърши главата тук и да остави подробностите за убийството на Майкъл на въображението на читателите. Бе създал настроението, бе намекнал за тайните, чувството за обреченост витаеше над всяка дума, макар и без да бе описано в подробности. Много добре знаеше, че навикът му да постъпва така едновременно разочароваше и омагьосваше почитателите му. Тъй като точно това бе целта му, той остана доволен. А това не му се случваше често.

Пресъздаваше ужасяващото, спиращото дъха, това, за което никой не смееше да проговори. Хънтър проучваше най-черните потискащи кошмари, скрити в човешкия ум и ги караше да оживяват с хладна точност. Той превръщаше невъзможното в истина, необичайното — в напълно обикновено. А пък обикновеното често излизаше изпод перото му като нещо смразяващо. Използваше думите също както художниците използват палитрата и твореше истории с неповторим колорит, в същото време простички, които умело приковаваха вниманието на читателя още от първата страница.

Бизнесът му бе ужасът и Хънтър постигаше небивали успехи.

Вече пет години бе неоспоримият победител в тази игра. Беше написал шест изключителни бестселъра, а четири превърна в сценарии за киното. Критиците полудяха, продажбите нямаха равни на себе си, пристигаха безчет писма от почитатели от цял свят. Хънтър не даваше пет пари. Първо пищеше за себе си, защото в пресъздаването на една история се криеше неповторимият му талант. Това че доставяше удоволствие с написаното, му носеше удовлетворение. Но каквито и да бяха отзивите на критиката и читателите, той пак щеше да продължава да пише. Имаше си работата, имаше и усамотението си. Това бяха най-важните неща в живота му.

Не се възприемаше като отшелник, не се смяташе за саможив. Просто прекарваше живота си по начина, който бе избрал. Вършеше същото и преди шест години, преди да дойде славата, успехът и огромните авансови плащания.

Ако някой го попиташе дали създаването на цяла поредица бестселъри бе променило живота му, Хънтър би отговорил: откъде накъде? Беше писател още преди да излезе „Сатанински обет“ и да се класира на първо място в списъка на най-четените романи според „Ню Йорк Таймс“. Ако бе имал желание животът му да е друг, щеше да стане водопроводчик.

Някои твърдяха, че нарочно бе избрал този начин на живот, че си гради образ на отшелник, за да се прави на интересен, за да събуди хорското любопитство. Други пък разправяха, че отглеждал вълци. Имаше и такива, които бяха готови да се закълнат, че не съществува, че е просто един хитро измислен продукт на въображението на издателите. Само че Хънтър Браун не обръщаше абсолютно никакво внимание на подобни приказки. Вслушваше се само в това, което искаше да чуе, виждаше единствено нещата, които искаше да са му пред очите, и помнеше всичко.

Натисна няколко копчета на клавиатурата и се приготви да започне следващата глава. Следващата глава, следващата дума, следващата книга бяха много по-важни от статиите, пълни с догадки и предположения.

Днес бе работил цели шест часа, ала си каза, че може да поработи поне още два. Разказът му се изливаше също като леден поток — бистър и последователен.

Ръцете, които се стрелкаха по клавиатурата, бяха красиви — загорели, слаби, с дълги пръсти и едри длани. Щом ги погледнеше, човек би си казал, че са създадени да творят концерти или епически поеми. А те претворяваха черни кошмари и чудовища — не от типа на потъналите в кръв зъби и съдрана кожа, а съвсем истински чудовища, които караха читателя да потръпва. Пищеше достатъчно реалистично, докосваше се до ежедневното, така че ужасът се превръщаше в нещо обичайно и осезаемо. Едно създание се таеше в творбите му и това създание бе потисканият у всеки страх. А той умееше да се добере до него, винаги. И тогава, бавно и постепенно, го отприщваше на свобода.

Почти забравена, цигарата му тлееше в препълнения пепелник до лакътя му. Пушеше прекалено много. Това бе само външният белег за напрежението, което си налагаше сам, напрежение, което не позволяваше никой друг да упражнява над него. Искаше да свърши тази книга до края на месеца, срок, който сам си бе определил. Беше се поддал на един от редките си импулси и се съгласи да участва в писателска конференция във Флагстаф през първата седмица на юни.

Не му се случваше често да се включва в обществени изяви, а когато все пак го правеше, те никога не бяха значими, многолюдни събития. В тази конференция едва ли щяха да участват повече от двеста издатели и начинаещи автори. Щеше да води семинар, да отговори на въпросите и да се прибере. Там нямаше да има такса за лекторите.

Само през тази година Хънтър бе отказал предложенията на едни от най-престижните имена в издателския бизнес. Престижът не го вълнуваше, но по свой, макар и странен начин вярваше, че приносът му към гилдията на писателите от централна Аризона бе нещо като компенсация за славата. Хънтър добре разбираше, че нищо не се дава даром.

Бе късен следобед, когато кучето, свито в краката му, повдигна глава. То бе слабо източено животно, с лъскава сива козина и присвитите интелигентни очи на вълк.

— Време ли е вече, Сантанас? — сякаш създадена за тази нежност, ръката на Хънтър се спусна и помилва главата на кучето. Макар че бе доволен от свършеното, докато изключваше компютъра, реши да поработи до късно тази вечер.

Мъжът излезе от потъналия в истински хаос кабинет и мина в спретнатия хол с високи прозорци и скосен таван. Миришеше на ванилия и теменужки. Едрото слабо куче вървеше до него.

Отвори вратата към просторната тераса и се вгледа в гъстите гори наоколо. Те го изолираха тук, а натрапниците си оставаха далеч. Както и да погледнеше на въпроса, тези гори бяха неговият щит. Имаше нужда от спокойствие, от тайнственост и красота, също както имаше нужда от наситено червените стени на каньона, обградили го отвсякъде. В тишината долови бълбукането на водата в близкия поток и замайващата прелест на свежия въздух. Не приемаше всичко това за даденост, не ги бе притежавал винаги.

В този момент я видя. Вървеше небрежно по пътеката към къщата. Опашката на кучето замаха.

Понякога, докато я наблюдаваше така, Хънтър не можеше да повярва, че тази прелест принадлежи само на него.

Тя бе мургава, с нежни фини черти, движеше се с неосъзната самоувереност, която го караше да се усмихва, въпреки че го прорязваше болка. Казваше се Сара. Работата и усамотението му бяха двете жизненоважни неща за него. Сара бе неговият живот. Тя си струваше борбата, разочарованията, страховете и болката. Струваше си всичко.

Сара вдигна глава и усмивката й разкри просъскващата шина на зъбите.

— Здрасти, тати!

ПЪРВА ГЛАВА

Седмицата преди списание като „Селебрити“ да излезе на пазара преминаваше в неповторим хаос. Всеки директор на отдел се потапяше в трескава работа. Бюрата оставаха отрупани с какво ли не, телефоните бяха претоварени, никой не се сещаше, че е време за обяд. Всички ставаха избухливи, настояваше се за невъзможни пеша. В повечето кабинети лампите оставаха запалени до късно през нощта. Наситеният аромат на кафе и застоялата миризма на цигари се стелеха във всяко кътче. Изпиваха се много опаковки успокоителни, а шишенцата с капки за очи се предаваха от човек на човек. След пет години на тази работа Лий вече приемаше ежемесечната паника като нещо напълно в реда на нещата.

„Селебрити“ бе елегантно, изискано и уважавано издание, а от продажбите му се изкарваха милиони всяка година. Освен статиите за богатите и известните, бяха включени и мнения на видни психолози и журналисти, интервюта както с държавници, така и със звезди от света на музиката. Снимките бяха неповторими, а статиите задълбочени и изчерпателни. Завистниците можеха да го определят като едно от по-качествените клюкарски издания, но думата „качество“ нямаше как да бъде изпусната.

Всяка реклама в „Селебрити“ даваше сигурност, че продажбите и интересът към съответния продукт ще се увеличат. Списанието бе сред множеството конкурентни заглавия, едно от водещите месечни издания в страната. Лий Радклиф в никакъв случай не би се примирила с нещо по-незначително.

— Как излезе статията за скулптурите?

Лий вдигна поглед към Брайън Мичъл, една от най-добрите фотографки на Западното крайбрежие. С истинска благодарност пое чашата кафе, която Брайън й подаде. През изминалите четири дни едва ли й се събираше повече от двадесет часа сън.

— Добре — отвърна простичко тя.

— Виждала съм по-стойностни произведения, създадени по стените из задните улички.

Въпреки че дълбоко в себе си бе съгласна, Лий само сви рамене.

— На някои им допада безформеното и загатнатото.

Брайън се засмя и поклати глава.

— Когато ме изпратиха да снимам онази червено-черна плетеница от тел и жици, за да я представя в най-благоприятна светлина, ми идваше да ги помоля да загасят светлините.

Беше му придала почти мистичен вид.

— С подходяща светлина можеш да накараш и едно бунище да изглежда мистично — тя се усмихна към Лий. — И ти по същия начин можеш да го представиш като нещо възхитително.

По устните на Лий трепна подобие на усмивка, въпреки че умът й се стрелкаше в съвсем други посоки.

— И то само за един ден работа.

— Като каза работа… — Брайън прехвърли слабия си крак в джинси на изрядно подреденото бюро на Лий и отпи от своята чаша кафе. — Все още ли се опитваш да изровиш нещо за Хънтър Браун?

Елегантните вежди на Лий се свиха. Хънтър Браун се превръщаше в лично предизвикателство, в истинска мания. Сигурно ставаше така, защото нямаше начин да се добере до него, а тя бе решила да надникне отвъд тайнствеността, която го обгръщаше. Цели пет години се бори, за да си извоюва име на репортер и всички я познаваха като упорита, задълбочена и последователна. Лий много добре съзнаваше, че сама си бе спечелила тези определения. Издирваше Хънтър Браун цели три месеца вече и непрекъснато удряше на камък, ала това не я бе обезкуражило. По един или друг начин щеше да успее да напише за него.

— Засега съм смогнала да се добера единствено до името на агентката му и телефона на издателя — в гласа й прозвуча нещо като разочарование, но по лице го й бе изписана решимост. — Никога не съм се сблъсквала с толкова необщителни хора.

— Последната му книга излезе миналата седмица — Брайън небрежно издърпа най-горния лист от спретнатата купчинка, която Лий системно обработваше. — Прочете ли я?

— Купих я, ала още не ми е останало време да я отворя.

Брайън отметна дългата плитка с цвят на мед през рамо.

— Не я започвай в безлунна нощ — тя отпи глътка кафе и се разсмя. — Господи, като приключих, запалих всички лампи в апартамента. Нямам представа как го прави.

Лий вдигна поглед отново, очите й спокойни и самоуверени.

— Точно това е едно от нещата, които смятам да открия.

Брайън кимна. Познаваше Лий вече три години и не се усъмни нито за миг в думите й.

— Защо? — откритите й очи с форма на бадем се спряха на Лий.

— Защото… — Лий допи кафето и запокити празната чаша към препълненото кошче. — Никой друг не е успял.

— Синдромът на връх Еверест — отбеляза Брайън и си спечели една от редките, но искрени усмивки на приятелката си.

Ако някой случайно надникнеше, веднага щеше да забележи две привлекателни жени, които си приказваха непринудено в модерния, приятно обзаведен офис. Един по-внимателен наблюдател обаче веднага би забелязал контраста. Брайън, облечена в джинси и впита тениска, бе съвсем спокойна и небрежна. Всяко нещо у нея бе нехайно, дори не съвсем чисто, като се започне от омърлените гуменки, чак до дългата, хлабаво сплетена плитка. Лицето й, макар и с остри черти, приковаваше вниманието и единственият грим бе малко спирала. Сигурно бе смятала да си сложи червило или дори руж, ала след това бе забравила.

Лий, от друга страна, бе в изключително елегантен костюм в ледено синьо, а нервите, които никога не отслабваха хватката си, личаха по винаги неспокойните ръце. Косата й бе подстригана от умела ръка в къса свободна прическа, която почти не изискваше допълнителни грижи, нещо също толкова важно, колкото и добрият й външен вид. Цветът бе нещо средно между медно и златно. Кожата й бе с прозрачна нежност, млечнобяла, цвят, който за някои червенокоси бе истинска благодат, докато други го възприемаха като истинско нещастие. Гримът й бе съвършен още от сутринта, дори сиво-синкавите сенки, които отиваха на очите й. Чертите й бяха нежни и елегантни, а пълните устни с инатливо излъчване привличаха погледа.

Двете жени бяха съвсем различни по стил и вкус, но колкото и да бе странно, приятелството им започна от момента на запознанството им. Въпреки че Брайън не винаги одобряваше агресивността в подхода

на Лий, а пък Лий не винаги харесваше примирението на Брайън, близостта им не намаля през годините.

— Така значи — Брайън напипа шоколада, пъхнат в джоба на джинсите й, и започна да го отваря. — И какъв е грандиозният ти план?

— Да продължа да ровя — отвърна с мрачна решимост Лий. — Имам връзки в издателска къща „Хърайзън“. Може пък някой от тях да успее да изнамери нещо — съвсем несъзнателно тя забарабани с пръсти по бюрото. — По дяволите, Брайън, той е също като мъжа, когото никога не го е имало. Дори не мога да науча в кой щат живее.

— Донякъде съм склонна да повярвам на някои от слуховете — каза замислено Брайън. Пред офиса на Лий някой даваше воля на истеричния си пристъп заради последната редакция на една статия. — Готова съм да приема, че той живее в някоя пещера, пълна с прилепи и някой, и друг вълк единак. Сигурно ръкописите му са надраскани с овча кръв.

— И при всяко пълнолуние принася в жертва по една девица.

— Хич не бих се изненадала — Брайън поклащаше лениво крак, докато гризеше шоколада. — Казвам ти, този тип е чудак.

— „Беззвучен писък“ вече се нареди начело на класациите на бестселърите.

— Не съм казала, че не е върха — опъна й се Брайън. — Просто казах, че е чудак. Какво ли му се върти в ума? — тя поклати глава с глуповата усмивка. — Честна дума, снощи ми се щеше никога да не бях чувала за Хънтър Браун, докато се чудех дали все пак няма начин да заспя с широко отворени очи.

— Ето това е, ти го каза — Лий скочи нетърпеливо от мястото си и се приближи до малкия прозорец на източната стена. Не гледаше навън, ширналият се пред погледа й Лос Анджелис не я интересуваше. Просто трябваше да се движи. — Какви ли мисли му минават през главата? Какъв живот води? Женен ли е? Дали е на шейсет и пет или на двадесет и пет? Защо пише романи за свръхестественото? — обърна се, нетърпението и раздразнението й очевидни под съвършената фасада. — Ти защо прочете книгата му?

— Защото е невероятно впечатляваща — отвърна на мига Брайън. — Защото когато бях на трета страница, бях така погълната от

разказа, че и с пистолет до главата нямаше да ми я измъкнеш от ръцете.

— А ти си интелигентна жена.

— Така е, дявол да го вземе — съгласи се Брайън и се усмихна. — Е, и?

— Защо интелигентните хора купуват и четат романи, от които ги побиват тръпки на ужас? — попита Лий. — Когато вземеш нещо от Хънтър Браун, много добре знаеш какъв ефект ще има върху теб и въпреки това романите му са непрекъснато на първа позиция сред бестселърите. Защо един очевидно интелигентен мъж пише подобни книги? — тя започна — навик, който Брайън отлично познаваше, да върти в ръка каквото й бе попаднало в момента — или листата на филодендрона, или някой молив, или лявата обеца, която бе свалила, докато бе говорила по телефона.

— Струва ли ми се, или наистина долавям неодобрение?

— Да, може би — Лий се намръщи и вдигна поглед. — Този човек е по всяка вероятност най-добрият колорист в цялата страна. Ако описва стая в някоя стара къща, спокойно можеш да помиришеш прахта. Образите му са толкова живи, че си готов да се закълнеш, че си срещал хората, описани в книгите му. А ето че използва този талант за неща, които могат да те докарат до лудницата. Искам да разбера защо.

Брайън смачка опаковката на шоколада на топка.

— Познавам една жена, която е вероятно с най-острия и аналитичен ум, който човек може да си представи. Има таланта да открива отдавна заровени факти, някои от тях на пръв поглед голяма досада и да ги превръща в невероятни истории. Амбициозна е, има неповторим усет към думите, ала работи в списание и е зарязала наполовина готовия си роман да прашасва в едно чекмедже. Прелестна е, но рядко излиза на срещи, освен ако не са свързани с работата. Освен всичко това, докато говори, има навика да усуква кламери и да ги превръща в неузнаваем боклук.

Лий погледна безформената метална нишка в ръката си, а след това премести студения си поглед към Брайън.

— Знаеш ли защо?

В очите на приятелката й проблесна веселост, въпреки че гласът й прозвуча съвсем сериозно.

— Цели три години търся отговора, ала все не успявам да го открия.

Лий с усмивка подхвърли безформения кламер в боклука.

— Затова не си репортерка.

Лий никак не обичаше да следва съвети, затова запали нощната лампа, отпусна се на леглото и отвори най-новия роман на Хънтър Браун. Реши да прочете една-две глави и да си легне рано. Ранното лягане бе почти греховно удоволствие след седмицата, която прекара в „Селебрити“.

Стаята й бе в меки кремави тонове и нюанси на синьото от най-бледото чак до индигово. Тук бе нейното царство сред десетки пухкави възглавници, огромен персийски килим и бюро от началото на осемнадесети век, върху което бе поставена ваза, пълна с паунови пера и евкалиптови клонки. Най-новата й придобивка бе огромен фикус, вече леко клюмнал, поставен до прозореца.

Смяташе тази стая за единствената истински нейна, където да се радва на усамотение. Като репортер Лий знаеше, че бе по-скоро обществена фигура, също като хората, за които пишеше. Нямаше как да разчита на усамотение, след като непрекъснато се ровеше в живота на знаменитостите. Но в това малко кътче можеше да се наслади на истинска почивка, да забрави, че я чака работа за довършване и висини за покоряване. Тук можеше да се престори, че животът в Ел Ей не кипи пред прага й, тук бе нейният оазис, потънал в тишина и спокойствие. Без него, без часовете, прекарани в сън и почивка тук, тя щеше да се чувства изхабена.

Познаваше се прекалено добре и ясно съзнаваше, че проявява тенденция да се понапряга, да изисква прекалено много. В тишината и спокойствието на спалнята си всяка вечер презареждаше батериите, за да е готова за поредния предстоящ трескав ден.

Обзета от спокойствие, Лий отвори най-новото творение на Хънтър Браун.

След половин час бе обзета от безпокойство, не можеше да си намери място, ала въпреки това книгата я бе завладяла изцяло. Щеше да се ядоса на автора, че така бе успял да прикове вниманието й, ако не бе прекалено заета да обръща страниците. Писателят бе описал

напълно обикновен човек в необикновена ситуация и бе постигнал желания ефект с такова умение, че тя вече бе намерила общото между себе си и учителя, забъркал се в черната тайна на малкото градче.

Думите се лееха, а диалогът звучеше толкова живо и естествено, че й се стори как дочува гласовете на събеседниците. В градчето имаше толкова много познати неща, че бе готова да се закълне, че е ходила там. Знаеше, че написаното ще й донесе не един и два момента на ужас в тъмното, но не можеше да не продължи. Това бе магията на вълшебния разказвач. Прокле го, ала не спря да чете, изпълнена с такова напрежение, че когато телефонът на нощното шкафче до нея звънна, книгата изпадна от ръцете й. Лий изруга и посегна към слушалката.

Раздразнението, че някой я бе прекъснал, не се задържа дълго. Тя грабна молив и започна да драска нещо в бележника до телефона. Стиснала език между зъбите, Лий остави бавно молива и се усмихна. Дължеше огромна услуга на връзката си в Ню Йорк, но щеше да се отплати, когато му дойдеше времето, както обикновено постъпваше. За момента, каза си тя и прокара ръка по книгата на Хънтър, щеше да уреди пътуването до една малка писателска конференция във Флагстаф, Аризона.

Трябваше да признае, че провинцията бе наистина впечатляваща. Както обикновено, Лий посвети полета от Ел Ей до Финикс на работа, ала още с качването на малкия местен самолет за Флагстаф, работата бе забравена. Летяха през ниски облаци над шир, която й се стори невероятна след небостъргачите и трафика на Лос Анджелис. Взираше се надолу към върховете на каньона Оук Крийк, където скалите приличаха на замъци, и усети как в гърдите й се надига необичайно вълнение за жена, която рядко се впечатлява. Само ако имаше повече време…

Докато слизаше от самолета, тя въздъхна. Времето никога не й достигаше.

Малкото летище имаше само една-единствена зала, където изборът за развлечение бе между апаратите за напитки и опаковани сладки. Нямаше високоговорители, които да обявяват пристигащите и заминаващи полети. Нямаше пикола, които да й помогнат с багажа.

Нямаше я и опашката чакащи таксита, нетърпеливи да се доберат до нов клиент. Прехвърли сака за костюми през рамо и се намръщи на неудобството. Търпението съвсем не бе от силните й страни.

Уморена, гладна и малко стресната от местния полет, Лий пристъпи към едно от гишетата.

— Трябва ми кола до града.

Мъжът по къс ръкав с разхлабена вратовръзка спря да барабани по клавиатурата. Първоначалният му любезен поглед се изостри, щом забеляза лицето й. Тя му напомни за камеята, която баба му носеше само при някой специален случай. Служителят веднага изпъна рамене.

— Искате да наемете кола ли?

Лий обмисли за момент възможността, но след това реши, че не й допада. Не бе дошла да разглежда забележителности, затова нямаше смисъл да се ангажира с кола.

— Не, трябва само да стигна до Флагстаф — тя намести сака и му даде името на хотела. — От хотела не изпращат ли коли да посрещнат пристигащите?

— О, да. Минете до телефона, там, на стената. Номерът е записан. Просто им звъннете и те ще изпратят човек.

— Благодаря ви.

Служителят не откъсна от нея очи, докато Лий се отдалечаваше към телефона, и му се стори, че би трябвало той да й благодари.

Тя усети мириса на препечен хотдог, докато прекосяваше залата. След като отказа съмнително изглеждащите закуски на подноса в самолета, сегашната миризма събуди апетита й. Набра бързо хотела, каза си името и я увериха, че до двадесет минути колата ще е при нея. Доволна от отговора, Лий си купи хотдог и се настани на черен пластмасов стол.

Щеше да се добере до това, заради което бе дошла, каза си ожесточено тя, докато реееше поглед към далечните планини. Нямаше да допусне да си пропилее времето. След три месеца, изпълнени с разочарование, най-сетне щеше да види лицето на Хънтър Браун.

Наложи се да използва всички умения и цялата си решимост, за да убеди главния редактор да й позволи пътуването, ала то щеше да си струва. Трябваше да си струва. Отпусна се назад и прехвърли наум въпросите, които щеше да зададе на Хънтър Браун, щом го приклещеше.

Трябваше й един-единствен час с него. Шестдесет минути. През това време щеше да измъкне от него достатъчно информация за едно подробно, изключително интервю. Нали направи точно така с тазгодишния носител на „Оскар“, въпреки че той се дърпаше, също и с кандидата за президент, макар че мъжът се държа доста враждебно. Хънтър Браун сигурно щеше да е и дръпнат, и враждебно настроен, каза си Лий с нещо като усмивка. Нищо, това щеше да придаде допълнителен вкус на нещата. Ако искаше да води стандартния простичък живот, щеше отдавна да се е пречупила и да се е оженила за Джонатан. В този момент най-вероятно щеше да организира поредното градинско парти, вместо да обмисля как да издебне писател на бестселъри.

Тя едва се сдържа да не се изсмее на глас. Градински партита, събирания за бридж, яхтклуб. Това може и да означаваше съвършенство за родителите й, но Лий искаше да постигне повече.

Погледна часовника си, остави багажа грижливо подреден до стола и отиде до тоалетната. Едва бе затворила вратата, когато обектът на цялото пътуване влезе с небрежна бавна походка в залата.

Не му се случваше често да върши добри дела, а и те бяха единствено за хора, които истински обичаше. Когато пристигна в града, му остана достатъчно време, затова подкара към летището, за да вземе издателката си. Без да се оглежда, той пристъпи към гишето, където Лий бе получила информация преди няколко минути.

— Полет 471 навреме ли ще кацне?

— Да, господине, кацна преди десет минути.

— А слезе ли една жена? — Хънтър огледа почти празната зала. — Привлекателна, към средата на двадесетте…

— Да, господине — прекъсна го служителят. — Току-що влезе в дамската тоалетна. Багажът й е там.

— Благодаря — Хънтър доволно пристъпи към грижливо подредения багаж на Лий. Обича да пътува с доста багаж, отбеляза той, докато оглеждаше сака за костюми, сака на колела и протоколното куфарче. Ала имаше ли жена, която да не обича? Нима неговата Сара не помъкна цели два сака за трите дни при сестра му във Финикс? Невероятно как това малко момиченце вече се бе превърнало в две-трети жена. Може пък да не беше чак толкова странно, каза си Хънтър. Противоположният пол бяха две трети жени още от раждането си,

докато на мъжете им бяха необходими години, за да се отърсят от момчешкото у тях, ако изобщо някога успяваха. Може би затова имаше много повече доверие на мъжете.

Лий го видя, щом излезе в залата. Беше с гръб към нея и тя доби впечатление за висок снажен мъж с черна чуплива коса, пораснала чак до темеиската. Тъкмо навреме, каза си доволно Лий и се приближи.

— Аз съм Лий Радклиф.

Той се обърна, а тя застина на мястото си, безличната усмивка остана като залепена на лицето й. Отначало не можеше дори да каже защо. Мъжът бе привлекателен — дори прекалено привлекателен. Лицето му бе слабо, но не изпито, с остри черти, без да дава вид на груб човек. По-скоро някакво съчетание от двете. Носът му бе прав, аристократичен, а устата бе изваяна като на поет. Тъмната му гъста коса бе разрошена, сякаш бе шофирал часове наред срещу вятъра. Ала не това бяха нещата, които я накараха да загуби способността си да говори. Всичко бе заради очите му.

Никога не бе срещала човек с по-тъмни очи, по-прями и по-притеснителни очи. Сякаш я пронизваха. Не, те не пронизваха. Направо се вмъкваха под кожата й. Само за десет секунди бяха успели да прозрат всичко за нея.

Той видя и пред себе си удивително млечнобяло лице с опушени очи, разширени от удивление. Забеляза нежната женствена уста с леко, едва забележимо червило. Усети, че е нервна. Не пропусна инатливата брадичка и косата с цвят на разтопена мед, която сигурно щеше да се стели като коприна между пръстите му. Тази жена, която привидно бе сякаш изтъкана от самообладание, бе напрегната, но от нея се носеше аромат на пролетна вечер, а тя сякаш бе слязла от корицата на „Вог“. Ако не беше прикритата и напрегнатост, може би щеше да я пренебрегне, ала онова, което хората криеха под повърхността, винаги силно го интригуваше.

Той огледа спретнатия й спортен костюм толкова бързо, че й се стори, че очите му никога не се бяха отделяли от нейните.

— Да?

— Ами аз… — Лий преглътна, думите й пресекнаха. Нямаше да си позволи да заеква заради шофьора на хотела. — Ако сте тук, за да ме вземете — каза директно тя, — ще трябва да ми помогнете с багажа.

Той вдигна едната си вежда, но не каза нищо. Грешката й бе съвсем лесно обяснима. Само с едно изречение можеше да я извади от заблудата. Ала грешката не беше негова, сама си беше виновна. Хънтър винаги бе вярвал много повече в импулсите, отколкото в обясненията. Наведе се, пое сака на колелца, а след това прехвърли сака за костюми през рамо.

— Колата е точно отпред.

Лий се почувства значително по-уверена, когато стисна куфарчето, след като той й обърна гръб. Тръпката, каза си тя, се дължеше на умората и превъзбудата след дългия полет. Мъжете никога не я изненадваха; никой не я караше да заеква и да се зазяпва. Просто имаше нужда от душ и нещо по-хранително от хотдога.

Колата, която мъжът спомена, не беше обикновена кола, отбеляза Лий, а джип. Предположи, че това бе заради стръмните пътища и тежките зими и се качи.

Хубава походка, помисли си Хънтър, безупречно облекло. Забеляза, че си гризе ноктите.

— От тук ли сте? — попита небрежно той, след като подреди багажа й отзад.

— Не, аз съм за писателската конференция.

Хънтър се качи след нея и затвори вратата. Сега вече знаеше къде да я закара.

— Писателка ли сте?

Тя се замисли за двете глави на ръкописа си, сложени в сака, които щяла да влязат в употреба само ако се наложеше.

— Да.

Той пресече паркинга и пое по черния път, който водеше към магистралата.

— Какво пишете?

Лий се отпусна на седалката и реши, че може да изпробва версията си пред него, преди да се бе наложило да се представя пред двеста автори с публикувани творби и пълни с амбиции.

— Писала съм статии и разкази — отвърна замислено тя. След това добави нещо, което много рядко споменаваше. — Започнах и роман.

Хънтър изскочи на магистралата с огромна скорост, но това не я притесни.

— Ще го довършите ли? — попита той напълно уместно и Лий се притесни.

— Зависи от много неща.

Хънтър замислено я погледна в профил.

— Какви например?

Искаше й се да се извърне към него, ала си наложи да остане спокойна. Това беше въпрос, на какъвто можеше да й се наложи да отговаря през уикенда.

— Като например дали написаното дотук си струва.

Той прецени, че и отговорът й, и явното й неудобство бяха напълно основателни.

— На много такива конференции ли ходите?

— Не, това ми е за пръв път — може пък затова да бе притеснена, предположи Хънтър, но бе сигурен, че това не бе цялата истина. — Надявам се да науча нещо — продължи тя с подобие на усмивка. — Записах се в последната минута, ала когато разбрах, че и Хънтър Браун ще бъде тук, просто не устоях на изкушението.

Очите му помръкнаха, но той бързо успя да скрие изражението си. Беше се съгласил да води семинара единствено защото нямаше да бъде рекламиран предварително. Дори не всички организатори знаеха, че ще бъде тук, поне нямаше да разберат до утре сутринта. Как тогава бе възможно тази червенокоска с италиански обувки и невероятни очи да бе разбрала? Хънтър задмина някакъв камион.

— Кой?

— Хънтър Браун — повтори Лий. — Романист.

Импулсът отново го подтикна да заговори.

— Става ли за четене?

Тя изненадано го погледна. Беше много по-лесно да го гледа, откри Лий, когато очите му не се бяха спрели на нея.

— Никога ли не сте чели негова книги?

— Трябва ли да съм чел?

— Зависи дали обичате да четете с всички лампи запалени, след като сте проверили дали вратите са добре заключени. Пише романи на ужаса.

Ако се бе вгледала в него по-внимателно, нямаше да пропусне искрата веселост в очите му.

— Вампири и кръвопийци, значи?

— Не точно — отвърна след малко тя. — Не е толкова просто. Ако съществува нещо, от което се страхувате, той ще го извади на бял свят и ще го пресъздаде с думи, така че ще ви накара с удоволствие да го пратите по дяволите.

Хънтър се разсмя от удоволствие.

— Значи обичате да се плашите.

— Не — заяви категорично Лий.

— Тогава защо го четете?

— И аз съм си задавала този въпрос, когато в три сутринта дочитам някой от романите му — тя сви рамене, когато джипът намали, за да завие. — Просто е не устоим. Сигурно е доста странен човек — каза Лий, по скоро на себе си. — Не е като нас, като повечето от нас.

— Така ли? — след един остър завой той спря пред хотела, много по-заинтригуван от нея, отколкото му се искаше. — Писането не е ли само думи и въображение?

— И тежък непосилен труд — добави тя и отново сви рамене. — Просто не разбирам как може човек с въображението на Браун да живее спокойно. Иска ми се да разбера как се чувства.

Развеселен, Хънтър скочи от джипа, за да вземе багажа й.

— Ще го попитате сама.

— Да — Лий също слезе. — Ще го попитам.

За момент двамата останаха мълчаливо на тротоара, той я погледна с изражение, кост намекваше за лек интерес, ала тя усети нещо повече — нещо, което не би трябвало да забелязва у хотелски шофьор само двадесет минутно запознанство. За втори път й се прииска да се размърда, но си наложа да остане спокойна. Без повече приказки Хънтър се обърна към хотела, понесъл багажа й.

Чак когато го последва, на Лий й хрумна, че бе водила непрекъснат разговор с шофьора на хотела, което обикновено не влизаше в списъка с неща за приятно прекарване, описвани в туристическите брошури. Докато го наблюдаваше как първи към рецепцията, усети у него самоувереност и някаква едва доловима арогантност. Защо ли този мъж просто разкарваше хората напред-назад, без самият той да напредва, зачуди се тя. Пристъпи към рецепцията и си каза, че това не й влиза в работата. Предстоеше й да хване златната рибка.

— Линор Радклиф — каза на рецепциониста.

— Да, госпожице Радклиф — той й подаде бланка и прекара кредитната й карта през машината, преди да й подаде ключовете. Преди да успее да ги поеме, Хънтър се протегна и ги взе. Едва тогава забеляза странния пръстен на малкия му пръст, съставен от четири тънки преплетени нишки в златно и сребърно.

— Аз ще ги взема — каза той и тръгна през фоайето, а тя го последва. Хънтър зави по един коридор, след това пое на ляво и спря. Лий го изчака да отключи вратата и да я покани с жест.

Стаята бе на нивото на градината, със собствена тераса, забеляза доволно тя. Докато оглеждаше стаята, Хънтър спокойно пусна телевизора и прехвърли каналите, преди да провери дали работи климатикът.

— Просто се обадете на рецепцията, ако искате нещо — посъветва я той и постави багажа й в дрешника.

— Да, добре — Лий порови в чантата си и извади банкнота от пет долара. — Благодаря — каза тя и му я подаде.

Очите им се срещнаха и Лий усети отново същата тръпка като на летището. Усети някакъв трепет дълбоко в себе си, ала не беше сигурна дали ще успее да го потисне. Пръстите й, стиснали банкнотата, едва се удържаха да не затреперят. Тогава той се усмихна с толкова бърза и чаровна усмивка, че тя остана без дъх.

— Благодаря ви, госпожице Радклиф — без дори да трепне, Хънтър пъхна в джоба си петте долара и излезе.

ВТОРА ГЛАВА

Писателите често ги смятаха за странни, но писателските конференции, както Лий сама установи, бяха повече от странни. Определено не можеха да бъдат наречени нито тихи и спокойни, нито организирани, нито напрегнати.

Също като почти всички двеста участници, тя се бе наредила на една от дванадесетте опашки, точно в осем сутринта, за да се регистрира. От смеховете, поздравите и прегръдките беше очевидно, че доста от авторите и бъдещите писатели се познаваха. Обстановката беше непринудено приятелска, споделяха се знания и обши случки. Ала най-очевидно бе вълнението.

Не един и двама от участниците обаче стояха в шумното фоайе като изгубени деца след корабокрушение, стиснали или папка, или куфарче, сякаш това бе спасението им, и се оглеждаха, изпълнени със страхопочитание, или просто много смутени. Лий разбираше чувството им, въпреки че си даваше вид на спокойна, когато пое пакета и закачи табелката с името си на ревера на зеленото си сако. Замислена за неотложната си задача, тя намери свободен стол в един от ъглите и прегледа графика, за да открие семинара на Хънтър Браун. Усмихна се победоносно, извади химикалка и подчерта.

„Пресъздаване на ужаса посредством атмосфера и чувства

Лекторът ще бъде допълнително обявен.“

Бинго, каза си Лий и постави капачето на химикалката.

Щеше да заеме място на първия ред. Погледна часовника си и разбра, че до семинара на Браун остават цели три часа. Тъй като не бе човек, който оставя нещата на случайността, тя си извади бележника и прегледа отново записаните въпроси, докато хората се редяха по опашки или просто се мотаеха наоколо и си бъбреха.

— Ако отново ми откажат, направо ще си навра главата в пещта.

— Ти имаш електрическа печка, Джуди.

— Така се казва.

Развеселена, Лий слушаше разсеяно откъслечните разговори, докато добавяше нови въпроси.

— А когато днес сутринта ми донесоха закуската, под чинията ме чакаше ръкопис от петстотин страници. Апетитът ми се изпари.

— Това не е нищо. Миналата седмица получих един в офиса, изписан калиграфски. Сценарий от сто и петдесет хиляди думи.

Издатели, каза си тя. И Лий можеше да им разкаже как бе била отхвърляна, докато най-сетне попадна в „Селебрити“.

— Той каза, че издателят сравнил със земята първата му глава, затова щял да я пренапише чак когато му свършел траура заради отхвърленото.

— И аз съм в траур, когато ме накарат да пренапиша нещо. След всяко неодобрение ми идва да започна да плета кошници.

— А ти разбра ли, че Джефрис пак е тук и се опитва да пробута оня ръкопис за девствеността с акрофобията и телекинезата? Направо не е за вярване, че не заряза тази работа. Кога излиза следващото ти криминале?

— През август. Истинска отрова!

— Скъпи, така ли говориш за собствената си творба?

Когато я подминаха, Лий долови най-различни гласове, някои приглушени, други самоуверени, трети прекалено гръмки. Жестовете и разговорите изглеждаха и звучаха по същия начин. Удивена загледа някакъв мъж в дълга, привличаща погледите пелерина.

Доста странна група, помисли си тя с топло чувство. Бе ограничила уменията си до статии и представяния на различни личности, но в сърцето си оставаше истинска писателка. Бе извоювала с много труд мястото си в списанието и целият й свят се въртеше около него. Независимо от амбициите си, Лий изпитваше истински страх от откази и криеше собствения си недовършен ръкопис седмици наред в чекмеджето, понякога дори месеци. В списанието се радваше на признание и престиж, на сигурност и възможност за издигане. Ежеседмичните чекове й осигуряваха покрива над главата, дрехите и храната.

Ако не бе толкова важно да докаже сама на себе си, че бе способна да го направи, може би щеше да изпрати първите сто страници на някое издателство. Само че… Тя поклати глава, докато наблюдаваше скупчените около регистрацията хора. Те бяха различни и на възраст, и като вид, и като тип. Някои бяха в спретнати делови костюми, други в джинси, трети в дръзки сукмани и роби. Очевидно стилът се определяше от индивидуалния вкус на всеки. Зачуди се дали някъде другаде би могла да види подобно разнообразие. Разсеяно погледна ръкописа, който бе поставила в куфарчето. Само за прикритие, напомни си. Нищо повече.

Не, Лий не вярваше истински, че има призванието да стане известна писателка, ала бе сигурна, че притежава талант за изключителна репортерка. Никога, абсолютно никога не би приела да е втора в каквото и да било.

Въпреки това беше тук и нямаше нищо да й стане, ако присъстваше на един или два семинара. Можеше пък да научи нещо ценно. Важното бе, каза си тя и се изправи, че можеше да използва това пътуване и да измисли нещо за плюсовете и минусите на писателските конференции. Кой ходи, защо, какво правят, какви са надеждите им. Да, от това можеше да излезе доста интересна статия. Задълженията й си останаха на първо място.

Час по-късно, малко по-ентусиазирана, отколкото й се искаше след първия семинар, тя се отби в кафенето. Щеше да си почине, да систематизира бележките, които бе нахвърляла, а след това да се върне, за да заеме най-доброто място в залата, определена за лекцията на Хънтър Браун.

Хънтър вдигна поглед от вестника си и я видя да влиза в кафенето. Лий Радклиф, каза си той, убеден, че тя бе значително по-интересна от местните новини, които преглеждаше. Разговорът им от предишния ден му бе много приятен, а разговорите в повечето случаи го отегчаваха У нея имаше нещо, някаква вродена откровеност, туширана от добро възпитание, която задържа интереса му. В последователността си на писател, твърдо убеден, че образите правят книгата, Хънтър винаги търсеше неповторимата индивидуалност. Инстинктът му подсказа, че Лий Радклиф бе точно такава неповторима индивидуалност.

Наблюдаваше я незабелязан. От разсеяния поглед, с който обходи заведението, бе ясно, че е замислена. Костюмът й бе семпъл, но издаваше и усет и вкус, както като цвят, така и като кройка. Това бе жена способна да се облича семпло, реши Хънтър, защото беше от дамите, родени със собствен стил и класа. Ако не грешеше, беше от богато семейство. Винаги имаше едва доловима разлика между свикналите с пари и хората, посветили години от живота си, за да ги изкарат.

Откъде тогава идваха тези нерви, чудеше се той. Много любопитно, реши Хънтър и прецени, че може да загуби час от времето си, за да разбере.

Остави вестника, запали си цигара и продължи да я оглежда, защото знаеше, че това бе най бързият начин да привлечеш погледа на някого.

Лий, замислена повече за статията, която смяташе да напише, а не толкова за кафето, заради което влезе, усети странна тръпка да плъзва по гръбнака й. Бе толкова силна, че й се прииска да се обърне и да излезе веднага, ала се обърна и срещна погледа на Хънтър.

Всичко бе заради очите му, реши тя, като отначало не помисли за него нито като за мъж, нито като за шофьора от предишния ден. Всичко бе заради очите му. Тъмни, почти черни, те привличаха и притегляха, докато най-сетне попаднеш в плен и всичките ти чайни излизаха наяве. Беше страшно. И неустоимо…

Удивена, че бе допуснала подобна необичайна мисъл да се промъкне в практичния й организиран ум, Лий се приближи до него. Та той бе просто мъж, каза си тя, мъж, който работеше, за да си изкарва прехраната, точно както и останалите мъже. Нямаше абсолютно нищо, от което да се страхува.

— Госпожице Радклиф — с вече познатия сериозен поглед той й посочи стола срещу себе си. — Мога ли да ви предложа чаша кафе?

Във всеки друг случай Лий би отказала любезно. Но ето че сега, поради някаква необяснима причина й се стори, че трябва да докаже нещо. Поради същата тази необяснима причина й се стори, че трябва да докаже това неуловимо нещо както на него, така и на себе си.

— Благодаря ви — щом седна, сервитьорката се приближи и й наля кафе.

— Харесва ли ви конференцията?

— Да — тя добави сметана към кафето и започна да го разбърква, докато в средата не се образува малък водовъртеж. — Макар и да цари пълна липса на организация, на семинара, на който бях тази сутрин, бе представена невероятно много информация.

По устните му трепна усмивка, просто сянка, която изчезна почти веднага.

— Предпочитате добре организираните мероприятия ли?

— Те дават по-добри резултати — въпреки че бе облечен малко по-официално, отколкото предишния ден, изгладените панталони и ризата, разкопчана на врата, си бяха небрежно облекло. Зачуди се защо не носи униформа. След това си каза, че човек не би могъл да го накара да облече някое от онези бели сака, които вървяха с вратовръзка, ала дори и с тях, дързостта в очите му нямаше да изчезне.

— Хаосът може да създаде доста интересни неща, не мислите ли?

— Може и така да е — Лий се намръщи над водовъртежа в чашата си. Защо имаше чувството, че този водовъртеж ще я погълне и нея? И защо, запита се тя, обзета от внезапно чувство на безпокойство, седи тук и обсъжда този философски въпрос с един напълно непознат, след като би трябвало да използва времето, за да нахвърля двете статии, които смяташе да напише?

— Намерихте ли Хънтър Браун? — попита той, докато я наблюдаваше над ръба на чашата си. Дразни се от себе си, ако бе познал правилно и няма търпение да продължи с онова, с което се е заела.

— Моля? — разсеяна, Лий вдигна поглед и забеляза, че черните очи не се бяха откъснали от нейните.

— Попитах ви дали се запознахте с Хънтър Браун — едва загатнатата усмивка отново се появи на устните му, но този път се отрази и в очите му. Само че те си останаха настойчиво пронизващи.

— Не — заела отбранителна позиция, без сама да знае защо, тя отпи от изстиващото кафе. — Защо?

— След всичко, което казахте вчера, ми беше любопитно какво мислите за него, след като се срещнете — той дръпна от цигарата си и изпусна дима на облак. — Хората обикновено си създават предварително мнение, ала то рядко е точно.

— Не мога да си създам мнение за човек, който се крие от света.

Веждите му се извиха, но гласът му си остана спокоен.

— Крие ли се?

— Това е думата, която ми дойде наум — обясни Лий и осъзна, че отново изказва на глас мислите си. — Няма негова снимка на задната корица на книгите, нито пък биография. Никога не дава интервюта и нито отрича, нито потвърждава нещата, които се пишат за него. Наградите, които му се присъждат, ги приема или редакторът или издателката — тя плъзгаше пръсти нагоре-надолу по дръжката на лъжицата. — Чувала съм, че понякога участва в подобни мероприятия, ала само когато става въпрос за малки конференции и то при условие, че присъствието му не се афишира — докато Лий говореше, Хънтър не откъсваше поглед от нея и внимателно наблюдаваше промените в изражението ѝ. Забеляза следи на разочарование, в това бе сигурен, а също и нетърпение. Това прелестно лице на камея бе съвършено спокойно, докато пръстите ѝ се движеха неуморно. Тя щеше да бъде в следващата му книга, реши в този момент той. Никога не бе срещал друг човек с повече потенциал за главен герой. Тъй като прямият му не трепващ поглед я накара да заеква, Лий се вгледа строго в него. — Защо ме гледате така?

Хънтър не отклони очи и дори не се притесни.

— Защото сте интересна жена.

Някой би казал красива, а друг — очарователна. Тя би се отнесла и към единия, и към другия с презрение. Взе отново лъжичката, но след това я остави.

— Защо?

— Имате чист ум, вроден стил и сте истинско кълбо от нерви — харесваше му бръчицата между веждите ѝ, когато се мръщеше. Това за него бе знак за инатливост, ала също така и за упорство. Уважаваше и двете качества. — Винаги съм проявявал интерес към джобовете — продължи той. — Колкото по-дълбок, толкова по-добре. А не мога да спра да се чудя какво има във вашите джобове, госпожице Радклиф.

Отново усети тръпката, отначало нагоре по гръбнака, която после се спусна надолу. Не се чувстваше комфортно до мъж, способен да ѝ причини подобно нещо. Изпита моментно състрадание към всички хора, които бе интервюирала.

— Представяте нещата по доста странен начин — измърмори Лий.

— И преди са ми го казвали.

Каза си, че трябва да стане и да си тръгне. Какъв беше смисълът да се притеснява от мъж, когото можеше да отпрати с бакшиш от пет долара?

— А вие какво правите във Флагстаф? — попита тя. — Не ми приличате на човек, който ще се задоволи да прави курсове до летището всеки ден, за да превозва пътници и багаж.

— Впечатленията ни рисуват странни картини, нали? — той й се усмихна истински, както предишния ден, когато му бе дала бакшиша. Лий нямаше представа защо тогава й се засмя, както нямаше представа защо го прави сега, съвсем без да мисли, тя също се усмихна. Тази усмивка му се стори приятна и изключително примамлива изненада.

— Вие сте много странен човек.

— И това са ми го казвали — усмивката му се стопи и очите му отново станаха напрегнати. — Вечеряйте с мен тази вечер.

Поканата не я изненада толкова, колкото фактът, че й се прииска да приеме и за малко не се съгласи.

— Не — отказа Лий и предпазливо се отдръпна. — Не мога.

— Кажете ми, ако си промените мнението.

Тя отново остана изненадана. Повечето мъже щяха да настояват. Те така постъпваха, каза си Лий и й се прииска да може да го разгадае.

— Трябва да се връщам — тя се пресегна за куфарчето си. — Знаете ли къде се намира зала „Каньон“?

Хънтър се засмя вътрешно, докато оставяше банкнотите на масата.

— Да, ще ви покажа.

— Няма нужда — започна Лий и се надигна.

— Имам достатъчно време — той я придружи до входа на кафенето и излезе с нея в просторното фоайе, покрито с килим. — Смятате ли да разгледате забележителностите, докато сте тук?

— Няма да ми остане време — тя погледна през един от високите прозорци към извисяващия се връх Хъмфри. — Щом приключи конференцията, трябва да се връщам.

— Къде?

— В Лос Анджелис.

— Прекалено много хора — отвърна машинално Хънтър. — Не ви ли се струва понякога, че ви изсмукват въздуха?

Лий не би се изразила точно по този начин, дори не би си го помислила, но имаше моменти, когато усещаше пристъпи на клаустрофобия. Въпреки това там бе домът й, а още по-важно — работата й.

— Не. Има достатъчно въздух за всички.

— Защото никога не сте заставали на южния край на каньона, за да зареете поглед в простора и да поемете глътка въздух.

Тя отново го погледна. Той притежаваше способността да се изрази така, че веднага да добиеш представа за картината. За втори път изпита съжаление, че нямаше възможност да отдели ден-два, за да се наслади на простора на Аризона.

— Може би някой друг път — сви рамене и тръгна след него по десния коридор.

— Времето е нещо много капризно — отбеляза Хънтър. — Когато човек има нужда от него, то не достига. След това пък се будиш в три сутринта и не знаеш какво да го правиш. Обикновено е по-добре да го използваш, отколкото да очакваш идването му. Пробвайте — каза й той и отново я погледна. — Може да ви се отрази добре на нервите.

Лий сви вежди.

— Нищо ми няма на нервите.

— Някои хора се хранят с нервната си енергия седмици наред, а след това откриват, че на всяка цена трябва да напипат онзи незабележим вентил, през който могат да изпуснат парата — в този момент я докосна за пръв път, прокара пръсти по самите крайчета на косата й. Само че тя усети докосването, наслади му се, сякаш ръката му, твърда и силна, бе покрила нейната. — Вие какво правите, за да изпуснете парата, Линор?

Тя нито застина неподвижна, нито понечи да избута ръката му, както би направила при всеки друг подобен случай. Вместо това остана неподвижна, потънала в неповторимата сладост на усещане, което никога преди не бе изпитвала. В този мъж се редуваха светкавици и гръм някъде дълбоко под необичайното съчетание от сдържаност и откровеност.

— Работя — отвърна непринудено Лий, въпреки че пръстите й стиснаха с всички сили куфарчето. — Нямам нужда от друг вентил — тя не отстъпи назад, ала остави високомерието, което винаги я спасяваше да прозвучи в гласа й. — Никой не ме нарича Линор.

— Така ли? — Хънтър почти се усмихна. Ето този поглед, разбра тя, тази прикрита веселост, за която наблюдателят можеше само да гадае, но не и да забележи, го правеше неповторим. Помисли си, че той сигурно го съзнава. — Отива ви. Изтънчена, елегантна и малко високомерна *И единствената произнесена там дума бе шепот, „Линор“*. Да — пръстите му си поиграха още миг с косата й. — Мисля, че По щеше да ви намери за изключително подходяща.

Преди да успее да го предотврати, преди дори да предположи, коленете и омекнаха. Беше почувствала собственото си име като перо, преминало по кожата й.

— Кой сте вие? — попита Лий. Как бе възможно един напълно непознат да има подобно влияние върху нея? Пристъпи напред в знак на предизвикателство. — Кажете ми кой сте?

Хънтър се усмихна отново с необичайния спокоен чар, който не би трябвало да отива на очите му, ала кой знае защо бе съвършен.

— Странно, досега изобщо не попитахте. Хайде, вървете — подкани я той, когато хората започнаха да се насочват към зала „Каньон“. — Сигурно ще искате да заемете хубаво място.

— Да — тя се отдръпна, разтърсена от силата на желанието да научи повече за него. С последен поглед през рамо Лий влезе и се настани на първия ред. Беше крайно време да се настрои за това, за което бе дошла, а именно, за Хънтър Браун. Да се остави да я разсейват мъже, които трудно можеше да разбере, мъже, които си изкарват хляба като шофьори на джипове, не беше на дневен ред.

Тя извади нов бележник и два молива от куфарчето и пъхна единия зад ухото си. Само след броени минути щеше да види и да можеше да прецени мистериозния Хънтър Браун. Щеше да го слуша и да си води бележки съвсем свободно. След лекцията му щеше да й се отдаде възможност да му задава въпроси и, ако й минеше номерът, щеше да уреди самостоятелно интервю за по-късно.

Лий бе обмислила внимателно положението от етична гледна точка. Според нея не бе необходимо да разкрива пред Браун, че е репортерка. Беше дошла като начинаеща писателка и дори носеше недовършения си ръкопис за доказателство. Всеки от присъстващите бе свободен да пише и продава статии за конференцията и участниците в нея. Само когато Браун използваше думата „неофициално“, тя

трябваше да си наложи мълчание. Всичко останало, което изречеше, бе обществено достояние.

Тази статия щеше да е следващото стъпало нагоре. По всяка вероятност, поправи се Лий. Първата автентична статия за Хънтър Браун можеше да я изстреля нагоре, дори над „Селебрити“. Написаното щеше да е противоречиво, колоритно и най важното, неповторимо. С това постижение щеше да сразi дори неизреченото неодобрение на семейството си. С това постижение, мислеше си тя, щеше да е много по-близо до върха, отколкото си бе представяла.

Щом се озовеше там, непосилният труд, дългите часове упорита работа щяха да са платили цената си. Защото щом се озовеше там горе, смяташе да остане. На върха, помисли си Лий с някаква ожесточеност. И то толкова високо, колкото можеше да се добере.

От другата страна на вратата, в другия край на коридора, Хънтър стоеше с издателката си и слушаше с половин ухо коментарите й за срещата с начинаещ писател. Веднага забеляза ентусиазма й от потенциала на автора. Един от талантите му бе да води напълно смислен разговор, докато умът му бе зает с нещо много различно. Налагаше си да го прави единствено когато бе в настроение. Затова сега говореше с издателката си и си мислеше за Лий Радклиф.

Да, определено щеше да я използва за следващата си книга. Истината бе, че имаше само бегла идея за сюжет, но вече знаеше кой ще се озове в центъра на събитията. Трябваше обаче да се задълбочи още доста, преди да се почувства доволен, ала това нямаше да се окаже проблем. Ако я бе преценил правилно, тя щеше да е напълно объркана, когато той се появеше на подиума, след това шокирана, а след това щеше да побеснее. Ако й се искаше да говори с него чак толкова, колкото твърдеше, щеше да преглътне гнева.

Силна жена, реши Хънтър. Желязна воля и сметаново бяла кожа. Уязвими очи и брадичка, издаваща магарешки инат. Характерът й бе изтъкан от противоречия, силни и слаби черти. И тайни, помисли си той, вече убеден, че ще ги разгадае. Оставаше му още ден и половина, за да разбере Линор Радклиф. За Хънтър това бе достатъчно.

В коридора се носеше смях, оплаквания и изблици на възторг, докато хората се разхождаха или се редяха, за да влязат в следващата зала. Той много добре познаваше ентусиазма на писателите. Дори удоволствието да изчезнеше, Хънтър пак щеше да пише. Беше длъжен.

Обаче това щеше да се отрази на работата му. Чувствата винаги личаха. Той никога не си позволяваше чувствата и мислите да се отразят в творбата, но пък те щяха да са там дори и да се опитваше да ги задържи.

Каза си, че това е правилно. Чувствата и мислите му бяха открити за всеки, който имаше желание да ги прочете. Ала целият му живот, без изключения, си беше единствено и само негов.

Бе дарил на жената до себе си топлите си чувства и уважението си. Бяха се карали заради мотивацията и структурата на изреченията и бе губил толкова често, колкото и бе печелил. Беше й крещял, беше се смял с нея и й бе давал морална подкрепа по време на последния й развод. Знаеше на колко е години, знаеше коя е любимата й напитка, знаеше, че има слабост към кашу. Вече три години беше негова издателка, което бе почти равносилно на брак, а някои дори и толкова не изкарваха. Въпреки това тя нямаше и най-бегла представа, че той има десетгодишна дъщеря, която се казва Сара, която обожава да пече сладки и да играе американски футбол.

Хънтър дръпна за последно от цигарата, когато се приближи председателят на малката писателска група. Той бе успешен автор на научно фантастични романи, създадени с богато въображение, които Хънтър много харесваше и с удоволствие четеше. Ако не беше така, той едва ли щеше да се съгласи на една от и без това редките си появи сред писателската гилдия.

— Господин Браун, не е нужно отново да повтарям, че за нас е чест да сте тук.

— Не… — Хънтър му се усмихна с небрежната си полуусмивка. — Не е нужно.

— Ще настъпи невероятно оживление, когато обявя участието ви. След лекцията ще направя всичко по силите си, за да задържа далече от вас цялата орда.

— Не се притеснявайте. Ще се справя сам.

Мъжът кимна, без да се съмнява.

— Тази вечер в моя апартамент давам малък коктейл, ако искате, заповядайте.

— Много бих искал, но имам уговорка за вечеря.

Въпреки че не бе сигурен как точно да разбира усмивката, председателят на организацията бе достатъчно интелигентен и не

настоя повече от необходимото.

— Ако сте готов, предлагам да влезем, за да ви представя.

— Готов съм.

Хънтър го последва в зала „Каньон“, ала изостана близо до вратата. Залата вече бръмчеше в очакване, всички изпълнени с любопитство. На подиума бе поставена малка катедра с лице към двестате стола, които бяха почти изцяло заети. Разговорите замряха, когато председателят се качи на подиума, но отвсякъде се долавяше шепот, дори и след като той взе думата. Хънтър дочу, че мъжът до него прошепва на приятеля си, че вече три издателства се борят за ръкописа му. Хънтър огледа множеството и не чу почти нищо от представянето. Погледът му се бе спрял на Лий.

Тя наблюдаваше фантаста с едва доловима любезна усмивка, ала очите я издаваха. Бяха потъмнели и нетърпеливи. Хънтър спусна поглед надолу и го задържа на скута й. Там дланта й се свиваше и отпускаше около молива. Топка от нерви и енергия, обвити в един много тънък слой самоувереност, каза си той.

За втори път Лий почувства погледа му върху себе си и за втори път се обърна и очите им се срещнаха. Тънката бръчка отново проряза челото й, докато се чудеше какво ли прави той в конферентната зала. Без да се притеснява, Хънтър стоеше облегнат на стената и я наблюдаваше.

— Кариерата му напредва още от публикуването на първата му книга, само преди пет години. След „Сатанински обет“ той ни донесе удоволствие с една неизпитана уплаха, която се събужда всеки път, щом посегнем към книгите му. — Щом спомена заглавието, шушукането се усили и хората започнаха да се въртят Хънтър продължаваше да наблюдава Лий, както и тя него с намръщено чело. — Последната му книга, „Безмълвен Писък“, е вече номер едно в класацията на бестселърите. Дами и господа, имам честта и удоволствието да приветствам с добре дошъл във Флагстаф — Хънтър Браун!

Шумните ръкопляскания се смесиха с шумния говор на двестате участници в конференцията. Хънтър се оттласна от стената и тръгна към подиума. Забеляза как моливът се изплъзна от ръката на Лий и се търкулна на пода. Без да нарушава ритъма си, той се наведе и го вдигна.

— Не ви съветвам да го изпускате — предупреди я Хънтър и се взря в удивените очи. Докато й го подаваше, внимателно наблюдаваше как удивлението й се превръща в ярост.

— Вие сте един…

— Така е, но най-добре е да ми го кажете по-късно — той отиде на подиума, застана зад катедрата и зачака аплодисментите да секнат. Отново огледа множеството, ала този път с такава настойчивост, че всички шумове замряха. В продължение на десет секунди не се чуваше дори дишането на слушателите.

— Ужас — започна Хънтър в микрофона.

Още с първата дума прикова вниманието им, а след това успя да го задържи цели четиридесет минути. Никой не трепваше, никой не се прозяваше, никой не се измъкна навън, за да пуши. Здраво стиснала зъби, Лий бе сигурна, че го ненавижда.

Кипнала от гняв, едва потискаща желанието да скочи и да изфучи навън, тя седеше сковано и си водеше внимателно бележки. В полето на бележника нарисува удивително успешна карикатура на Хънтър с кама, пронизала сърцето му. Рисунката й достави истинско удоволствие.

Когато се съгласи да отговаря на въпроси в продължение на десет минути, Лий първа вдигна ръка. Хънтър я погледна, усмихна й се и посочи някой три реда назад. Отговаряше с професионална компетентност на професионално зададените въпроси и избягваше всичко, свързано с личния си живот. Тя не можеше да не се възхити на умението му, още повече че мъжът рядко говореше пред публика. Не беше притеснен, нито пък се колебаеше и бе очевидно, че няма никакво намерение да й даде възможност да зададе въпроса си, въпреки че Лий непрекъснато вдигаше ръка, а очите й изпускаха огнени гневни стрели към него. Тя все пак бе репортер, напомни си Лий. Репортерите не постигат нищо, ако просто чакат нечие благоволение.

— Господин Браун — започна тя и стана.

— Моля да ме извините — с бавна усмивка той вдигна ръка. — Боя се, че времето ни изтече. Пожелавам късмет на всички ви — Хънтър слезе от подиума и напусна залата, съпроводен от бурни ръкопляскания. Докато успее да се добере до вратата, Лий вече бе чула

достатъчно хвалби за Хънтър и гневът й се бе превърнал в изпепеляваща ярост.

Какво нахалство, каза си тя, когато най-сетне се озова в коридора. Каква невероятна наглост! Нямаше нищо против някои да я бие на шах, можеше да преглътне ако някой критикуваше работата й или поставяше под съмнение мнението й. Като цяло, Лий се смяташе за разумен приятен човек, с характерната за всеки доза егоизъм. Единственото, което не можеше да търпи, бе да я правят на глупачка.

В ума й се заблъскаха мисли за отмъщение, за грозно, дребнаво отмъщение. Задължително, мислеше си тя, докато се опитваше да си проправи път през тълпата запалени почитатели на Хънтър Браун, все някога и някак ще си отмъсти.

Упъти се към асансьорите с ясното съзнание, че в момента бе прекалено ядосана, за да успее точно сега да се справи успешно с Хънтър. Имаше нужда от час, за да се поуспокои и да планира нещата. Моливът, който стискаше, се пречупи между пръстите й. Дори и това да бе последното нещо, което успееше да направи, щеше да накара Хънтър Браун да се гърчи.

Тъкмо се канеше да натисне копчето за своя етаж и той самият се вмъкна в асансьора.

— Нагоре ли? — попита непринудено Хънтър и натисна бутона. Лий усети как изгарящият гняв се качи в гърлото й. С усилие стисна устни, за да не излее насъбралата се злоба и впери поглед право напред. — Счупили сте си молива — отбеляза Хънтър и усети, че се забавлява невероятно. Надникна в отворения бележник и забеляза чудесно нарисуваната карикатура. По устните му плъзна впечатлена усмивка. — Браво — обърна се към нея той. — Как ви хареса семинара?

Тя го погледна убийствено, когато вратата на асансьора се отвори.

— Банален сте, господин Браун.

— А на вас ви личи, че ви сърбят ръцете да извършите убийство, Линор — Хънтър слезе във фоайето с нея. — Много отива на цвета на косата ви. Рисунката ви повече от ясно показва какво искате да направите. Защо не ме намушкате още докато имате тази възможност?

Лий вървеше напред и си каза, че няма да му достави удоволствието да разговаря с него. Изобщо нямаше да говори повече с

него. Вирна глава.

— Добре се посмяхте за моя сметка — изсъска тя и отвори куфарчето, за да открие ключа за стаята си.

— Е, подсмихнах се малко — поправи я той, докато продължаваше да се хили и да я оглежда. — Да не би да сте си загубили ключовете?

— Не, не съм си загубила ключовете — в раздразнението си Лий вдигна поглед и гневът й се сблъска с веселото му изражение. — Защо не се разкарате да се порадвате на лаврите си?

— Защото никога не ми е доставяло удоволствие. Хайде, Линор, изплюйте отровата, така ще се почувствате по-добре.

— Не ме наричайте Линор! — избухна тя и загуби контрол. — Нямахте никакво право да ме използвате, за да се посмеете на мой гръб. Нямахте никакво право да се преструвате, че работите за хотела.

— Вие сама решихте така — поправи я Хънтър. — Доколкото си спомням, никога не съм твърдял подобно нещо. Вчера вие поискахте да ви закарам, а аз ви услужих.

— Знаехте, че ви взех за шофьора на хотела. Вие стояхте до багажа ми и…

— Класически пример за сгрешена самоличност — забеляза, че кожата й порозовява, когато бе гневна. Доста привлекателна странична реакция, реши той. — Бях дошъл да взема издателката си, ала чак после се оказа, че тя не успяла да се прехвърли във Финикс. Мислех, че е нейният багаж.

— Просто трябваше да ми кажете.

— Вие не попитахте — изтъкна той. — Сама ми казахте да ви взема багажа.

— Отвратителен сте! — Лий стисна зъби и отново се зарови в куфарчето си.

— Но изумителен. Вие го казахте.

— Умението да си играете с думите е възхитителен талант, господин Браун — високомерието бе едно от най-често използваните й умения. Тя го владееше до съвършенство. — Само че това не ви прави възхитителен човек.

— Правилно, и аз не се определям като такъв — докато я чакаше да си намери ключа. Хънтър се облегна удобно на стената.

— Отнесохте багажа ми до стаята — продължи вбесена тя. — А аз ви дадох бакшиш от пет долара.

— Много щедро от ваша страна.

Лий изпухтя, доволна, че ръцете й бяха заети. Иначе нямаше да се въздържи да не зашлеви това спокойно, самодоволно лице.

— До гуша ми дойде от шегите ви — каза тя, най-сетне открила ключа. — Сега искам да ви помоля да бъдете така любезен и да ми направите услугата никога повече да не разговаряте с мен.

— Не разбирам как така сте останали с впечатлението, че съм любезен — преди да успее да отключи вратата, той покри ръката й със своята. Лий усети силата му и го наруга наум, когато срещна спокойния му, весел поглед. — Ала също така споменахте, че искате да говорите с мен. Можем да поговорим, докато вечеряме днес.

Тя го зяпна. Защо ли си бе мислила, че Хънтър Браун вече няма с какво да я изненада?

— Вие сте невероятно нахален!

— И това ми го казахте. В седем добре ли е?

Искаше й се да му каже, че няма да вечеря с него, дори и на колене да падне Искаше й се да му каже още много неприятни неща. Обаче лошото й настроение се сблъска с практичния й усет. Беше дошла да върши работа и то работа, на която бе посветила три месеца. Успехът бе по-важен от гордостта. Той й предлагаше съвършения начин да доведе до край задачата, заради която бе тук, при това много по-удачно, отколкото си бе представяла. И може би, но само може би, сам й отваряше възможност за отмъщение. Така желаната отплата щеше да е по-сладка.

Въпреки че бе заседнала на гърлото й, Лий преглътна нараненатa си гордост.

— Чудесно — съгласи се тя, ала Хънтър веднага забеляза, че не бе особено доволна. — Къде ще се срещнем?

Той никога не се доверяваше на прекалено лесно даденото съгласие. Но пък се доверяваше на много малко неща. Лий щеше да се окаже истинско предизвикателство, усещаше го.

— Ще ви взема оттук — пръстите му бавно се плъзнаха по китката й и чак тогава се дръпнаха. — Вземете и ръкописа си. Любопитен съм да погледна работата ви.

Тя се усмихна и си помисли за статията, която щеше да напише.

— Много ми се иска да погледнете работата ми.

Лий влезе в стаята си и с огромна наслада затръшва вратата в лицето му.

ТРЕТА ГЛАВА

Наситена тъмносиня коприна. Лий отдели много време и внимание на подбора на тоалета си за вечерята с Хънтър. Тук ставаше въпрос за бизнес.

Наситеното тъмносиньо бе прорязано на места от фини сребърни нишки, които й допадаха с изчистените си елегантни линии, единствената украса на роклята. Когато пазаруваше, прекарваше толкова време, за да подбере подходящия шал, сякаш проучваше обекта на новата си статия. Нали ставаше въпрос за бизнес.

И сега, след като мисли много, тя се спря на копринатa. Подчертаваше хладния нюанс на кожата й, падаше ненатрапчиво около извивките й. Остана доволна от образа си в огледалото. Сериозната жена срещу нея изглеждаше точно както бе искала още от самото начало — елегантна, изтънчена, с някакво високомерие. Поне този образ бе като балсам за нараненото й самочувствие.

Когато Лий се замисляше за живота си и се съсредоточаваше над успехите в кариерата си, не можеше да си спомни нито един случай, в който да бе била победена. Устата й се сви строго, докато прокарваше четката през косата си. Нямаше да позволи подобно нещо да се случи и сега. Щеше да му го върне на Хънтър Браун, с неговите камъни, по неговата глава, ако не за друго, то най-малкото заради онази дразнеща усмивчица. Нямаше да допусне някой да й се присмива и да му се размине просто така, каза си тя и стовари четката върху тоалетката с такава сила, че всичко отгоре подскочи. Каквато и игра да й се наложеше да играе, за да постигне онова, което искаше, щеше да я играе. А когато статията за Хънтър Браун се озовеше на сергиите, това щеше да е моментът на отмъщението й. Щеше да се наслади на факта, че той сам й бе помогнал да си отмъсти. Нищо не бе по-сладко от победата.

Когато се почука на вратата, Лий погледна часовника. Съвършено точен. Трябваше да го отбележи на всяка цена. Беше доволна, когато взе официалната си чантичка и се запъти да отвори.

Както обикновено небрежно облечен, но спретнат, отбеляза тя и скъта информацията наум, загледана в отворената на врата риза под тъмното сако. Някои мъже и папионка да сложеха, не можеха да изглеждат толкова елегантни като Хънтър Браун в джинси. Това бе факт, който щеше да се хареса на читателите. В края на вечерта, напомни си Лий, щеше да знае всичко необходимо за него.

— Добър вечер — понечи да прекрачи прага навън в коридора, ала той я хвана за ръката и я задържа, за да я огледа.

— Прекрасна — заяви Хънтър. Ръката й бе мека и хладна, въпреки че очите й все още горяха от раздразнение, контрастът му допадна. — Облечена си в коприна, носиш възбуждащ парфюм, но си запазила усещането за недосегаемост. Това е истински талант.

— Не ме интересуват анализите ти.

— Манната или проклятието на писателя — отвърна той. — Зависи от гледната ти точка. След като и ти си писателка, би трябвало да проявиш разбиране. Къде ти е ръкописът?

Мислеше, че бе забравил — беше се надявала да е забравил. Сега отново бе в неизгодна позиция и заекна.

— Той, ами, не е…

— Вземи го — нареди Хънтър. — Искам да го погледна.

— Не виждам защо.

— Всеки писател иска написаното от него да се чете.

Тя не искаше. Написаното от нея не беше публикувано. А без капка съмнение можеше да заяви, че последният човек, който искаше да хвърли поглед на съкровените й мисли, бе Хънтър. Само че той стоеше в очакване, а тъмните му очи проникваха под повърхността. Хваната в капан, Лий се върна в стаята и взе папката от куфарчето. Ако успееше да го разсейва, каза си тя, нямаше да му остане време да го преглежда.

— Ще ти бъде трудно да прочетеш каквото и да било в ресторанта — изтъкна Лий, излезе и затвори вратата.

— Затова ще вечеряме в моя апартамент.

Тя спря, а Хънтър просто я хвана за ръката и продължи към асансьорите, сякаш не бе забелязал.

— Изглежда съм създала у теб погрешно впечатление — започна студено Лий.

— Съмнявам се — той се обърна, все още стиснал я за ръката. Дланта му не беше толкова гладка, колкото очакваше от един писател. Беше едра, като на концертиращ пианист, ала набраздена с мазоли. Това бе доста интересна и противоречива комбинация. — Не съм обмислял прекалено задълбочено мисълта да те прелъстя, Линор — въпреки че тя се стегна от гняв, Хънтър я подръпна към асансьора. — Работата е там, че не обичам ресторантите, а още по-малко тълпите и прекъсванията — асансьорът забръмча тихо по време на краткото изкачване. — Ще ти бъде ли от полза конференцията?

— Ще получа това, за което съм тук — Лий слезе щом вратите се отвориха.

— И какво е това?

— А ти защо си тук? — отвърна на въпроса му тя. — Нямаш навик да ходиш по конференции, а тази е прекалено малка и се провежда в затънтен край.

— Понякога обичам да контактувам с останалите писатели — той отключи вратата и я покани с жест.

— Точно тук не са дошли писатели, постигнали твоя успех.

— Успехът няма нищо общо с писането.

Лий остави чантичката и папката и го погледна прямо.

— Много е лесно да се каже, когато си постигнал успеха.

— Така ли? — стори й се, че Хънтър се забавлява, а след това се обърна към прозореца и посочи навън. — Трябва да се насладиш колкото се може повече на гледката. През прозореца си в Лос Анджелис никога няма да видиш подобно нещо.

— Ти мразиш Ел Ей — ако внимаваше и пристъпваше умно, щеше да успее да измъкне от него къде живее и защо бе избрал това място.

— Ел Ей си има своите положителни страни. Искаш ли вино?

— Да — тя пристъпи към прозореца. Просторът и величието все още я впечатляваше и почти плашеше… След като се измъкнеш от пределите на града, можеш да извървиш километри, без да срещнеш друг човек, без да чуеш нечий глас. Изолацията, помисли си Лий, може би разстоянията те покоряват. — Често ли ходиш там? — попита тя и нарочно обърна гръб на прозореца.

— Ммм?

— В Лос Анджелис.

— Не — той се приближи до нея и й подаде чаша бяло вино.

— Запада или Изтока предпочиташ?

Усмихна се и повдигна чашата.

— Харесва ми там, където съм.

Много умело избягваше отговорите, каза си Лий и се обърна, за да обиколи стаята. Също така умееше да я кара да се чувства неловко. Сигурна бе, че не греши, че той го прави нарочно.

— Често ли пътуваш?

— Само когато се налага.

Тя надигна леко чашата и реши да пробва с по-директен въпрос.

— Защо си толкова потаен? Повечето хора в твоето положение използват максимално известността и рекламата, докато имат възможност.

— Аз не се смятам за потаен, нито пък се причислявам към повечето хора.

— Дори нямаш снимка или биография на кориците.

— Лицето и животът ми нямат нищо общо с историите, които разказвам. Харесва ли ти виното?

— Много е хубаво — въпреки че почти не го бе опитала. — Не смяташ ли, че част от професията ти е да задоволяваш любопитството на читателите, все пак става въпрос за автора на творбите, които са ги пленили?

— Не. Моята професия са думите — съчетаването им по такъв начин, че този, който чете, да остане очарован, да му е интересно и да е доволен от прочетеното. А пък написаното е продукт на въображението, не на неоспорими факти — Хънтър отпи от виното и го одобри. — Разказвачът е нищо в сравнение с разказа.

— Скромност? — попита Лий с нотка презрение, на която не успя да устои.

Това презрение му се стори забавно.

— Нищо подобно. Говорим за приоритети, не за излишна скромност. Ако ме познаваше по-добре, щеше да разбереш, че имам много малко положителни качества — той се усмихна, но тя си каза, че сигурно си бе въобразила хищническия блясък в очите му. Само въображение, повтори си Лий и потръпна. Раздразнена от собствената си реакция, подаде чашата си, за да й сипе още.

— А имаш ли изобщо някакви положителни качества?

Хареса му, че тя отвръща на удара дори когато нервите й се бяха стегнали на възел.

— Някои твърдят, че пороците са по-интересни и забавни от добрите качества — напълни чашата й до самия ръб. — Не си ли съгласна?

— По-интересни и може би по-забавни — не откъсна очи от неговите, докато отпиваше. — И много по-ангажиращи.

Хънтър се замисли, изпитал удоволствие от бързия й отговор и ясните мисли.

— Мислиш по много интересен начин, Линор, сигурно непрекъснато упражняваш ума си.

— Жена, която не го прави, само наблюдава как другите се качват към върха, докато тя пълни чуждите чаши и прави кафе — беше готова да изругае от отчаяние в момента, в който изрече тези думи. Не бе обичайно за нея да говори толкова открито. Та нали бе дошла, за да го интервюира, напомни си Лий, а не той нея.

— Интересно — отбеляза Хънтър. Амбиция. Да, беше усетил това нейно качество още от самото начало. Ала какво точно искаше да постигне тя? Каквото и да бе, реши той, нямаше да се поколебае да стъпче изпречилите се на пътя й, за да го постигне. Усети, че изпитва уважение, че дори бе впечатлен. — Кажи ми, ти някога отпускаш ли се?

— Моля?

— Ръцете ти винаги са заети с нещо, въпреки че на пръв поглед си съвършено спокойна — забеляза, че при тези думи пръстите й престанаха да си играят със столчето на чашата. — Откакто влезе в тази стая, не си застанала спокойно дори за секунда. Аз ли те притеснявам?

Погледна го хладно, седна на плюшеното канапе и кръстоса крака.

— Не — само че сърцето й заблъска оглушително, когато Хънтър се настани до нея.

— А какво те притеснява?

— Малки врящи кученца.

Той се разсмя, истински очарован от момента и от нея.

— Ти си изключително забавна жена — нежно взе ръката и в своята. — Трябва да ти кажа, че това е един от най-големите ми

комплименти.

— Много високи критерии имаш за забавлението.

— Светът е твърде мрачно място, дори още по-лошо, често е отегчителен и досаден — ръката й бе нежна и тази нежност го привлече. В очите й се таяха тайни, а нищо не бе в състояние да го заинтригува повече. — Ако нищо не ни забавлява, остават само две места, на които да отидем. Или да се върнем в пещерите, или да изпаднем някъде в забвение.

— Затова ти забавляваш хората с ужаси — искаше й се да се премести далече от него, но пръстите му стискаха ръката й. А очите му я пронизваха, за да доловят мислите й.

— Ако се притесняваш за неописуемия ужас, който дебне под прозореца на спалнята ти, то тогава ще се притесняваш ли от следващия час при зъболекаря, или от това, че пералнята ти е избила?

— Бягство?

Хънтър посегна да докосне косата й. За него този жест бе съвсем естествен и небрежен. Лий отвори широко очи, сякаш някой я бе ощипал.

— Мразя думата „бягство“.

Тя бе сложна и неустоима личност, помисли си той, докато плъзгаше пръсти по шията й. Огнената коса, уязвимостта в очите, хладното държание, продукт на грижливо възпитание, напиращите нерви. От нея щеше да излезе неповторима героиня и ако не грешеше, великолепна любовница. Вече бе решил, че ще бъде първото, а сега, докато си играеше с краищата на косата й, реши, че ще бъде и второто.

Лий усети промяна, когато погледът й срещна неговия. Решимост, убеденост, желание. Устата й пресъхна. Рядко й се случваше да усети, че ще бъде победена. Още по-рядко се случваше нещо да я уплаши истински. Въпреки че Хънтър не бе казал и дума, въпреки че не се бе приближил към нея, тя усети как отблъсква страха — и увереността, че в каквато и игра да го бе въвлякла, щеше да изгуби, защото само един негов поглед в очите й бе достатъчен, за да предугади всяка нейна стъпка.

Някой почука на вратата, ала той продължа да я наблюдава още няколко безкрайно дълги секунди, преди да се изправи.

— Позволих си да поръчам вечеря — каза Хънтър толкова спокойно, че Лий се зачуди дали не си бе въобразила искрата на страст,

която забеляза в очите му. Докато той отиваше към вратата, тя остана на мястото си, за да се опита да си събере мислите. Само си въобразяваше, каза си Лий. Не може да проникне в мислите й. Хънтър бе просто мъж. След като играта беше нейна и единствено тя знаеше правилата, нямаше да загуби. Успокоена, Лий стана и се приближи до масата.

Сьомгата бе крехка и розова. Доволна от избора му, тя седна на масата, а сервитьорът затвори след себе си. До този момент, даде си сметка Лий, бе отговорила на повече въпроси, отколкото той. Време беше да обърне нещата.

— Съветът, който даде на писателите сутринта, да победят времето и да пишат всеки ден, независимо колко отчаяни се чувстват — това от личен опит ли го знаеш?

Хънтър опита сьомгата.

— Всички писатели преживяват разочарования от време на време. Откази, неблагоприятна критика.

— А ти имал ли си откази, преди да продадеш „Сатанински обет“?

— Ставам подозрителен, когато нещо се получи прекалено лесно — той взе бутилката, за да напълни чашата й отново. Лицето й бе създадено за светлината на свещи, каза си Хънтър, докато наблюдаваше как сянка и светлина потрепваха по сметановата й кожа и нежните й черти. Беше твърдо решен да открие какво се крие у нея преди още да бяха приключили вечерята. Дори не си помисли, че я използва, въпреки че смяташе да прерови мислите й и да научи за нея всичко, което можеше. Това бе привилегия на писателя.

— Кое те накара да станеш писател?

Той повдигна едната си межда и продължи да яде.

— Просто съм роден писател.

Тя ядеше бавно и обмисляше следващите си въпроси. Трябваше да настъпва много внимателно, за да не го постави в отбранителна позиция и да заобиколи подозренията му. Нито за момент не се замисли, че го използва, въпреки че смяташе да прерови мислите му и да научи всичко, което можеше за него. Това бе привилегия на репортера.

— Роден писател — повтори Лий и лапна нова хапка сьомга. — Толкова ли е лесно? Няма ли нещо в миналото ти, обстоятелства, които

са те насочили към тази професия?

— Не съм казал, че е било лесно — поправи я Хънтър. — Всеки от нас е роден с определени възможности за избор. Никак не е лесно да направиш правилния. Всеки написан роман е въпрос на избор. А аз съм предопределен да пиша романи.

Беше й толкова интересно, че забрави тайното интервю и зададе следващия въпрос от личен интерес.

— Значи винаги си искал да бъдеш писател?

— Прекалено праволинейно мислиш — отбеляза той. Почувствал се спокоен, Хънтър се облегна назад и завъртя виното в чашата си. — Не, не винаги. Исках да играя професионален футбол.

— Футбол?

Искреното й недоверие го накара да се усмихне.

— Футбол — повтори той. — Исках да се занимавам с това и сигурно щях да постигна успех, но се наложи да пиша.

Линор се смълча за момент, ала след това реши, че й казва истината.

— Значи си станал писател, без да го искаш истински.

— Просто направих избора си — поправи я Хънтър, заинтригуван от прилежната й логика. — Според мен доста хора се родени писатели или артисти и умират без дори да са го разбрали. Остават ненаписани книги, ненарисувани платна. Късметлиите откриват за какво са родени. От мен можеше да излезе прекрасен футболист или пък прекрасен писател. Ако се бях опитал да върша и двете, щях да съм значително по-посредствен. Избрах да не бъда посредствен.

— Няколко милиона читатели ще се съгласят, че си направил правилния избор — забравила хладната маска, тя подпря лакти на масата и се приведе напред. — Защо романи на ужаса, Хънтър? Човек с твоя талант и въображение би могъл да напише всичко. Защо се насочи точно към този жанр?

Той запали цигара и мирисът на тютюн се разнесе във въздуха.

— А ти защо ги четеш?

Лий се намръщи; от известно време не бе отговарял на въпроса й с въпрос.

— По принцип не ги чета, освен твоите.

— Поласкан съм. Но защо моите?

— Първият ти роман ми го препоръчаха, а след това… — тя се поколеба, защото не й се искаше да признае, че бе била завладяна още от първата страница. Вместо това прокара пръст по ръба на чашата и премисли внимателно отговора си. — Ти умееш да създадеш атмосфера и характери, които превръщат невероятното в романите ти в нещо напълно естествено.

Хънтър издуха дима от цигарата.

— Мислиш, че са невъзможни?

Лий се разсмя бързо и по блясъка в очите й той усети, че това бе нещо съвсем истинско. Сякаш преобрази красотата й. Превърна я в достъпна.

— Просто не вярвам, че хората могат да бъдат обладани от демони или пък че дадена къща може по принцип да е лоша.

— Не вярваш, значи? — Хънтър се усмихна. — Не си ли суеверна, Линор?

Тя го погледна откровено.

— Никак.

— Странно, повечето от нас се съобразяват поне с няколко суеверия.

— А ти?

— Разбира се, а дори и тези, с които не се съобразявам, ме привличат — той пое ръката й и стисна силно пръстите. — Твърди се, че някои хора умеят да усещат аурата на други, или ако предпочиташ ще кажа личността, само като им стиснат ръката — дланта му беше топла и твърда и Хънтър не откъсваше очи от нея. Усещаше, притиснат в ръката й, усукания пръстен.

— Не вярвам в такива неща — само че не беше убедена в думите си, не и докато бе с него.

— Ти вярваш само в нещата, които виждаш или чувстваш. Само в това, което можеш да докоснеш с едно от петте си възприятия, неща, които разбираш — той се изправи, изправи и нея на крака. — Не всичко, което съществува, може да бъде обяснено. Не всичко, което разбираме, може да бъде обяснено.

— Всяко нещо си има обяснение — само че и думите, както и пулсът й, бяха доста прибързани.

Може би ако беше опитала да си отдръпне ръката, Хънтър щеше да й позволи, ала думите й прозвучаха като предизвикателство.

— А ти можеш ли да обясниш защо сърцето ти започва да бие по-бързо, когато се приближа? — лицето му изглеждаше загадъчно, а очите му бяха неразгадаеми на светлината на свещите. — Нали каза, че не се страхуваш от мен?

— Не се страхувам.

— Но сърцето ти препуска — пръстите му леко докоснаха трапчинката на гърлото. — Можеш ли да ми обясниш защо, след като имаме още един ден заедно, ми се иска толкова много да те докосвам? — нежно, невероятно нежно, той прокара опакото на ръката си по едната й буза.

— Недей! — думите й бяха шепот.

— Можеш ли да обясниш силата на това привличане между двама напълно непознати? — Хънтър прокара пръсти по устните й, усети ги как потръпват и се зачуди какъв ли бе вкусът им.

Нещо меко, нещо огнено пропълзя в нея.

— Физическото привличане не е нищо повече от химическа реакция.

— Наука? — той повдигна ръката й и притисна устни в средата на дланта й. Лий усети как мускулите на бедрата й омекват. — Има ли обяснение за това? — без да откъсва очи от нея, Хънтър прокара устни по китката й. Кожата й охладня, след това се запали. Пулсът й препускаше като обезумял. Той се усмихна. — А това… — прошепна Хънтър и целуна ъгълчето на устните й. — Има ли нещо общо с логиката?

— Не искам да ме докосваш така.

— Напротив, искаш да те докосвам — поправи я той. — Само че не можеш да го обясниш — с движение, което тя очакваше, Хънтър вплете пръсти в косата й. — Опитай необяснимото — предизвика я той, преди устните му да покрият нейните.

Власт. Тази власт препусна в тялото й. Желанието бе огнен прилив. Усещаше как нуждата я обзема и покорява, докато се отпускаше в ръцете му. Трябваше да му откаже. Лий бе опитна в изкуството на отказите. Ала изведнъж се оказа, че няма къде да избяга, че няма сили да му откаже.

Независимо от силния му характер, независимо, че бе властна личност, целувката се оказа разтапящо нежна. Въпреки че пръстите му бяха силни и стискаха косата й толкова стегнато, че ако тя се опиташе

да се отдръпне, щеше да се озове в капан, устните му бяха ласкави и топли, също като пламъка, който трепкаше на масата до тях. Нямаше представа кога бе вдигнала ръце към него, кога ръцете й бяха го обгърнали, кога телата им се бяха пристиснали, кога копринената рокля бе прошумоляла. Тайнственият опиняващ вкус на вино се усещаше на езика му. Лий се опи от него. Усещаше мириса на свещи, смесен с нейния парфюм. Последователният й дисциплиниран ум се носеше в море от объркване, а след това бе подет от примамливи необясними усещания.

Устните й бяха хладни, но бързо се затоплиха. Тялото й бе напрегнато, ала бързо се отпусна. И двете промени му допаднаха. Тя не бе жена, готова да се отдаде бързо и лесно. Знаеше го също както знаеше, че това не бе жена, която лесно се изненадва.

Изглеждаше толкова дребна до него, толкова крехка. Винаги бе изключително внимателен с крехките неща. Дори когато целувката се задълбочи, дори когато собственият му глад се изостри изненадващо много, устните му продължиха да притискат нежно нейните, дразнещи, изискващи. Хънтър вярваше, че любенето още от първия миг, чак до момента на задоволство, бе истинско изкуство. Беше убеден, че с изкуството не бива да се бърза. Затова бавно и търпеливо той й показа какво можеше да бъде между тях, докато ръцете му си останаха в косата й, а устните му притискаха нейните.

Хънтър я изцеждаше. Лий усещаше как волята, силата и мислите й се изплъзват. И докато се изплъзваха, ново усещане замени загубата. С това ново усещане тя не можеше да се справи, не знаеше как да го обясни. Можеше само да го почувства.

Подобно удоволствие не можеше да се опише. Подобно силно желание не можеше да се управлява. По-скоро липсата на контрол, а не силата на чувствата я уплаши. Ако загубеше контрол, щеше да загуби целта си. Това щеше да е краят. Прошепна нещо и се опята да се отдръпне, но откри, че само устните и бяха свободни, той все още я притискаше.

По-късно, каза си Хънтър, в някой самотен тъмен час ще размисли над собствената си реакция. Сега беше прекалено заинтригуван от нея. Лий го гледаше тъй, сякаш я бе ударил — пребледняла, очите й потъмнели. Въпреки че устните й бяха разтворени, тя не казваше нищо. Под пръстите си усещаше лекото

потрепване, което преминаваше през нея — отначало веднъж, а след това още веднъж.

— Някои неща не могат да бъдат обяснени, дори и да ги разбираш — каза тези думи тихо, толкова тихо, че й заприличаха на заплаха.

— Изобщо не те разбирам. — Лий постави ръце върху неговите и го отдръпна от себе си. — А и ми се струва, че не искам да те разбера.

Той не се усмихна, когато ръцете му се плъзнаха по раменете й.

— Може би наистина не искаш. Сега ти предстои да направиш избор.

— Не — разтърсена, тя отстъпи и грабна чантичката си. — Конференцията приключва утре и аз се връщам в Ел Ей — внезапно обзета от гняв, Лий се обърна към него. — А пък ти ще завреш отново в дупката, където се криеш.

Хънтър наклони глава на една страна.

— Може би.

Най-доброто бе тя да остави малко разстояние между двамата. Много рязко той осъзна, че ако я задържи до себе си само още миг, няма да има сили да я остави да си отиде.

— Ще говорим утре.

Тя не се замисли над собствените си алогични действия и поклати глава.

— Не, няма да говорим повече.

Той не й противоречи, когато тя се упъти към вратата. Остана на мястото си дори и след като вече беше сам. Нямаше защо да й противоречи. Знаеше, че ще говорят отново. Повдигна чашата вино и посегна към ръкописа, който бе забравила. Настани се на един от столовете.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Гняв. Вероятно чувството, което я бе завладяло, не бе нищо повече от гняв, без каквито и да било други усещания, но Лий съвсем не бе сигурна на кого бе ядосана.

Случката предишната вечер можеше да бъде избегната — трябваше да бъде избегната, поправи се тя, докато излизаше от душа. Беше позволила на Хънтър да определи тона на вечерта и така се бе превърнала в лесна жертва и *най-важното,* бе пропиляла неповторима възможност. Ако имаше нещо, което бе научила през годините работа като репортер, то бе, че пропуснатата възможност бе най-пагубната грешка в този занаят.

Какво знаеше за Хънтър Браун, кои бяха нещата, които можеше да използва в една добре систематизирана статия? Всичко, което научи, се побираше в един-единствен параграф, каза си отвратена Лий. В един наистина много кратък параграф.

Изглежда имаше един-единствен шанс, с който да компенсира загубеното време. А времето беше загубено, защото се бе оставила да се почувства като жена, а не като професионален репортер. Той я бе водил на каишка, призна тя с горчивина, докато триеше с кърпа капещата си коса. Вместо да се опъне, Лий послушно го бе последвала. Ето как пропусна най-важното интервю в кариерата си. Тя хвърли кърпата на земята и излезе от задимената баня.

Повтори си отново, че единственото, което изпитва, както към него, така и към себе си, бе раздразнение. Облече си халат и седна на малкото бюро. Все още й оставаше малко време, преди обслужване по стаите да донесе първата чаша кафе, ала не можеше да си позволи да пропилее това време. Работата си оставаше както на първо, така и на последно място.

ХЪНТЪР БРАУН. Лий написа името с главни букви на отделна страница в бележника и го подчерта. Проблемът беше, че тя не подходи към Хънтър — и към задачата си — с логика и методичност. Трябваше да поправи грешката си и да се заеме със статията на базата

на това, което разполагаше. Все пак го беше видяла, беше говорила с него, зададе му няколко елементарни въпроса. Доколкото знаеше, нито един друг репортер не бе в състояние да се похвали с подобно постижение. Крайно време бе да престане да се обвинява, че не бе използвала всичките си оръжия и да се възползва от малкото, до което се бе добрала. Започна да записва, изпълнена с решителност.

ВЪНШЕН ВИД. Необичаен. Това бе в негова полза, помисли си намръщено Лий. С три решителни замаха задраска думите. Мургав, слаб, стегнато тяло, написа тя. Също като бегач на дълги разстояния, също като скиор. Присви очи, щом лицето му се появи в представата ѝ. Сравнително грубо и сериозно лице, но много интелигентно. Най-впечатляващото — очите. Много тъмни, много открити, много пронизващи.

Да не би да се превръщаш в редактор, каза си Лий. Дали натрапчивият му прям поглед би притеснил и другите? Сви рамене при този въпрос и продължи да пише. Висок, може би един и осемдесет и пет, около седемдесет и пет килограма. Изключително самоуверен. Ръце на музикант, устни на поет.

Малко изненадана от описанието си, тя се съсредоточи над следващата точка.

ЛИЧНОСТ. Потаен. Това изобщо не бе достатъчно, реши Лий и изпухтя. Арогантен, самовлюбен, груб. Тя определено отнемаше работата на редактора. Остави химикалката и си пое дълбоко дъх, а след това я взе отново. Умел оратор, който хипнотизира публиката, призна Лий.

Наблюдателен, хладен, мълчалив, в редки моменти приятно приказлив, силно присъствие.

Последното определение беше грешка, установи тя, защото в същия миг си спомни дългата, разтапяща целувка, нежните му устни и силните ръце. Не, това не ставаше за публикуване, нито пък ѝ трябваха бележки, за да си спомни подробностите и усещането. Лий обаче имаше достатъчно здрав разум, за да си напомни, че това бе мъж, който се движеше бързо, когато преценеше, че трябва, мъж който очевидно получаваше това, което искаше.

Хумор? Да, под властното му присъствие се таеше чувство за хумор. Не ѝ се искаше да си спомня как ѝ се бе присмял, ала имаше такава огромна нужда от всеки незначителен факт, свързан с него, че

дори и най-дребните подробности, колкото и неудобни да бяха, й трябваха.

Спомняше си всяка казана от него дума за философията на творбите му. Но как да пренесе нещо толкова неуловимо в ясни смислени изречения? Можеше да каже какво мисли той за творбите си като за задължение. Като за призвание. Та това просто до никъде нямаше да й стигне, помисли си разочарована тя. Имаше нужда от негово изказване, не интерпретация на нещата, за които бяха говорили. Очевидната истина бе, че се налагаше отново да поговори с него.

Прокара ръка през косата си и прочете прегледно написаните бележки. Трябваше да овладее юздите на разговора още от самото начало. Ако беше специалист в нещо, то това бе повеждането и насочването на даден разговор в посоката, която тя искаше. Беше интервюирала много по-големи темерути от Хънтър, много по-враждебно настроени, ала не можеше да си спомни друг такъв тежък случай.

Разсеяно започна да потропва с молива по бюрото. Работата й не беше да се поддава на разочарованието, а да направи нещо по въпроса. Не й влизаше в работата, каза си Лий, да се оставя да я прелъсти обектът на интервюто.

Трябваше да предотврати целувката. Все още не можеше да си обясни защо не го направи. Или поне можеше да контролира реакцията си. Дори не искаше да се замисля защо не го бе сторила. Много по-лесно бе да си припомня безкрайния, необичайно покоряващ момент, за да го изживее отново. Ако изобщо имаше намерение да престане с този спомен и да се върне към причината, поради която бе във Флагстаф, налагаше се задължително да причисли Хънтър Браун в категорията на работните отношения и да запази мястото му там. За момента най-големият й проблем бе как отново да се срещне с него.

Професионална среща, напомни си тя. Само че не можеше да стои спокойно, докато мислеше за срещата и за него. Стана и закрачи, неспособна да се отърси от усещането на невероятно нежните му устни върху нейните. Просто не й се удаваше.

Каква последователност от чувства, никога преди не бе изпитвала подобно нещо. Слабостта, властта — не знаеше как да ги разбере. Копнежа, нуждата — как да открие начина, за да ги контролира?

Може би ако го разбираше по-добре… Не. Лий вдигна четката за коса, но почти веднага я остави отново. Не, дори и да го разбираше, това нямаше нищо общо с опитите да се пребори с нарастващото си желание към него. Искаше той да я докосва и си каза, че нямаше логическа причина за желанието й да бъде докосвана много повече, отколкото позволяваше и изискваше работата й. Това не се бе случвало никога преди, призна си тя, докато разместваше безцелно шишетата и бурканчетата по тоалетката. Когато нещо се случваше за пръв път, трябваше внимателно да следваш утъпкания път.

Изпълнена с някаква неловкост, Лий вдигна очи и от огледалото я погледна бледа жена със сънен поглед и чорлава коса. Изглеждаше толкова млада, толкова крехка… Никой не я бе виждал без защитния щит от дрехи, грим и подходящо поведение, ала тя много добре знаеше какво се крие под изтънчеността и привидния блясък. Страх. Страх от провал.

Беше си изградила самочувствието сламка по сламка, с търпение и постоянство, докато най-сетне през повечето време изпитваше увереност в себе си. Но в моментите, когато бе сама, малко уморена, малко притеснена, малко обезсърчена, жената, скрита дълбоко в нея, изпълзяваше, последвана от всички дребни страхове и съмнения, стаени зад грижливо издигнатата защитна стена.

Още от раждането си бе възпитавана за ролята на нещо като интелигентно, привлекателно украшение. Притежаваше умението да говори, да се държи изискано и възпитано. Това бе всичко, което семейството й очакваше от нея. Не, поправи се Лий. Това бе задължително за нея. В това отношение се бе провалила.

Кой ли каприз на съдбата я бе създал неподходяща за ролята, която й бяха определили? Още от дете си знаеше, че иска нещо повече, ала едва след като завърши колеж, събра достатъчно смелост, за да се отклони от пътя, който от желана дебютантка във висшето общество щеше да я превърне в достопочтена матрона.

Когато заяви на родителите си, че няма да стане госпожа Джонатан Т. Уилъби и че напуска Палм Спрингс, за да живее и работи в Лос Анджелис, вътрешно тръпнеше. Едва по-късно осъзна, че възпитанието, което й бяха дали, й помогна да се наложи. Както се искаше от нея, тя бе хладна и сдържана, никога не повишаваше глас, никога не даваше израз на настроенията си и на грубостта. Докато

говореше с тях, изглеждаше напълно сигурна в намеренията си, докато в действителност изпитваше ужас, че ще отлети от удобната златна клетка, създадена специално за нея още преди да се роди.

Пет години по-късно страхът бе притъпен, но все още се спотайваше дълбоко в нея. Част от стремежа й да достигне висините на професията си се дължеше на непреодолимото желание да се докаже пред родителите си.

Каква глупост, каза си Лий и се извърна от уязвимата жена в огледалото. Нямаше защо да доказва каквото и да било на тях, единствено на себе си. Беше дошла за интервю и това бе единственият й приоритет. Това интервю щеше да я изстреля нагоре, дори и ако се наложеше за целта да преследва Хънтър Браун по петите като хрътка.

Отново погледна написаното в бележника, малко по-малко от страница. Щеше да разполага с повече преди края на днешния ден, обеща си тя. Значително повече. Няма да му позволи отново да поеме контрол над нещата, нито пък да я отклони от набелязаната цел. Щом се облече и изпие кафето си, ще потърси Хънтър. Този път тя ще застане зад волана.

Когато чу почукването на вратата, Лий погледна часовника до леглото и въздъхна с досада. Закъсняваше, нещо, което никога не си позволяваше. Изрично бе заявила да й донесат точно в девет кафе и кифлички, за да е облечена и готова, когато пристигнат. Ето че се налагаше да бърза, за да е сигурна, че ще има поне два часа с Хънтър, преди да дойде време да се изнесат от хотела. Втори път нямаше да пропусне възможността.

Изпълнена с нетърпение, тя пристъпи към вратата, свали предпазната верига и отвори.

— По-добре да не ядеш нищо, ако си въобразяваш, че можеш да караш на две парчета хляб и мармалад — преди да успее да се съвземе, Хънтър се промуши край нея, понесъл таблата със закуска. — А и една интелигентна жена никога не отваря вратата, преди да е попитала кой е — остави таблата на масата и се обърна, за да я пронижe с един от настойчивите си пронизващи погледи.

Изглеждаше по-млада без грима и грижливо подбраните дрехи. Крехкостта и уязвимостта, които бе забелязал и преди, сега вече не бяха покрити с патината на изтънчеността, въпреки че халата й бе копринен, а сапфиреният цвят й отиваше безкрайно много. Усети

напиращото в гърдите си желание и в същото време необходимост да я защитава. Нито едното, нито другото не притъпи гнева му.

Лий нямаше никакво намерение да признае колко бе изненадана да го види, нито пък че бе притеснена, че бе сама с него, докато бе почти гола.

— Първо шофьор, сега и сервитьор — отбеляза хладно тя, без да се усмихва. — Хънтър, ти си мъж с много таланти.

— И аз мога да ти върна комплимента — тъй като много добре знаеше колко лесно избухва, той си сипа чаша кафе. — Тъй като първото изискване за един писател на романи е да бъде добър лъжец, ти си доста напред с материала — посочи й един от столовете, поставяйки я в неизгодното положение на гост. Даде си вид, че не се притеснява ни най-малко, прекоси стаята и се настани на масата.

— Бих те поканила и теб, ала има само една чаша — счупи кроасана на две и го захапа, без да го маже с масло. — Вземи си кифла — с напълно спокойно ръка Лий добави сметана в кафето. — Защо не ми обясниш какво искаше да кажеш с това „добър лъжец“?

— Предполагам, че това е и едно от изискванията за репортерите — Хънтър забеляза как пръстите й стиснаха ронливата кифла, но веднага след това се отпуснаха.

— Не е — тя отхапа нова хапка, сякаш стомахът й не беше свит на топка. — Репортерите се занимават с факти, не с измислици — той не отговори, ала безмълвният му поглед изискваше много повече, отколкото думите. Лий не отвърна веднага, твърдо решена да не си позволява да заеква отново и отпи кафе. — Не си спомням да съм споменавала, че съм репортерка.

— Не си — улови китката й, докато тя оставяше чашата. Силните му пръсти веднага й подсказаха колко бе ядосан. — Нарочно не го спомена.

Лий тръсна глава и отметна косата от очите си. Въпреки че бе победена, нямаше да падне на колене.

— Не съм имала намерение да ти казвам — без да обръща внимание, че Хънтър не й пуска ръката, тя взе кроасана с другата и отхапа. — Платила съм си регистрационната такса, нали?

— И се представяш за нещо, което не си.

Лий срещна погледа му, без да трепне.

— Очевидно и двамата сме се представили за нещо, което не сме, още от самото начало.

Той наклони глава на една страна, когато тя спомена първата им среща.

— Аз не съм искал нищо от теб. Докато ти премина определена граница със заблудата си.

Никак не й хареса как прозвуча — жалко и дребнаво. Но за съжаление истина. Ако пръстите му не се бяха впили в китката й, може би щеше да намери сили да му се извини. Ала Лий устоя.

— Имам всичкото право на света да съм тук и всичкото право на света да продавам статии за всичко, свързано с тази конференция.

— А пък аз — каза Хънтър толкова тихо, че я полази тръпка, — имам всичкото право на света да държа на усамотението си и на правото на избор да говоря с репортери или да откажа.

— Ако ти бях казала, че работя в „Селебрити“ — изстреля гневно тя и направи опит да си освободи ръката, — щеше ли изобщо да ми проговориш?

Той не я пускаше, очите му не се отделяха от нейните в продължение на пет дълги секунди не каза нищо.

— Никога няма да разберем.

Пусна китката й толкова рязко, че ръката й се отплесна и бутна чашата. Лий откри, че бе превърнала кроасана в лепкава топка тесто.

Хънтър я плашеше. Нямаше защо да отрича пред себе си. Силата на гнева му, толкова внимателно потискана, я накара да усети как студени стрелички преминават по гръбнака й. Нито го познаваше, нито го разбираше, нито пък можеше да предугади какво смята да направи. В книгите му имаше насилие, значи той мислеше за насилието. Постара се да си възвърне самообладанието, отново отпи кафе, въпреки че топлата напитка вече нямаше вкус.

— Любопитна съм как си открил — добре, гласът й звучеше спокойно и уверено. Стисна чашата с две ръце, за да прикрие треперенето, което не успяваше да овладее.

Приличаше на коте, притиснато в някой ъгъл, отбеляза Хънтър. Беше готова да съска и драска, въпреки че сърцето й биеше лудо, почти доловимо с просто ухо. Не искаше да изпитва към нея уважение, по-скоро гореше от желание да я удуши. Не искаше да усеща подтика да

докосне бялата кожа на бузата. Единственото, което можеше да го докара до този заслепяваш гняв, бяха женските лъжи.

— Необяснимо защо, ти ме заинтригува, Линор. Снощи… — забеляза, че тя се стегна и почувства задоволство. Не, нямаше да й позволи да забрави тази вечер, както и той нямаше да я забрави. — Снощи — повтори Хънтър бавно и изчака погледът й да се вдигне към него, — исках да те любя. Исках да проникна под измисления ти защитен пласт и да открия каква си в действителност. Ако го бях направил, щеше да изглеждаш като сега. Нежна, крехка, с не начервени устни и премрежени очи.

Лий усети, че се размеква, че кожата й започва да пари, а това бяха просто думи. Той не я бе докоснал, дори не се бе опитал, но гласът му я галеше по-нежно и от най-милата ласка.

— Аз не… Нямах намерение да те оставя да ме любиш.

— Не вярвам, че мога да любя някоя жена, можем да се любим — очите му не се отделяха от нейните. Усещаше, че й се замайва главата от надигащата се страст, че дъхът й е неравен. — Заедно — повтори Хънтър. — Когато ти си тръгна, използвах другия най-добър начин да те открия.

Тя стисна ръце в скута си, за да възпре треперенето. Как бе възможно един мъж да има такова влияние над нея? Защо се чувстваше така, сякаш вече бяха любовници, нима това бе предчувствието за неизбежност, че накрая наистина щяха да станат, независимо какво се опитваше да направи тя.

— Не те разбирам — гласът й вече не звучеше спокойно.

— Ръкописът ти.

Без да го разбира, Лий само го гледаше. Снощи, в страха си както от него, така и от себе си, съвсем бе забравила за ръкописа. В гнева и разочарованието си дори не се беше сетила тази сутрин. Сега, обзета от желание, се почувства безпомощна като чирак, уплашен от майстора.

— Изобщо не съм имала намерение да ти го давам да го четеш — започна тя. Без да мисли, беше накъсала салфетката на малки парченца. — Нямам никакво намерение да ставам романистка.

— Значи освен че си лъжкиня, си и глупачка.

Чувството за безпомощност отлетя. Никой, абсолютно никой, откакто се помнеше, не й бе говорил така.

— Не съм нито лъжкиня, нито глупачка, Хънтър. Просто съм една великолепна репортерка. Искам да напиша изключителна, задълбочена статия за теб.

— Защо си губиш времето с писане на клюки, след като имаш да довършваш роман?

Лий се вкамени. Очите й, забулени досега от желание, изведнъж се вледениха.

— Аз не пиша клюки.

— Можеш и да понапудриш написаното, можеш да го предадеш със стил и по един интелигентен начин, ала то си остава клюкарска работа — преди тя да успее да отговори, той бързо се изправи, толкова разгневен, че Лий преглътна думите си. — Нямаш право да работиш над нищо друго по четиридесет часа на седмица, освен над романа, който носиш в себе си. Талантът е монета с две лица, Линор, втората се нарича задължение.

— Какви ги говориш? — тя също се изправи, открила, че може да крещи не по-зле от него. — Много добре си знам задълженията, а едно от тях е да напиша статия за теб в списанието ми.

— Ами романът?

Лий вдигна ръце нагоре и се извърна.

— Какво за романа?

— Кога смяташ да го довършиш?

Да го довършва ли? — изобщо не трябваше да го започва. Сто пъти си го бе повтаряла.

— По дяволите, Хънтър, това е само една измислица.

— Но е добра.

Тя отново се обърна към него, веждите й свити гневно, а очите внезапно станали предпазливи.

— Какво каза?

— Ако не беше толкова добър, камуфлажът ти спокойно щеше да мине — той си извади цигара, докато Лий го наблюдаваше. Как бе възможно да е толкова търпелив, да се движи толкова бавно, докато тя бе готова да подскочи при всяка негова дума. — За малко не ти се обадих снощи, за да проверя дали не носиш още, ала реших да не го правя. Вместо това се обадих на издателката си — Хънтър спокойно изпусна дима. — Когато й дадох готовите глави, на нея й се стори, че името ти й е познато. Очевидно е голяма почитателка на „Селебрити“.

— Ти си й дал… — изпълнена с удивление, Лий се отпусна на един стол. — Нямаш право да го показваш на никого.

— Тогава още вярвах, че си тази, за която ме подведе.

Тя се изправи отново, след това стисна облегалката на стола.

— Аз съм репортер, не съм писателка. Искам да вземеш ръкописа от нея и да ми го върнеш.

Той изтръска цигарата в пепелника и в този момент забеляза грижливо подредените и написани записки. Докато ги преглеждаше, усети както веселост, така и раздразнение. Значи тя се опитваше да го прецени. Щеше да й значително по-трудно, отколкото й се струваше.

— И защо да го правя?

— Защото си е мой. Нямаш право да го даваш на когото и да било.

— От какво се страхуваш? — попита Хънтър.

От провал. Думите за малко не й се изплъзнаха.

— От нищо не се страхувам. Върша това, в което съм най-добра, и възнамерявам да продължа да го върша. А ти от какво се страхуваш? — отвърна със същия въпрос Лий. — От какво се криеш?

Погледът му никак не й хареса, когато отново го насочи към нея. В него нямаше нито гняв, нито арогантност, но нещо много повече.

— Върша това, в което съм най-добър, Линор — когато дойде в стаята, единственото му намерение бе да я разкъса на парчета заради измамата и да я наругае, задето си прахосва таланта. Сега, докато я наблюдаваше, той започваше да мисли, че има много по-добър начин да го стори и в същото време да научи повече за нея заради собственото си проучване. Съвсем не беше приключил с Линор Радклиф. — И колко важна е тази статия за теб?

Стресната от промяната в тона му, тя го огледа предпазливо. Беше използвала всичко друго, реши рязко Лий, можеше да позаглади самочувствието му.

— Много важна. Опитвам се да науча нещо за теб от три месеца. Ти си един от най-четените писатели на десетилетието, с високо признание от страна на критиката. Ако…

Хънтър я прекъсна с рязко вдигане на ръка.

— Ако реша да ти дам интервю, трябва да прекараме доста време заедно, ала условията ги поставям аз.

Тя чу предупредителните звънчета, но ги пренебрегна. Вече предвкусваше успеха.

— Ще уточним условията предварително. Аз държа на думата си, Хънтър.

— Не се и съмнявам, че е така, след като веднъж я дадеш — докато гасеше цигарата си, той обмисли казаното. Май сам си търсеше белята. Но пък от много време не се бе забърквал в нищо. Можеше да си го позволи. — Имаш ли още готов ръкопис?

— Това няма нищо общо — когато Хънтър вдигна вежда и остана загледан в нея, Лий стисна зъби. Трябва да го изтърпиш, каза си тя. Прекалено близо си до целта. — Около двеста страници.

— Изпрати ги на издателката ми — погледна я нежно. — Сигурен съм, че й знаеш името.

— Това пък какво общо има с интервюто?

— Това е едно от условията — отвърна веднага той. — Имам планове за по-следващата седмица — продължи Хънтър. — Можеш да дойдеш с мен — с още едно копие от ръкописа.

— Да дойда с теб ли? Къде?

— Ще ходя на палатка за две седмици в каньона Оук Крийк. Да си купиш здрави обувки.

— На палатка? — веднага си представи палатка, пълна с комари. — Щом няма да заминаваш във ваканция веднага, защо да не направим интервюто ден-два преди това?

— Условията — напомни й той. — Това са моите условия.

— Опитваш се да усложняваш нещата.

— Да — в този момент Хънтър се усмихна, просто една сянка на усмивка пробяга по изваяните му устни. — Ала ти ще имаш ексклузивно интервю, Линор.

— Добре — тя вирна брадичка. — Къде ще се срещнем и кога?

В този момент той се усмихна широко, оценил веднага проявената решителност.

— В Сидона. Ще ти се обадя, когато съм сигурен за датата и когато издателката ми каже, че е получила остатъка от ръкописа.

— Просто не разбирам защо настояваш да ме изнудваш.

Хънтър направи крачка към нея и неочаквано прокара пръсти през косата й. Жестът бе небрежен, приятелски и необичайно интимен.

— Може би едно от първите неща, които трябва да научиш за мен, е, че съм ексцентричен. Ако хората приемаха собствената си ексцентричност, те с чиста съвест можеха да правят каквото пожелаят. Абсолютно всичко — с тези думи той притисна устните й.

Чу я как си пое рязко дъх, усети я как се вцепени. Може би просто изпитваше себе си, въпреки че не съзнаваше, че подлага и него на изпитание. Прииска му се да я отнесе в разхвърляното легло, да смъкне копринената дреха и да я притисне. Щеше да е сякаш създадена за него, в това беше убеден. Щеше да се движи с него, заради него, сякаш винаги са били любовници. Знаеше, че ще е така, въпреки че не можеше да обясни защо.

Усети я как се разтапя в ръцете му, как устните й стават горещи и влажни под неговите. Бяха сами, а желанието му бе като остен, който го подтикваше. Въпреки това съзнаваше, без да разбира, че ако се любеха сега, ако утоляха желанието си, нямаше да я види никога повече. И двамата имаха скрити страхове, пред които да се изправят, преди да станат любовници, а също и след това.

Хънтър си достави удоволствие с една последна дълга целувка, за да попие вкуса й, за да се остави да бъде покорен поне за миг от усещането на тялото й, притиснато до неговото. След това си наложи да се овладее, да си спомни, че всеки от тях искаше нещо от другия — тайни и интимност, които щяха по свой начин да вложат в думи.

Отдръпна се и позволи на ръцете си да се задържат още един миг на извивката на бузата й, в мекотата на косата й. Тя не каза нищо.

— Ако издържиш две седмици в каньона, ще имаш интервюто.

След тези думи я остави, обърна се и излезе от стаята.

— Ако издържа две седмици — мърмореше Лий, докато измъкваше обемистия пуловер от скрина. — Казвам ти, Брайън, никога не съм срещала човек, който да казва толкова малко, а да ме дразни толкова много — десетте дни след завръщането й в Ел Ей не бяха успели да притъпят яростта й.

Брайън опипа меката вълна на пуловера.

— Лий, нямаш ли някакви по-спортни дрехи?

— Купих си пуловери — измърмори тя. — Не съм прекарвала кой знае колко време на палатка.

— Един съвет — преди още два чифта спретнати панталони да бъдат сгънати в раницата, която Лий взе назаем от нея, Брайън пое ръката й.

Лий повдигна едната си медна вежда.

— Знаеш, че ненавиждам съветите.

Приятелката й се усмихна широко и се тръшна на леглото.

— Знам. Затова никога не успявам да се сдържа да не ти дам съвет. Лий, сериозно, знам, че имаш джинси. Виждала съм те в тях — тя приглади кичур коса, измъкнал се от плитката. — Маркови или не, вземи си джинси, а не панталони за по седемдесет и пет долара чифта. Похарчи малко пари за някой и друг чифт — продължи Брайън, когато Лий се намръщи към дрехите в ръката си. — Върни този прекрасен вълнен пуловер обратно в скрина и си вземи няколко бархетни ризи. Така ще ти е добре, когато нощем застудее. Виж сега… — тъй като Лий я гледаше намръщено и съсредоточено, тя продължи. — Вземи си тениски, блузките ги остави за офиса, те не стават за планински преходи. Вземи си поне един чифт къси панталони и хубави дебели чорапи. Ако ти остане време, бих те посъветвала да поочупиш тези обувки, защото ще ти създадат проблеми.

— Продавачът каза…

— Нищо им няма, Лий, освен че никога не са излизали от тази кутия. Така е… — тя се протегна и се намести сред колекцията от възглавници на Лий. — Беше толкова заета да тъпчеш в багажа хартии и моливи, че не си се погрижила за важните неща. Ако не искаш да станеш за смях, слушай тези, дето вече са препатили.

Лий изпусна дъха си със съскане.

— Вече станах за смях, при това няколко пъти — тя затвори шумно едно от шкафчетата на скрина. — Той няма да ме види в най-добра светлина през тези две седмици, Брайън. След като ще се налага да спя на палатка и да се катеря по скали, за да се добера до това интервю, така да бъде.

— Ако се постараеш, можеш и да се позабавляваш междувременно.

— Не съм тръгнала да се забавлявам. Искам си ексклузивното интервю.

— Ние сме приятелки.

Това бе факт, не въпрос, затова Лий се обърна към нея.

— Така е — за пръв път, откакто бе започнала да си събира багажа, тя се усмихна. — Приятелки сме.

— Тогава кажи ми, какво те притеснява у този човек? От седмици си готова да си изгризеш ноктите — въпреки че говореше шеговито, загрижеността й бе очевидна. — Искаше да интервюираш Хънтър Браун и ще интервюираш Хънтър Браун. Защо тогава ми се струва, че се подготвяш за война?

— Защото така се чувствам — с всеки друг Лий би заобиколила въпроса, или пък би отговорила с ледено мълчание. Но това беше Брайън, седнала на ръба на леглото, докато въртеше в ръце новия пуловер на Лий. — Той ме кара да желая това, което не искам да желая, да чувствам неща, които не искам да чувствам. Брайън в живота ми няма място за усложнения.

— Така е с всички.

— Много добре знам накъде съм тръгнала — настоя Лий малко прекалено разпалено. — И много добре знам как да се добера там. Кой знае защо имам чувството, че Хънтър Браун е само едно отклонение.

— Понякога отклоненията се оказват по-интересни от планинския маршрут, а и в края на краищата ще стигнеш пак на същото място.

— Той ме гледа така, сякаш знае за какво мисля. И още нещо, сякаш знае какво съм мислила вчера, дори миналата година. Човек не се чувства много удобно.

— Ти никога не си търсила удобства — заяви Брайън и пъхна ръце под главата си. — Винаги си търсила предизвикателства. Просто никога не си търсила предизвикателството у някой мъж.

— Не ми трябват мъжки предизвикателства — Лий запокити пуловера в раницата. — Искам ги в работата.

— Можеш и да не ходиш.

Лий вдигна глава.

— Отивам.

— Тогава не отивай със стиснати зъби — Брайън кръстоса крака и се изправи. Колкото дрехите й бяха смачкани, толкова спретнати изглеждаха дрехите на Лий, ала кой знае защо луксозната купчина възглавници й отиваше необикновено много. — За теб това е невероятна възможност, както професионална, така и в личен план. Оук Крийк е един от най-красивите каньони на страната. Ще имаш две

седмици да ме се насладиш. До теб ще има мъж, който нито те отегчава, нито ти играе по свирката — тя се усмихна на извитите вежди на Лий. — Много добре знаеше, че мъжете вършат или едното, или другото и не можеш да го избегнеш. Възползвай се от тази промяна на обстановката.

— Смятам да работя — напомни й Лий. — Нямам намерение да бера диви цветя.

— Нищо, ти все пак набери, така или иначе ще имаш интервюто.

— И ще накарам Хънтър Браун да се гърчи.

Брайън се засмя с гърления си смях и подхвърли една възглавница във въздуха.

— Щом се решила, значи ще го направиш. Бих съжалила нещастника, ако не ме беше карал да сънувам кошмари — направи бърза гримаса, а след това по лицето й се смекчи. — А, Лий, още нещо… — тя постави ръка върху ръката на приятелката си. — Ако те накара да пожелаеш нещо, възползвай се. Животът не е пълен с хубави предложения. Направи си подарък.

Лий остана мълчалива за момент, след това въздъхна.

— Не съм сигурна дали това ще бъде подарък, или проклятие — изправи се и се приближи до гардероба. — Колко чифта чорапи?

— Но нали е хубава? — Сара седеше на средата на килимчето, единият й крак свит към нея, докато се опитваше безуспешно да постави другия зад врата си. — Ама *много* хубава.

Хънтър пъхна ръка в коша с прането. Сара му беше заявила, че е негов ред да сортира и сгъва дрехите.

— Не бих използвал точно думата хубава. Една грижливо подредена фруктиера с плодове е хубава.

Сара се разкиска, след това се превъртя и направи задно кълбо. Най-много от всичко обичаше да говори с баща си, защото никой друг не умееше да говори като него.

— А коя дума би употребил тогава?

Хънтър сгъна тениска с името на нашумяла рок група, написано с лъскави букви.

— Тя притежава рядко срещана класическа красота, с която повечето жени изобщо няма да знаят какво да правят.

— Тя обаче знае.

Спомни си. Изпита желание.

— Тя знае.

Сара се отпусна по гръб и се сгуши зад кучето, проснало се на пода. Обичаше мекотата и топлината на козината на Сантанас, също както обичаше да затвори очи и да слуша гласа на баща си.

— Опитала се е да те измами — напомни му Сара. — На теб не ти е приятно, когато хората се опитват да те мамят.

— От нейна гледна точка тя си вършеше работата.

Поставила едната си ръка на врата на кучето, Сара се вгледа в баща си с тъмните очи, същите като неговите.

— Ти никога не разговаряш с репортери.

— Просто не ме интересуват — Хънтър се натъкна на чифт джинси с огромна дупка на коляното. — Тези не бяха ли нови?

— Почти. Защо тогава ще я водиш на палатка със себе си?

— Щом са почти нови, не би трябвало да са с дупки и аз няма да я водя, а тя ще дойде с мен.

Детето пъхна ръка в джоба си и измъкна оттам дъвка. Беше й забранено да дъвче дъвка заради шината, затова тя погали опакованото парче. След шест месеца, каза си Сара, щеше да дъвче по десет наведнъж.

— Защото е репортерка или защото притежава рядко срещана класическа красота?

Хънтър сведе поглед и забеляза, че очите на дъщеря му се смеят. Беше прекалено умна, реши той и я замери с чифт чорапи.

— И заради двете, ала преди всичко защото я намирам интересна и талантлива. Искам да проверя какво ще разбера за нея, докато тя се опитва да разбере всичко за мен.

— Ти ще откриеш повече — заяви Сара и мързеливо подхвърли сгънатите на топка чорапи във въздуха. — Ти винаги успяваш. Идеята ми се струва добра — добави след малко тя. — Леля Бони казва, че не се срещаш с достатъчно жени, особено пък с жени, които те карат да си размърдаш мозъка.

— Май леля ти Бони мисли най-добре, когато има някой до нея.

— Може пък тя да запали тлеещата ти страст.

Ръката на Хънтър увисна над коша.

— Моля?

— Прочетох го в една книга — тя умело се претърколи така, че краката й да докоснат пода зад главата. — Значи един мъж се запознава с една жена, отначало не се харесват, но след това силното физическо привличане се разгаря и…

— Картината ми е ясна — Хънтър погледна надолу към тъничкото чернокосо момиче. Това беше дъщеря му, помисли си той. Дете на десет. Как, по дяволите, се е натъкнала на проблема за страстта? — Ти най-добре знаеш, че описаните в книгите неща не се случват често в реалния живот.

— Художествената измислица се гради на реалността — усмихна се Сара, доволна, че бе използвала още един от неговите изрази, за да го сразi. — Само че преди да се влюбиш в нея или да натрупаш прекалено много тлееща страст, искам да се запозная с нея.

— Ще го имам предвид — без да откъсва наблюдателния си поглед към нея, Хънтър повдигна три различни чорапа. — Можеш ли да ми обясниш как става така, че това се повтаря всяка седмица?

Сара огледа чорапите за момент и седна.

— Мисля, че в сушилнята има паралелна вселена. От другата страна на вратата, точно в този момент, някой друг държи още три различни чорапа.

— Доста интересна теория — той се наведе и я сграбчи. Смехът й се понесе към скосения таван, докато Хънтър я пускаше с дупето надолу в коша.

ПЕТА ГЛАВА

Пейзажът бе като в класически уестърн. Със слънцето, блеснало в очите й, Лий си представи как бандитите препускат, за да избягат на полицейските отряди, видя притаилите се зад скали и стръмни хълмове индианци. Ако дадеше воля на въображението си, дори щеше да чуе тропота на конски копита по твърдата почва. Беше сама в колата и нямаше нищо против да се остави на въображението да я понесе.

Наситеночервените планини се издигаха към грейналата синя небесна шир. Необятната земна пустош, гола и безлюдна, се простираше сякаш до безкрая. Гърлото й пресъхна, а сърцето й заби по-силно.

Имаше малко зеленина — сребристата зеленина на салвията, плъзнала навред и обвила червената скалиста почва, пръсната сред наситената зеленина на хвойните, които изведнъж отстъпваха място на безкрайния гол пейзаж. И въпреки това самата пустош излъчваше усещане за великолепие и пищност, за вечност, които я плениха дотолкова, че имаше желание да не откъсва очи от гледката. Скалистите зъбери бяха пръснати навсякъде, всеки в различен нюанс, създаваш различно усещане… Тя тръсна глава. Искаше й се да види още.

Дори когато наближи града, къщите, сградите не можеха да се сравняват с безкрайната пустош. Пътните знаци, светофарите, цветните градински лехи бяха нещо незначително. Колите около нея станаха многобройни, но дори да бяха пет пъти повече, пак щяха да си останат незначителни. Гледката, която беше видяла, я остави опиянена и жадна за още.

Сидона й допадна веднага. Типичният западен вид подхождаше изключително много на фона, без да го разваля. Ала според нея едва ли нещо можеше да повлияе на тази красота.

По продължение на главната улица се виждаха спретнатите надписи и реклами на магазините с безупречно чисти витрини. Забеляза пищната зеленина, множеството разпродажби и царящото

навсякъде спокойствие. Сидона бе съхранила усещането за малко провинциално градче, без намек за космополитен град. Тук всичко излъчваше ненатрапчиво тихо задоволство под великолепното бездънно небе. Може би, размишляваше Лий, докато следваше указанията към офиса на коли под наем, където щеше да остави своята, само може би, следващите две седмици щяха да й харесат.

Тъй като й оставаше още време до срещата с Хънтър, дори и след като приключи с формулярите за взетата под наем кола, Лий реши, че може да си позволи да се разходи като туристка. Имаше цял час, преди да се съсредоточи отново над работата си.

Лъскавите сребърни колиета и тюркоазени обеци на една витрина я изкушиха, но въпреки това отмина. По-късно, след малкото си приключение, щеше да има достатъчно възможности да си позволи някоя глезотия — като награда за постигнатия успех. Засега само убиваше свободното време.

Привлече я миризмата на домашен шоколадов кейк. Влезе в малко магазинче, което рекламираше, че продава най-вкусните неща на света и си купи двеста и петдесет грама. За да имам енергия, каза си тя, докато първата хапка се топеше в устата й. Един Господ знаеше каква храна щеше се наложи да яде през следващите две седмици. Хънтър изрично я предупреди, когато й се обади по телефона, че той ще се погрижи за запасите им от храна. Шоколадовият кейк, каза си Лий, щеше да попълни енергийните й запаси.

Освен това някои от съветите на Брайън се оказаха изключително ценни. Нямаше смисъл да се впуска в това приключение, обзета от униние и потиснатост. Защо да не се позабавлява и да се потопи в атмосферата, реши Лий, докато обикаляше магазина за типични каубойски облекла. Ако приемеше следващите две седмици като работна ваканция, щеше да се чувства значително по-добре.

Спря се за няколко минути, за да огледа коланите от дребни раковини, ала накрая ги остави. Нямаше да й отиват, както и ризите с къдри и басти. Можеше да купи една на Брайън, преди да се отправи обратно към Ел Ей. Каквото и да сложеше Брайън, все й отиваше, каза си Лий с нещо като въздишка на завист. Брайън никога не се ограничаваше с поръчкови дрехи, със семпли или прилични одежди.

Дали това бе заради удобството, зачуди се Лий, или просто си пазеше изградения вече имидж? Сви рамене и прокара пръст по рамото на късо велурено сако. Имидж или не, вече си имаше установен външен вид и определени предпочитания, за да се променя. Нямаше и намерение да се променя, напомни си тя, докато обикаляше щандовете с шапки. Разбираше Лий Радклиф такава, каквато бе.

Каза си, че ще остане само още минута-две и остави раницата в краката си. Не беше от спортния тип жени — сложи си тъмнокафява каубойска шапка „Стетсън“ с извита нагоре периферия. Не беше достатъчно типична. Взе друга, по-малка, украсена с пера от едната страна. Тя се обличаше като делова жена, здраво стъпила на земята. Мина на черна шапка с малка периферия и се огледа отново. Прекалено строга, реши Лий и се усмихна. Практична. Да, ако беше тръгнала да купува…

— Не си я сложила както трябва — преди тя да успее да реагира, две силни ръце килнаха шапката напред. Хънтър критично я огледа и я измести леко встрани, а след това отстъпи крачка назад. — Да, това е идеалният избор за теб, контрастът с косата и кожата е поразителен — стисна я за раменете и я обърна към огледалото, откъдето ги гледаха образите и на двамата.

Лий забеляза как дългите му уверени пръсти стиснаха раменете и. Веднага видя колко дребна изглеждаше, докато бе така притисната до него. Само за секунда усети как я обзема удоволствието, които искаше да отблъсне и затова се постара да се съсредоточи над раздразнението.

— Нямам намерение да я купя — тя свали притеснено шапката и я остави на стелажа.

— Защо не?

— Нямам нужда от нея.

— Жена, която купува само това, от което има нужда? — по лицето му се изписа веселост, а по нейното — гняв. — По-сексистко изказване не съм чувал — той продължи, преди Лий да има възможност да му отговори. — И въпреки това е жалко, че няма да я купиш. Придава ти самоувереност.

Тя подмина думите му, наведе се и пое в ръце раницата.

— Надявам се да не съм те накарала да чакаш прекалено дълго. Пристигнах в града рано и реших да убия известно време.

— Видях те да влизаш тук, когато минавах с колата. Дори когато си с джинси, ходиш така, сякаш си с костюм с жилетка — докато Лий се опитваше да разбере дали думите му са били комплимент, Хънтър се засмя. — Какво купи?

— Какво? — тя все още се мръщеше над последната му забележка.

— Кейк — той кимна към чантата. — Какъв вид купи?

Разкрита отново, Лий се замисли, готова да се примири със съдбата си.

— С млечен шоколад и от по-твърдия.

— Страхотен избор — хвана я за ръката и я поведе през магазина. — Щом си решила да се откажеш от шапката, можем да тръгваме.

Забеляза, че джипът бе паркиран до тротоара и присви очи. Това със сигурност беше същият като във Флагстаф.

— Ти в Аризона ли си бил досега?

Хънтър мина пред колата, оставяйки я сама да се качи.

— Имах малко работа.

Репортерският й усет се изостри.

— Проучване?

Погледна я с подобие на усмивка.

— Писателите винаги има какво да проучват — все още нямаше намерение да и каже, че проучването му за Линор Радклиф го бе отвело до доста интересни заключения. — Донесе ли копие от ръкописа?

Тя не се сдържа и го погледна с искрена ненавист.

— Нали това беше едно от условията.

— Точно така — с отработен жест той даде заден, а след това се включи в движението. — Какво ще кажеш за Сидона?

— Времето и атмосферата ще привлекат туристи — трябваше да стои изправена, ако искаше да гледа напред.

— Същото може да се каже за Мауи и за Южна Франция.

Не успя да сдържи гримасата си и се обърна към страничния прозорец.

— Имаш чувството, че всичко тук е вечно, че нищо не може да се промени. Невероятно усещане за необятност, не е обаче нещо, което ти дарява спокойствие, но те омагьосва. Накара ме да се замисля за

хората, които първи са го видели от гърбовете на коня или от покритите каруци. Сигурно някои от тях са имали желанието да започнат да строят веднага, да си създадат общност, за да не се усещат така притиснати от безкрайната пустош.

— А пък други сигурно са били привлечени от пустинята или планините, за да не ги притискат и задушават сградите.

Кимна и в същия момент й хрумна, че ще се вмести в първата категория, докато Хънтър — във втората.

Пътят, по който караше, стана по-тесен и изви стръмно надолу. Той не бе спокоен шофьор, ала управляваше колата като мъж, уверен, че ще се справи с всеки неочаквано появил се завой. Лий стисна страничната дръжка, решена да не прави забележки за скоростта. Все едно че се спускаха главоломно, без да са били предизвестени от стръмно изкачване какво предстои. Фучаха надолу, от едната им страна скалисти зъбери, а от другата — урвест склон.

— Често ли ходиш на палатка? — кокалчетата й бяха побелели от стискане на дръжката и въпреки че трябваше да вика, за да може Хънтър да я чуе, остана доволна, когато гласът й прозвуча спокойно.

— Понякога.

— Просто от любопитство… — тя спря и прочисти гърлото си, докато той стискаше волана, за да вземе един особено остър завой. — Защо точно на палатка? — дали нямаше опасност скалите от едната им страна да започнат да се ронят и падат? Реши, че е най-добре да не мисли за това. — Мъж в твоето положение може да отиде където пожелае и да прави каквото му се прииска.

— Това съм си избрал — изтъкна Хънтър.

— Добре. Защо?

— Понякога всеки има нужда от нещо по-простичко.

Стъпалото й натискаше пода, сякаш там се намираше спирачката.

— Не е ли това още един начин да избягваш хората?

— Да — директният му отговор я накара да извърне глава й да го погледне. Стана му смешно, когато забеляза, че ръката й отпусна страничната дръжка, вниманието й вече приковано в него, а не в пътя. — Това е също така начин да избягам от работата. Никога не можеш да се откъснеш от писането, но понякога трябва да се измъкнеш от капана му.

Погледът й стана остър. Въпреки че пръстите я сърбяха да извади бележника, Лий предпочете да разчита на паметта си.

— Не обичаш капаните.

— Не винаги ни харесва това, което трябва.

Вече забравила за високата скорост и завоите, тя подгъна единия си крак под себе си и се обърна към него. Колко привлекателно, каза си той. Когато нещо я предизвикаше да мисли, Лий забравяше грижливо издигнатия щит. Това го привлече също както хладната й красота, така характерна за деветнадесети век.

— Кое приемаш за капан в професията си?

— Да си затворен в офис, бръмченето на машини, бумащината, която не може да се избегне, ала пречи на потока на мисълта.

Странно, та тъкмо това бяха нещата, от които тя имаше нужда, за да работи дисциплинирано.

— Ако можеше да промениш нещо, какво би искал да направиш?

Хънтър се усмихна отново. Той не познаваше друг човек, който да мисли толкова бързо и ясно.

— Бих се върнал няколко века назад, когато е било възможно да пътуваш и да разказваш историите си.

Лий му повярва. Въпреки че бе богат и известен, въпреки че се радваше на признанието на публиката, тя му повярва.

— И останалите неща просто не означават нищо за теб, така ли? Славата, почитателите?

— Кои почитатели?

— Читателите ти и критиците.

Хънтър отби край пътя до дървена сграда, нещо като магазин.

— Читателите не са ми безразлични, Линор.

— А критиците?

— Харесва ми колко подредени и последователни са мислите ти — забеляза той и слезе от джипа.

Началото беше добро, помисли си тя, обзета от задоволство, че може да слезе от колата. Вече й беше казал много повече, отколкото на когото и да било, а това бе едва началото на двете им седмици заедно. Ако успееше да го накара да говори, да научи общите неща, след това щеше да го притисне и за подробностите. Но трябваше да се сдържа. Когато си имаш работа със специалист по заобикалянето на въпроси,

трябва много да внимаваш. В същото време не можеше да си позволи да стои бездейна.

— Трябва ли да се регистрираме?

Зад гърба й Хънтър се усмихна широко, докато Лий се мъчеше да изтегли раницата.

— Вече се погрижих за формалностите.

— Добре — раницата й тежеше, ала тя си каза, че ще откаже предложението му за помощ и ще си я носи сама. След съвсем малко вече не беше толкова сигурна. Той отстъпи настрани, загледан в нея, докато Лий нагласяваше презрамките. Дотук с кавалерството, помисли си тя, подразнена, че не й бе предоставена възможност да подчертае независимостта си. Забеляза блясъка в очите му. Хънтър умееше да чете мислите й прекалено лесно.

— Искаш ли да нося кейка?

Лий стисна здраво раницата.

— Ще се справя.

Вече нагласил собствения си багаж на гръб, той пое по една пътека, а на нея не й остана друго, освен да го последва. Вървеше така, сякаш цял живот бе вървял по планински пътеки — сякаш сам бе прокарал няколко. Въпреки че имаше някакво чувство за нереалност в новите си туристически обувки, тя бе решена да не изостава и да се прави, че й е съвсем лесно.

— Ходил ли си преди на палатка?

— Ммм.

— Защо?

Хънтър спря, обърна се и я погледна с тъмния си непроницаем поглед, който винаги я оставяше без дъх.

— Сама погледни.

Тя погледна и видя зъберите и върховете на каньона как се издигат нагоре сякаш в безкрая и безвремието. Бяха особени по цвят и вид, белязани на места от зелени устойчиви дървета и храсти, сякаш поникнали от камъка. Както и от въздуха, Лий отново забеляза замъци и укрепления, но тъй като я нямаше перспективата, която й даваше височината в самолета, сега не бе сигурна дали тя се опитваше да превземе крепостните стени, или те я обграждаха отвсякъде.

Стана й топло. Слънцето беше силно, въпреки че избуялите дървета хвърляха гъста сянка. Имаше и други хора — деца, възрастни,

бебета, увиснали в раници на гърдите на родителите си, ала нямаше чувството, че е пълно с народ.

Беше също като рисуването, усети веднага Лий. Все едно че вървеше по нарисувано платно. Чувството бе едновременно странно и неповторимо. Намести раницата на гърба си и се постара да не изостава от Хънтър.

— Забелязах къщи — започна тя. — Дори нямах представа, че в каньона живеят хора.

— Очевидно.

Усетила, че умът му се рее някъде далече, Лий отново замълча. Беше започнала прекалено добре и не биваше да настоява за още. За момента смяташе да следва Хънтър, защото той изглежда знаеше накъде върви.

С учудване установи, че й бе приятно да ходи. Години наред животът й бе определян от срокове, непосилни спешни задачи, наложени от самата нея. Ако някой я бе попитал къде би си избрала да отиде за двуседмична почивка, нямаше да знае какво да отговори. Но след като помислеше и започнеха да й идват идеите, прекарването на две седмици в каньон в Аризона едва ли щеше да е в предпочитаните десет. Дори не си бе помисляла, че чистият въздух и небесната шир биха й харесали толкова много.

Чу приглушен звучен шум и едва след няколко минути се сети. Поток, каза си. Усети мириса на вода. Прониза я ново усещане. Водачът, трамплинът за нейното издигане, продължаваше да крачи равномерно пред нея. Тя потисна желанието да сподели откритието си с него. Само щеше да я сметне за глупачка.

Дали разбира колко не на място изглежда тук, питаше се Хънтър. Само един поглед му трябваше, за да забележи, че и джинсите, и обувките й бяха чисто нови. Дори прилепналата по нея тениска идваше от бутик, а не от някой универсален магазин. Приличаше на манекенка, облечена като планинарка. Миришеше на скъпо, на нещо изключително. Прекрасно. Що за жена носи на гърба си износена раница и сапфири на ушите?

Ароматът й отново достигна до него, понесен от лекия вятър. Той си напомни, че има две седмици, за да открие отговорите. Каквито и бележки да запищеше за него, Хънтър щеше да запише също толкова и за нея. Може би и двамата щяха да разполагат с това, което ги

интересуваше, преди още да бе изтекло времето. Може би и двамата след това щяха да съжаляват.

Желаеше я. Много отдавна не му се бе случвало да пожелае нещо или някоя и да не ги има. През последните дни няколко пъти се замисля за отклика й на дългата бавна целувка. Беше мислил и за своя отклик. Щяха да научат много един за друг през идващите две седмици, въпреки че всеки си имаше своя цел. Само че нищо не се давеше даром. И двамата трябваше да си платят.

Тишината му носеше спокойствие. Извисяващите се стени на каньона го успокояваха. Лий забелязваше грубата им първичност, а той — спокойствието, което навяваха. Може би всеки от тях забелязваше това, което трябва.

— За жена и репортер притежаваш изумителната способност да мълчиш.

Тежестта на раницата започваше да измества удоволствието от пейзажа. Хънтър нито веднъж не я попита дали иска да спрат и да си починат, нито веднъж не си направи труда да провери дали бе все още зад него. Зачуди се дали не усеща дупката, която очите й бяха прогорили в гърба му.

— Притежаваш изумителната способност да ръсиш обидни комплименти.

Той се обърна и я погледна за пръв път, откакто бяха тръгнали. По челото й бяха избили ситни капчици пот и тя дишаше учестено. Ала това не накърняваше ни най-малко хладната й красота.

— Извинявай — каза Хънтър, но бе очевидно, че никак не съжаляваше. — Да не би да вървя прекалено бързо? Изглеждаш ми във форма.

Въпреки болката, която се разпростираше по целия й гръб, Лий се стегна и се изправи.

— *Във форма съм* — стъпалата я боляха.

— Не остава още много до мястото — той посегна към бедрото си, откачи металната бутилка и отвинти капачката. — Идеално време за ходене — каза тихо. — Двайсетина градуса, подухва ветрец.

Тя едва се стърпя да не се намръщи и погледна бутилката.

— Нямаш ли чаша?

На Хънтър му трябваше цяла минута, за да разбере, че бе напълно сериозна. Прецени, че бе най-разумно да постисне смеха си.

— Прибрана е някъде при костния порцелан — отвърна той съвършено сериозно.

— Ще почакам тогава — Лий пъхна ръце под презрамките на раницата, за да облекчи тежестта поне малко.

— Както искаш — докато тя оглеждаше наоколо, Хънтър отпи стабилна глътка. Дори и да бе усетил недоволството ѝ, с нищо не го показа, а завинти капачката и продължи да върви.

Гърлото ѝ пресъхна още повече при мисълта за вода. Направи го нарочно, каза си Лий и стисна зъби. Да не би да си въобразява, че тя не забеляза подигравателната искрица в очите му? Събираше се още нещо, за което да му върне, когато му дойдеше времето. Боже, просто нямаше търпение да напише статията и да изобличи Хънтър Браун като арогантен, безчувствен псевдо-бог, за какъвто се мислеше.

Нямаше да се учуди, ако я караше да върви в кръг, само и само да я накара да страда. Брайън обаче се оказа напълно права за обувките. Лий вече бе престанала да брои къмпингите, покрай които минаха, някои заети, други празни. Ако това бе начинът му да я накаже, задето не му бе казала още от самото начало, че работи за „Селебрити“, определено отмъщението му вървеше по план.

Отвратена, изтощена, убедена, че плътта по краката ѝ се превръща в гума, тя протегна ръка и хвана неговата.

— Просто ми кажи защо, след като очевидно толкова много мразиш жените и репортерите, се съгласи да прекараш две седмици с мен?

— Да мразя жените? — той вдигна вежди. — Предпочитанията и нещата, които мразя, не са чак толкова категорично разграничени, Линор — кожата ѝ беше топла и леко влажна, когато Хънтър плъзна пръсти зад врата ѝ. — Да не би да съм ти дал повод да мислиш, че те мразя?

Потисна желанието си да се протегне като котка под ръката му.

— Пет пари не давам за чувствата ти към мен. Тук става въпрос за работа.

— За теб е така — пръстите му лекичко я стискаха и я принудиха да се приближи. — Аз съм във ваканция. Знаеш ли, устата ти е точно толкова примамлива, колкото и първия път, когато те видях.

— Не съм искала да ти се харесвам — говореше задъхано. — Искам да мислиш за мен като за репортер.

Усмивката, появила се в ъгълчетата на очите му, се премести в ъгълчетата на устата.

— Добре — съгласи се той. — Ала след малко.

Докосна с устни нейните, нежно като първия път и все така опустошително. Тя стоеше, без да помръдва, удивена, че изпитва цял водовъртеж от чувства, също като първия път. Когато я докосваше, без почти да я допира, й се струваше, че никога преди не е била целувана. Едно ново откритие, едно свежо начало — така и трябваше да бъде.

Тежестта на гърба й изчезна. Болката в мускулите й се превърна в острие, което проникна чак до костите й. Устните й се разтвориха, макар и да съзнаваше, че това бе покана. След това езикът му допря нейния, плъзна се във влагата, за да опита вкуса й.

Лий усети как желанието преминава с писък през тялото й, но Хънтър бе търпелив. Толкова търпелив, че тя дори нямаше представа какво му струваше това търпение. Той не бе очаквал болка. Нито една жена не му бе донасяла болка заедно с желанието. Не бе очаквал нуждата да го обхване като всепоглъщащ горски пожар. Представи си удивително ясно какво би било, ако я вземеше тук, на земята, под блесналото слънце в каньона, обгърнал ги като крепостна стена, а небето като купол на катедрала.

Ала в нея се таеше прекалено много страх. Усещаше го. Може би и в него имаше прекалено много страх. След като се любеха, може би светът и на двама им щеше да рухне.

— Устните ти се топят под моите, Линор — прошепна Хънтър. — Неустоимо е.

Тя се отдръпна, възбудена, уплашена, разбрала колко бе безпомощна.

— Не искам да се повтарям, Хънтър — едва успя да изрече Лий. — Не искам да те забавлявам с клишета, но съм тук по работа. Аз съм репортер и си имам задача. Ако искаш да се разбираме добре през следващите две седмици, няма да е зле да го запомниш.

— Не знам за доброто разбирателство — парира я той, — обаче нека пробваме първо твоите правила.

Макар и изпълнена с подозрения, тя не можа да измисли какво да отговори и го последва. Хладната сянка на дърветата закри слънцето. Потокът все още ромолеше, но вече отдалече. Някъде отляво се чуваше музика от портативно радио. Съвсем до тях шумоляха невидими

дребни животинчета. Лий се огледа нервно и се увери, че това бяха само катерици и зайци.

Обгърнати отвсякъде от дърветата, тя имаше чувството, че това място можеше да е навсякъде по света. Слънчевите лъчи пронизваха короните на места и се разбиваха на грубата неравна земя. Пред тях се разкри горска поляна, малка, уютна, с кръг от камъни около импровизирано огнище. Лий се огледа и се опита да отблъсне чувството на неловкост. Кой знае защо не си бе представяла, че мястото ще е толкова отдалечено, толкова тихо, толкова уединено.

На неколкостотин метра има нещо като баня — каза Хънтър, докато смъкваше раницата си. — Примитивна, ала върши работа. Металният контейнер е за боклуците. Трябва да затваряш добре капака, за да не привличаш дивите животни. Как си с ориентацията?

Тя се измъкна от презрамките на раницата с истинско удоволствие.

— Добре — сега, само ако можеше да си свали обувките и да остави краката си да починат.

— Чудесно тогава. Събери дърва, а аз ще вдигна палатката.

Подразнена от заповедта, Лий отвори уста, но след това веднага я затвори с едва доловимо изсъскване. Нямаше да му даде повод да се оплаква от нея. Докато се отдалечаваше, последната му дума достигна до съзнанието й.

— Как така *палатката*?

Той вече освобождаваше презрамките на раницата си.

— Предпочитам да спя в нещо, само в случай, че завали.

— *Палатката* — повтори тя и се приближи към него. — Говориш в единствено число.

Хънтър дори не я погледна.

— Една палатка, два спални чувала.

Беше готова да избухне; не, нямаше да прави сцени. Пое си дълбоко дъх и заговори рязко.

— Това не е достатъчно удобно.

За момент той не отговори, не защото си подбираше думите, а защото разопаковането на багажа го занимаваше много повече от разговора.

— Ако предпочиташ да спиш под небето, твоя си работа — Хънтър извади плосък сгънат пакет, който приличаше повече на

чаршаф, отколкото на палатка. — Само че когато решим да станем любовници, ще е доста удобно.

— Не сме дошли тук, за да ставаме любовници — сопна се веднага Лий.

— Една репортерка и нейната задача — отвърна внимателно той. — И двете са в женски род. Май няма да е проблем да споделят една палатка.

Уловена в капана на собствената си логика, тя се обърна и се отдалечи. Нямаше да му достави удоволствието да се държи като капризна жена.

Хънтър вдигна глава и я проследи как се отдалечава с гневна отривиста крачка сред дърветата. Лий ще направи първата крачка, обеща си той, внезапно обзет от гняв. Господ му бе свидетел, че нямаше да я докосне, преди тя сама да поиска.

Докато подреждаше лагера, се опита да се убеди, че щеше да бъде толкова лесно, колкото му се струваше.

ШЕСТА ГЛАВА

И двете били в женски род, повтаряше си безмълвно Лий, докато се навеждаше да събере съчки. Копеле, мислеше си тя с мрачно задоволство, обаче не е в женски род. При това пасваше съвършено на Хънтър Браун. Нямаше никакво право да се държи с нея като с глупачка, само защото веднъж вече се бе направила на глупачка.

Нямаше да му се остави току така. Щеше да спи в проклетия спален чувал в проклетата палатка през следващите тринадесет нощи, без да обели и дума по този въпрос.

Тринадесет, помисли си Лий и хвърли злобен поглед през рамо. Сигурно и това му е влизало в плановете. Ако обаче си въобразяваше, че ще направи сцена или пък че ще се свие пред палатката на открито, за да му натрие носа, го очакваше огромно разочарование. Тя бе преди всичко професионалистка, готова да сътрудничи, при това без да се позовава на пола си. Преди малката ваканцийка да приключи, щеше да има чувството, че дели палатката с робот.

Само че Лий се познаваше достатъчно добре. Тя въздъхна дълбоко, с огромно разочарование, докато търсеше още съчки. Щеше да усеща във всеки един миг, че до нея в палатката спи мъж. Един невероятно сексапилен властен мъж, който караше кръвта й да кипи само с поглед.

Нямаше да е никак лесно да забрави, че бе жена през идващите две седмици, докато прекарваше всяка нощ с мъжа, който успешно я разиграваше.

В работата й не влизаше да забравя, напомни си Лий, а да го накара него да забрави. Предизвикателство. Точно така трябваше да приема нещата. Това бе предизвикателство, което си бе обещала, че ще преодолее.

Напълнила ръцете си с клонки и съчки, тя вирна брадичка. Беше й горещо, чувстваше се мръсна и уморена. Това не бе най-благоприятният начин за започване на война. Пренебрегна болката и изпъна рамене. Може би щеше да се наложи да пожертва някой и друг

рунд, но щеше да спечели битката. С опасен плам в очите Лий се насочи към лагера.

Трябваше да е благодарна, че беше застанал с гръб към нея, когато излезе на малката поляна. Палатката беше малка, значително по-малка, отколкото си бе представяла. Тентата бе от здрав лек материал, който изглеждаше почти прозрачен. Извиваше се като свод, не бе със заоблен връх и бе плътно на земята. Отворът бе толкова ниско, забеляза тя, че трябваше да пълзи, за да се вмъкне вътре. Щом се окажеха вътре, трябваше да спят един до друг. В този момент Лий си каза, че ще спи като пън. Без да помръдва.

Размерът на палатката я притесни дотолкова, че не забеляза какво прави Хънтър, докато не се приближи до него. Гневът отново я обзе и тя пусна наръча клони на земята.

— Какво, по дяволите, си въобразяваш, че правиш?

Неподготвен за яростта в гласа й, той вдигна поглед. В едната си ръка държеше прозрачен пластмасов несесер, пълен с грим, а в другата ефирна дрешка в прасковен цвят, обточена с кремава дантела.

— Много добре знаеше, че отиваме на палатка — отвърна спокойно Хънтър, — а няма да се настаняваме в „Бевърли Уилшир“.

Цветът, който за нея бе истинско проклятие заради светлата й кожа, обагри страните й.

— Нямаш никакво право да ми ровиш в нещата! — дръпна камизолата от ръката му и я сви в юмрук.

— Оправях багажа — внимателно огледа несесера с гримовете и от двете страни. — Мисля, че ти казах да вземеш само най-важното. Наистина, готов съм да призная, че имаш доста изтънчен вкус в това отношение… — посочи той чантичката. — Само дето сенките и блясъкът за устни са напълно излишни до лагерния огън — гласът му звучеше дразнещо спокоен, а по очите му личеше, че се забавлява. — Виждал съм те и без тези екстри и нямаше да се оплаквам. А и ти не бива да се притесняваш от мен.

— Нахалник! — тя дръпна несесера от ръката му. — Пет пари не давам дали изглеждам като вещица пред теб — взе си раницата и натъпка нещата вътре. — Това си е *моят* багаж и аз ще си го нося.

— Естествено.

— Досадно ко… — Лий спря насред думата. — Само да си посмял да ми казваш как да живея живота си!

— Оле, оле, обидните определения не са начина да проявиш добра воля — Хънтър се изправи и й протегна ръка. — Примирие?

Тя го погледна подозрително.

— При какви условия?

Той се ухили.

— Точно това харесвам у теб, Линор, не се предаваш лесно. Примирие с възможно най-малка степен на вмешателство и от двете страни. Едно приятелско делово споразумение — забеляза, че тя се отпуска и не се сдържа да й поразроши отново перата. — Ти няма да се оплакваш от кафето, а аз няма да се оплаквам, че ще спиш в този дантелен парцал.

Лий го дари с хладна усмивка и пое подадената ръка.

— Смятам да спя с дрехите си.

— Става — Хънтър стисна бързо ръката й. — А пък аз няма. Я сега да видим какво става с кафето.

Както често се случваше, той я остави разкъсвана между разочарование и приятно усещане.

Когато искаше, откри тя, Хънтър умееше да улеснява нещата. Без изобщо да се затрудни, той запали огъня и сложи кафето да кипне. Миризмата му бе достатъчна да я успокои. Спокойствието и увереността, с които се движеше, я накараха да погледне на него по-благосклонно.

Нямаше смисъл през следващите две седмици да се дебнат, за да се хванат за гушите, реши Лий, когато намери подходяща скала, на която да седне. Едва ли ще успее да си почине, мислеше тя, докато го наблюдаваше как вади готварските приспособления от раницата, но пък враждебността нямаше да допринесе с нищо, не и когато ставаше въпрос за мъж като Хънтър. Той си играеше с нея. Стига да избягваше подобни моменти, както и умишлено заложените капани, щеше да постигне това, заради което бе тук. Засега го бе оставила да определя правилата и да ги променя когато му хрумне. Това трябваше да се промени. Лий обви с ръце прегънатото си коляно.

— За да се отървеш от напрежението ли ходиш на палатка?

Хънтър не я погледна, защото проверяваше фенера. Значи вече започваха с игрите.

— Какво напрежение?

Тя би въздъхнала, ако не бе решила да си наложи маската на любезна професионалистка.

— Сигурно има напрежение, свързано с работата ти. Изискванията на редактора, разправии с издателката, разказът не върви така, както си го предвидил, срокове.

— Не вярвам в налагането на срокове.

Тук има нещо, каза си Лий и посегна към бележника.

— Не се ли налага на всеки писател понякога да се съобразява със сроковете? Те не те ли притискат, когато романът не върви или пък ако блокираш?

— Писател да блокира? — той сипа кафе в метална чаша. — Няма такова нещо.

Тя остана загледана в него за кратко, вдигнала вежда.

— Стига, Хънтър, някои от най успешните писатели са го изпитвали на свой гръб, дори са търсили професионална помощ. Трябва да е имало моменти в кариерата ти, когато си се натъквал на стена.

— Изтласкваш стената от пътя си.

Тя се намръщи, ала пое подадената чаша.

— Как?

— Работиш, докато сама се отмести — той извади бурканче с мляко на прах, но Лий отказа. — Щом не вярваш в нещо, щом не приемаш, че то съществува, значи не съществува за теб.

— Ала ти пишеш за неща, които в действителност не съществуват.

— И защо не?

Тя не откъсваше поглед от него, от мургавия привлекателен мъж, седнал на земята, стиснал метална чаша с кафе в ръка. Изглеждаше толкова спокоен, толкова отпуснат, че за момент й се стори трудно да го свърже с мъжа, който предизвикваше ужас в сърцата на читателите си само с няколко думи.

— Защото под леглото няма чудовища, нито пък демони из шкафовете.

— Във всеки шкаф се крие демон — настоя спокойно Хънтър, — някои просто са скрити по-добре от други.

— Да не би да искаш да ми кажеш, че вярваш в това, което пишеш?

— Всеки автор вярва в това, което пише. Няма как да е иначе.

— Искаш да кажеш… — тъй като не желаеше отново да използва думата демон, размаха нетърпеливо ръка, докато търсеше точния израз. — Че някакви зли сили — избра най-сетне Лий — могат да манипулират хората?

— По-точно ще бъде, ако кажеш, че не вярвам в нищо. Това са възможности — дали очите му станаха по-тъмни, или просто въображението й си играеше с нея? — Няма ограничение за възможностите, Линор.

Очите му бяха прекалено черни, за да може да разгадае изражението им. Не успяваше да прецени дали си играеше нея, дали просто опитваше да я подхлъзне. Почувствала се неудобно, тя смени темата.

— Когато седнеш да пишеш нещо, ти го моделираш, прекарваш дни, часове, за да го огледаш от всеки възможен ъгъл, също както един дърводелец прави шкаф.

Аналогията му хареса. Той отпи от силното черно кафе, наслади се на вкуса му, наслади се и на мириса на запалено дърво и лято, както и на ненатрапчивото присъствие на Лий.

— Разказването на истории е изкуство, писането е занаят.

Тя усети как я обзема въодушевление. Точно това й трябваше, такива точни цитати, които да насочат всеки, за да успее по-добре да вникне в характера му.

— Значи ти се смяташ за човек на изкуството, не си занаятчия?

Хънтър пиеше бавно и забеляза, че Лий дори не бе докоснала своето кафе. Отново бе обзета от работна треска, моливът бе готов да записва, очите й не се отделяха от него. Откри, че я харесваше повече, когато бе такава. Искаше му са да види този трескав поглед заради него, заради мъжа, не заради писателя. Искаше да усети очакването й, както един любовник тръпне, да протегне ръце, устните й да го посрещнат.

Ако пишеше сценарий, щеше да продължи да разделя тези двамата още известно време и за момента нямаше да им позволи да осъществят желанията си. Трябваше да ги настърви още, въпреки че напрегнатото му тяло подсказваше каква бе истината. Внимателно подкладе огъня с още едно дърво.

— Човек на изкуството по рождение — отвърна най-сетне той, — занаятчия по избор.

— Знам, че въпросът е банален — продължи тя с толкова професионален тон, че го накара да се усмихне, — но откъде черпиш идеите си?

— От живота.

Лий вдигна поглед, когато Хънтър запали цигара.

— Не можеш да ме убедиш, че сюжетът на „Сатанински обет“ е нещо, което ти е хрумнало от ежедневието.

— Ако вземеш ежедневието и го поизкривиш, ако добавиш няколко вероятности, тогава може да се получи всичко.

— Значи използваш ежедневни неща, изкривяваш ги и така се получава необичайното — разбрала нещата малко по-добре, тя кимна доволно. — Колко от себе си влагаш в характерите?

— Колкото е необходимо.

И отново думите му прозвучаха толкова лесно, толкова небрежно, че Лий остана сигурна, че бе точно така.

— Случва ли се някой от героите ти да е човек, когото познаваш?

— Понякога — той й се усмихна с онази усмивка, на която тя нито се доверяваше, нито разбираше. — Когато човекът ми се стори достатъчно интересен. Ти никога ли не се уморяваш да пишеш за другите, след като имаш цяла армия образи в главата?

— На мен това ми е работата.

— Това не е отговор.

— Аз не съм тук, за да отговарям на въпросите ти.

— А защо си тук?

Беше близо до нея. Лий дори не бе усетила, че се бе поместил. Седеше точно пред нея, съвсем спокоен, овладял любопитството си.

— За да направя интервю с признат писател, спечелил множество награди.

— Един признат писател, спечелил множество награди, нямаше да те притеснява.

Пръстите около молива овлажняха. Беше готова да изругае от безсилие.

— Ти не ме притесняваш.

— Лъжеш бързо, ала не особено убедително — ръцете му се опряха на коленете, докато я наблюдаваше. Странният пръстен

блестеше с матови отблясъци в златно и сребърно. — Ако те докосна сега, просто ако те докосна в този момент, ще потръпнеш.

— Прекалено много мислиш за себе си — каза му тя и се изправи.

— Мисля за теб — каза Хънтър толкова тихо, че бележникът неусетно се изплъзна от ръцете й. — Кораш ме да те желая, а се притесняваш от мен — гледаше я отново и Лий почти усещаше докосването му. — Доста интересно съчетание за следващите две седмици.

Нямаше да успее да я сплаши. Нямаше да я накара да тръпне.

— Колкото по-бързо запомниш, че през следващите две седмици смятам да работя, толкова по-простичко ще бъде всичко — високомерният й тон почти успя. Тя се зачуди дали той бе чул лекото трепване в гласа й.

— След като си решила да работиш — отвърна веднага Хънтър, — можеш да ми помогнеш да започнем вечерята. От утре ще се редуваме кой да готви.

Нямаше намерение да му достави удоволствие и да му каже, че няма представа как се готви на огън на открито. Той сигурно предполагаше, че бе така. Нямаше да му достави удоволствието да разбере, че добронамерeността му я плаши и обърква. Изправи се и си изтупа панталона.

— Отивам да се изкъпя първа.

Хънтър се загледа след нея, докато се отдалечаваше в погрешната посока, но не й каза нищо. Рано или късно щеше да открие душовете, каза си той. Щеше да е по-интересно, ако никой от тях не отстъпваше.

Не беше сигурен, ала му се стори, че я чу да ругае някъде зад него. Подсмихва се и се облегна на скалата, за да си допуши цигарата.

Напълно изтощена и схваната, но привлечена от мириса на кафе, Лий се събуди. Много добре знаеше къде се намира — във възможно най-далечния край на палатката, заровена цялата в спалния чувал, осигурен от Хънтър. Беше сама. Само секунда й трябваше, за да разбере, че той вече не бе вътре до нея. Затова пък предишната вечер й трябваха часове, за да си внуши, че няма никакво значение, че Хънтър бе само на няколко сантиметра от нея.

Вечерята се оказа неочаквано приятна. Приятна, каза си тя, защото настроението му отново се бе променило, когато се върна. Дружелюбно? Не, реши Лий и внимателно се протегна, за да разтегне схванатите си мускули. Дружелюбен бе прекалено неточна дума, когато ставаше въпрос за Хънтър. Сравнително приятелски настроен бе по-подходящо определение. Изобщо не бе склонен да й помага. Чете цялата вечер на светлината на лампата, а тя си извади нов бележник и започна нещо като дневник за двете седмици в каньона Оук Крийк.

Откри, че бе полезно да записва чувствата си. Много често бе използвала ръкописа за същата цел. Можеше да каже какво иска, чувства, какво желае, без да се страхува, че някой може да прочете думите й. Всъщност не беше точно така, защото Хънтър бе прочел по-голямата част от грижливо напечатаните страници, ала затова пък дневникът щеше да си е единствено и само за нея.

Както и да е, каза си Лий, беше в нейна полза, че той се занимаваше да й чете ръкописа. Така не и се налагаше да говори чак до късно вечерта, когато мракът се сгъсти. Докато Хънтър четеше, тя се пъхна пълзешком в палатката и се сви в ъгъла. Щом той си легна, доста по-късно, нямаше какво да си кажат в интимната атмосфера на тясното пространство. Престори се, че спи, въпреки че сънят бягаше от очите й часове наред.

Лежеше в тишината, заслушана в равномерното му дишане. Тихо и спокойно. Хънтър бе точно такъв. Лий лежеше, без да трепва, и си повтаряше, че тази близост не означава абсолютно нищо. Само дето на сутринта забеляза, че ноктите, които се опитваше да остави да израснат, бяха изгризани до дъно.

Първата вечер определено беше най-трудната, размишляваше тя. Надигна се и прокара ръка през косата си. Независимо от всичко я беше преживяла. Проблемът й сега оставаше как да мине покрай него, за да отиде до душовете и да свали дрехите, с които беше спала, да си оправи лицето и косата. Внимателно се поизправи, за да надникне през прозорчето.

Той бе усетил, че вече е будна. Усети го почти в същия миг, когато Лий отвори очи. Беше станал по-рано, за да приготви кафе и защото усещаше колко му бе трудно да спи до нея, а също и че щеше да му е още по-трудно да се събули заедно с нея.

Беше забелязал медните оттенъци на косата й, очертани под плата на палатката в ненатрапчивата утринна светлина. Толкова му се искаше да я докосне, да я привлече до себе си, че си наложи да остави малко разстояние между тях. Днес смяташе да върви, километри, а също и да лови риба — часове наред. Тя можеше да се прави на репортерка, защото, докато отговаряше на въпросите й, бе научил за нея много повече, отколкото Лий си въобразяваше, че бе научила за него. Точно в това се състоеше планът му, напомни си Хънтър и си сипа втора чаша кафе. Не биваше да го забравя.

— Кафето е горещо — каза той, без да се обръща. Въпреки че се бе постарала да е тиха, беше я чул, когато отметна входа на палатката.

Тя едва се сдържа да не изругае и притисна нещата, които бе взела. Този тип имаше вълчи слух.

— Искам първо да взема душ — избърбори Лий.

— Казах ти, че не е нужно да се гласиш заради мен — беше започнал да реди парчетата бекон в тигана. — Харесвам те такава, каквато си.

Изпълнена с раздразнение, тя се изправи.

— Не се глася заради теб. Просто не се чувствам особено чиста, след като съм спала с дрехите си.

— Значи е по-добре да ги свалиш — съгласи се веднага Хънтър. — Закуската ще бъде готова след петнадесет минути, затова побързай, ако си гладна.

Лий стисна чантата с всичкото достойнство, на което бе способна, и закрачи към дърветата.

Нямаше да му се даде толкова лесно, ако не се чувстваше мърлява и смачкана и прегладняла, каза си тя и се отправи към душовете. Как бе възможно да е толкова жизнерадостен, след като бе спал на земята? Може пък Брайън да се окажеше права. Този тип бе странен. Лий извади шампоана от несесера, след това и мекия френски сапун и влезе в една от душ кабините.

Може и да беше избрал великолепно място, въздухът наистина ухаеше на чисто и свежо, но спалният чувал съвсем не бе пухено легло. Тя се съблече и закачи дрехите си на вратата. Чу, че в съседната кабина някой пуска душа и въздъхна. Следващите две седмици щеше да се наложи да ползва общите душове. Просто трябваше да свикне.

Водата рукна, хладка. Лий стисна зъби и влезе под струята. Днес щеше да започне с по-лични факти за живота на Хънтър Браун.

Дали бе женен? Тя се намръщи и веднага си наложи да отпусне лице. Въпросът бе за статията, нея не я интересуваше. Семейното му положение не означаваше нищо за нея.

Със сигурност нищо. Насапуниса енергично косата си. Че коя ли жена ще го търпи? Освен това не би ли трябвало да е до него край лагерния огън, колкото и трудно да го понасяше? Що за мъж би се оженил за някоя, която не харесва същите неща?

Какво ли обичаше да прави, когато си почива? Къде ли живееше? Къде бе расъл? Какво е било детството му?

Водата се стичаше по нея, обливайки я със сапун и шампоан. Любопитството й бе изцяло професионално. Лий трябваше да си напомня този факт непрекъснато. Трябваше да знае всичко за този мъж, за да успее да направи убедителна и интересна история. Трябваше й целият мъж…

Стресната от мислите си, тя отвори широко очи и изруга, когато шампоанът я парна. По дяволите мъжа, каза си гневно Лий. Ще научи всичко, което може за него, ще си напише статията и ще му го върне тъпкано заради всичко, което й причини.

Чиста, ухаеща и разтреперана от студ, тя спря водата. Едва в този момент се сети, че бе забравила да си донесе кърпа. Насред гората никой не осигуряваше хавлиени кърпи. По дяволите, как да се сети за всичко.

От нея се стичаше вода, а кожата й се вледени и настръхна. Застана в средата на кабинката и изруга тихо и цветисто. Докато можеше да издържи, щеше да остави въздуха да я изсуши, а косата щеше да изцеди. Отмъщение, каза си Лий и отново стовари цялата вина на плещите на Хънтър. Рано или късно ще му го върне.

Посегна към чантата под вратата на кабината и измъкна чист памучен пуловер. Примирено попи мокрото си лице с меката тъкан. Веднага щом го навлече, се опита да си вземе и бельо. Въпреки че дрехите се залепиха по мократа й кожа, тя усети, че се затопля. Включи сешоара над редицата мивки и огледала и се зае с косата си.

Напук на него, каза си Лий, не заради него, отдели повече време от обикновено, за да си сложи грим. Доволна прибра малкия си сешоар и излезе от душовете, а след нея се разстла лек аромат на жасмин.

Парфюмът й бе първото, което той долови, щом тя се появи на поляната. Хънтър усети как се свиват мускулите на стомаха му. Сякаш му бе все едно, той изпи нова чаша кафе, без да усеща вкуса й.

Спокойна и в доста по-добро настроение. Лий си прибра нещата, преди да се приближи до малкия лагерен огън. На импровизирана каменна полица бе поставен тиганът с остатъци от бекон и яйца. Нямаше нужда да ги опитва, за да разбере, че са студени.

— По-добре ли се чувстваш? — попита дружелюбно Хънтър.

— Чувствам се чудесно — нямаше и дума да каже за това, че храната бе изстинала, докато я пресилваше от тигана в чиния. Щеше да я изяде до последната хапка. Нямаше да му достави удоволствието да й се надсмива.

Захапа бекона и вдигна поглед към него. Очевидно бе взел душ по-рано. Косата му блестеше на слънцето, а той миришеше на чисто и свежо, дори без да си бе слагал афтършейв. Един мъж не би си сложил афтършейв, ако не си бе направил труда да се обръсне, заключи тя, след като огледа наболата му брада. Би трябвало да изглежда мърляв и занемарен, а Хънтър, кой знае защо, бе станал неустоим. Лий сведе поглед към студените яйца.

— Добре ли спа?

— Спах чудесно — излъга тя и отми хапката от закуската с чаша горещо силно кафе. — А ти?

— Много добре — излъга той и запали цигара. Започваше да го нервира, а Хънтър дори не бе подозирал, че нещо може да постигне този ефект.

— Отдавна ли стана?

Още на разсъмване, помисли си той.

— Доста отдавна — сведе поглед към почти новите й обувки и се зачуди колко ли време ще й трябва, преди краката й да откажат. — Смятам да походим днес.

Прииска й се да изстене, ала си наложи да се усмихне весело.

— Чудесно, с удоволствие ще разгледам каньона, докато съм тук — дори предпочитам да е в джип, каза си Лий и преглътна последното парче бекон. Ако съществуваше клише, подходящо за случая, то бе, че чистият въздух изостря апетита.

Отне й двойно повече време да измие чиниите от закуската с пластмасовия бидон за вода, отколкото на Хънтър, но тя вече знаеше

неписаните правила. Единият готви, а другият мие.

Докато приключи, той вече я чакаше нервно, приготвил бинокъла и металната бутилка и стиснал лека раница в едната си ръка. Подаде й я. Лий едва потисна желанието си да я побутне обратно към него.

— Искам да си взема фотоапарата — без да му даде възможност да възрази, тя се зарови сред багажа си и пъхна нещо четвъртито в задния джоб на джинсите си. — Какво си взел? — попита и нахлузи презрамките на равничката.

— Обяда.

Лий се насили да върви по-бързо, за да върви в крак с него, докато Хънтър вече излизаше от горската поляна. Щом бе приготвил обяд, значи се налагаше да се примири с един безкраен ден на крак.

— А как разбираш накъде вървим и как ще се върнем?

За пръв път, откакто се бе върнала в лагера, ухаеща на нежност и цветя, той се усмихна.

— Следя знаците наоколо и слънцето.

— Като например мъха от едната страна на дърветата ли? — тя се огледа с надеждата да забележи нещо, което да запомни. — Никога не съм се доверявала на подобни неща.

Ти дори не знаеш къде е запад и къде изток, каза си Хънтър, освен ако не ставаше въпрос за Ел Ей или за Ню Йорк.

— Имам компас, ако това ще те успокои.

Донякъде я успокои. Когато нямаш и най-бегла представа как действа нещо, тогава се налага да го приемаш на доверие. Лий обаче съвсем не гореше от желание да се остави на милостта на Хънтър.

Докато вървяха, тя забрави притесненията, че може да се загубят. Слънцето се бе превърнало в бяла топка светлина и въпреки че бе едва девет сутринта, бе топло. Харесваше й как светлината се пречупва в червените стени на каньона и подчертава цвета им. Пътеката водеше нагоре, тясна, камениста, а изпод краката й непрекъснато се изплъзваше чакъл. Чу смеха на хора, звукът се носеше в кристално чистия въздух толкова ясно, сякаш бяха до нея.

Зеленината се разреждаше, докато се изкачваха. Сега около тях имаше проскубани храсти, прашни и унили, здраво закрепени сред скалите. Изпълнена с любопитство, Лий откъсна едно зелено клонче. Миризмата му бе силна, тръпчива и свежа. В този момент откри, че трябва да затича, за да настигне Хънтър. Той беше предложил да

походят, а ето че не му беше особено приятно. Освен това приличаше на човек, на когото предстоят неприятни спешни срещи.

Може би моментът бе подходящ, прецени тя, за неангажиращ разговор, при който да изкопчи малко лична информация. Пътеката ставаше все по-стръмна, ала Лий реши, че бе по-разумно да говори, докато все още диша сравнително спокойно. Памучният пуловер се оказа грешка. Гърбът й отново беше мокър, този път от пот.

— Винаги ли си обичал да си сред природата?

— За да ходя пеша.

Тя се намръщи на гърба му, решена да не се предава.

— Сигурно си бил скаут.

— Не съм.

— Значи от сравнително скоро се увличаш по къмпингуване.

— Не.

Лий стисна зъби и се постара да не изръмжи на глас.

— А като момче ходил ли си в гората с баща си на палатка?

Развеселеното му изражение щеше доста да я заинтригува, ако можеше да го види.

— Не.

— Значи си живял в град.

Умна е, каза си Хънтър. И последователно упорита. Сви рамене.

— Да.

Най-сетне, въздъхна тя.

— В кой?

— В Ел Ей.

Лий се препъна на една скала и за малко не връхлетя върху него. Той не забави крачка.

— Ел Ей ли? — повтори тя. — Живееш в Ел Ей и въпреки това успяваш да се скриеш така, че никой да не те открие?

— Расъл съм в Ел Ей — обясни спокойно той. — В част на града, която ти едва ли си имала повод да посетиш. Ако говорим за срещи в обществото, Линор Радклиф от Палм Спрингс, те са неосъществими с хора от квартали, за които дори нямаш представа, че съществуват.

Тя спря изумена. Отново се наложи да затича, за да го настигне, но този път го хвана за ръката и го накара да спре.

— Откъде разбра, че съм от Палм Спрингс?

Хънтър я наблюдаваше леко развеселен, ала търпелив, нещо, което я подразни, а в същото време привлече.

— Направих проучване. Завършила си Калифорнийския университет първа по успех, след като си била три години в снобски швейцарски пансион. Годежът ти с Джонатан Уилъби е бил развален, когато си приела работата в „Селебрити“ в офиса им в Лос Анджелис.

— Никога не съм била сгодена за Джонатан — подзе гневно Лий, но нарочно си наложи да смекчи тона. — Не ти влиза в работата да ровиш в живота ми, Хънтър. Аз ще пиша статия, не ти.

— Имам навика да откривам всичко за хората, с които ще работя. А ние с теб си имаме делова уговорка, нали Линор?

Много го биваше с думите, каза си мрачно тя. Ала и нея също.

— Да, според която аз ще те интервюирам, а не ти мен.

— Но при поставени от мен условия — напомни й той. — Не разговарям с никого, без да науча всичко за него. — Хънтър протегна ръка и докосна крайчетата на косата й, както преди. — Мисля че знам всичко за теб.

— Нищо не знаеш — поправи го Лий и потисна желанието да се отдръпне от докосването, което дори не бе истинско докосване. — И не е нужно да знаеш. Ала колкото по-честен и откровен си с мен, толкова по-откровена ще бъде статията.

Той отви капачката на плоското метално шише. След като тя отказа с поклащане на глава, Хънтър отпи.

— Аз съм откровен с теб — отново намести капачката. — Ако улесня прекалено много нещата, няма да добиеш реална представа за мен — очите му изведнъж потъмняха, станаха напрегнати и пронизващи. Без предупреждение той протегна ръка към нея. Властният му поглед я накара да повярва, че само с един замах можеше да я отмести от пътеката. Въпреки това ръката му се плъзна по бузата й, лека като капки дъжд. — Няма да разбереш какъв съм — продължи тихо Хънтър. — А си имам причини и искам да разбереш.

Щеше да се уплаши много по-малко, ако й бе креснал, ако се бе разбеснял, ако я бе сграбчил. Ударите на сърцето й отекнаха в главата. Инстинктивно отстъпи назад, обзета от непреодолимото желание да избяга. Кракът й увисна във въздуха.

В следващия миг усети, че се притиска в него толкова силно, че почувства топлината на тялото му. Страхът я помете с такава сила, че

Лий подпря и двете си длани в гърдите му.

— Глупачка — каза той с такава острота, че младата жена рязко вдигна поглед. — Първо се огледай, а след това се дърпай.

Тя веднага изви глава, за да погледне през рамо. Стомахът й се сви болезнено. Дланите, с които го отблъскваше, се стрелнаха нагоре и стиснаха раменете му с такава сила, че пръстите й се забиха в кожата му. Гледката зад нея бе великолепна, величествена с отворената право надолу паст.

— Май сме се изкачили доста по-високо, отколкото си мислех — едва успя да изрече Лий. Ако не седнеше след малко, сигурно щеше да се изложи.

— Цялата работа е в това, че трябва да гледаш къде стъпваш — Хънтър не я отдръпна от ръба, а вдигна браздичката й с ръка, за да се срещнат очите им. — Винаги внимавай къде стъпваш, тогава ще знаеш къде падаш.

Целуна я също толкова неочаквано, както и преди, но вече не толкова нежно. Дори никак нежно. Този път тя усети силата му, за която само бе предполагала. Ако отстъпеше назад и се плъзнеше в зейналата пустош, щеше да бъде също толкова безпомощна, колкото и в този момент, докато се притискаше в него, задържана от силните му ръце. Ръбът беше близо, зад нея, в нея. Лий не можеше да прецени кой щеше да бъде фаталният. Макар и безпомощна, знаеше, че и в двата случая щеше да бъде пречупена.

Нямаше намерение да я докосва в този момент, ала дори и трудното изкачване нагоре не бе потушило събуденото в него желание. Щеше да вземе само вкуса й, мекотата й и да ги запази, докато тя сама и по своя воля се оставеше в ръцете му. Искаше сладостта, която бе скрила, нежността, от която се опитваше да се отрече. Само че той искаше и силата, която я тласкаше все напред. Да, познаваше я и бе много близо до момента, когато щеше да я разбира. Знаеше със сигурност, че я желае.

Бавно, много бавно, защото ленивите целувки го успокояваха, но и възбуждаха, Хънтър я отдели от себе си. Очите му бяха забулени, както и мислите, а пулсът й биеше със същата бързина като неговия. Завъртя я така, че да остане близо до скалата, по-далече от ръба.

— Никога не отстъпвай назад, преди да си погледнала през рамо — каза тихо той. — И недей да стъпваш напред, преди да си опипала

почвата. — Обърна се и продължи по пътеката, като я остави да се чуди дали бе имал предвид разходките в планината, иди нещо съвършено различно.

СЕДМА ГЛАВА

Лий записа в дневника си:

„На осмия ден от това необичайно интервю с постоянни прекъсвания знам все повече за Хънтър и разбирам все по-малко. Ту се държи приятелски, ту изведнъж става дръпнат. У него има някакво високомерие, което така зорко пази неприкосновеността на личния му живот, че не успявам да го преодолея. Когато го попитах за предпочитанията му по отношение на книгите, той бе готов да ми разказва безкрайно — очевидно няма определени предпочитания, освен към написаното слово. Когато го питам за семейството му, само се усмихва и променя темата или пък ме поглежда със своите пронизващи очи и не отговаря. Така или иначе, личният му живот е забулен в тайнственост.

Хънтър, струва ми се, е най-организираният човек, когото познавам. Не губи нито секунда, не прави излишни движения и което ме нервира повече от всичко, не греши, когато става въпрос да се накладе огън или да се приготви нещо за ядене, при това с подръчни материали. И в същото време е в състояние да не прави абсолютно нищо часове наред.

Изключително прецизен е — лагерът ни изглежда така, сякаш сме били тук половин час, а не цяла седмица, а ето че до днес не се обръсна нито веднъж. Брадата му е щръкнала на всички страни, но изглежда толкова естествена, че често се чудя дали по принцип не ходи с брада.

Винаги съм успявала да причисля обекта на интервютата си към някоя конкретна категория. Към нещо

познато. Ала при Хънтър това се оказва невъзможно. През всичкото това време така и не успях да го разгадая.

Снощи проведохме разгорещен спор за Силвия Плат, а тази сутрин го заварих да разгръща странните на някаква комедия, докато пиеше кафе. Когато го попитах, той каза, че уважава всички видове литература. Повярвах му. Един от проблемите ми, свързани с това интервю, е, че вярвам на всичко, което ми каже, колкото и да са противоречиви изявленията му. Нима пълната липса на последователност прави човек последователен?

Хънтър е най-сложния, нетърпим и очарователен мъж, когото познавам. И непрекъснато се налага да държа под контрол привличането, което той изпитва към мен. Дали е чисто физическо? Хънтър е много впечатляваш във физическо отношение. Дали пък не е интелектуално привличане? Умът му непрекъснато шари и на моменти се затруднявам да следя мислите му.

Така или иначе, смятам, че се справям доста прилично. През годините ми като професионален репортер се е и ало да се сблъсквам с привлекателни, интелигентни, обаятелни мъже. Това е предизвикателство, разбира се, но ето че сега не мога да се отърся от чувството, че съм в самия център на безмълвна партия шах, а вече съм успяла да загубя царицата.

Най-големият ми страх в момента е, да не се обвържа емоционално.

От разговора ни, когато изкачвахме каньона, той не ме е докосвал. И независимо от това, отлично си спомням как се чувствах, как ухаеше въздухът в онзи момент. Глупаво е и е прекалено романтично, ала е самата истина.

Всяка нощ спим един до друг в палатката, толкова сме близо, че дори усещам дъха му. Всяка сутрин се будя сама Трябва да съм благодарна, че не прави задачата ми по трудна, отколкото вече е, а в същото време горя от желание да ме прегърне.

Повече от седмица вече не мисля почти за никой друг, освен за него. Колкото повече научавам, толкова

повече ми се иска да разбера — заради самата мен. Искам за знам само заради мен.

На два пъти се будя посред нощ, защото нещо ме боли и ми се иска да се обърна към него. И все се чудя какво ще стане, ако го направя. Ако вярвах в свръхестествените сили и магиите, за които Хънтър пише, щях да си кажа, че ми е направил магия. Никой не ме е карал да го желая толкова много, да изпитвам такива наситени чувства Да се страхувам чак толкова. И всяка нощ продължавам да се чудя.“

Понякога Лий описваше пейзажа и какво изпитва към него. Понякога проследяваше с думи деня. Повечето време обаче посвещаваше написаното на Хънтър. Записаното в дневника нямаше нищо общо със систематизираните й, внимателно подредени бележки, предназначени та статията. Не би го допуснала. Това, което не успяваше да разбере, което не би написала нито на едното, нито на другото място, бе, защо не може да спи. А пък всеки ден й бе приятен и забавен.

Въпреки че той внимателно избягваше да споменава каквото и да било за личния си живот, тя успяваше да се добере до отделни късчета информация. Дори сега, по средата на определеното й време, Лий вече разполагаше с достатъчно материал за една впечатляваща и успешна статия — много повече, отколкото си бе представяла, че ще смогне да събере. Но ето че й се искаше да научи още и още, както за читателите, така и заради самата себе си.

— Просто не разбирам как е възможно една самоуважаваща се риба може да бъде заблудена от подобно нещо — Лий опипваше малкия пластмасов поплавък, който Хънтър бе прикрепил на въдицата й.

— Късогледи са — обясни веднага той и се наведе да си избере поплавък и за себе си. — Рибите не виждат по далече от носа си.

— Не ти вярвам — тя замахна доста тромаво. — Само че този път смятам аз да хвана една.

— Първо трябва да метнеш стръвта във водата — Хънтър погледна надолу към мястото, където кордата се бе закачила за ръба на

една скала, а след това с опитна ръка замахна.

Дори не предложи да й помогне. След седмица в компанията му Лий вече знаеше, че не може да очаква подобно нещо. Освен това бе научила, че ако иска да се състезава с него в това отношение или дори в разговори за английската литература от осемнадесети век, трябва много добре да познава материята.

Оказа се, че не бе никак просто, а и не ставаше бързо, ала тя коленичи и освободи възелчетата, за да застане отново на изходна позиция. Хвърли поглед към Хънтър, който така задълбочено наблюдаваше повърхността на потока, че изобщо не забелязваше напредъка й. Лий вече се чувстваше по-добре. Той виждаше всичко, което става около него, независимо дали гледаше натам, или не.

Застанала малко настрани от него, тя опита отново. Този път поплавъкът падна с тихо цопване.

Хънтър забеляза как проблесна една от редките й бързи усмивки, но не каза нищо. Лий бе жена, както сам установи, която се приемаше прекалено сериозно. И въпреки това бе открил нежност и топлота, които тя много рядко демонстрираше.

Смехът й бе дрезгав и гърлен, ала Лий рядко се смееше. Това го караше да желае още и още.

Не й беше никак лесно през изминалата седмица. Той нямаше никакво намерение да я улеснява. Човек научава повече за хората, като ги наблюдава, заобиколени от трудности, отколкото на изискан снобски коктейл. Непрекъснато добавяше нови неща към първите си впечатления, които бе натрупал на летището във Флагстаф. Но оставаше още много.

За разлика от повечето хора, които познаваше, тя не се притесняваше от дългите периоди на мълчание. Това му харесваше. Колкото по-небрежен ставаше по отношение на дрехите и външния си вид, толкова повече Лий се грижеше за своя. Ставаше му смешно, когато я наблюдаваше сутрин да се връща от душовете внимателно гримирана и сресана. Хънтър правеше всичко възможно до вечерта косата й да е поразбъркана, а гримът — попил и размазан.

Дълги преходи, риболов. Той се погрижи джинсите и обувките да придобият носен вид. Често пъти вечерно време я заварваше да разтрива изтръпналите си крака. Когато се върнеше в Лос Анджелис и

седнеше в удобния си офис, нямаше да забрави току-тъй двете седмици, прекарани в каньона Оук Крийк.

Сега тя стоеше на самия бряг на потока, стиснала въдицата с две ръце, по лицето й изписана силна съсредоточеност. Затова му харесваше, заради вътрешния й подтик да се преборва с уязвимостта, скрита зад самоувереността. Щеше да стиска въдицата, докато Хънтър не биеше отбой. Щом се върнеха в лагера, той знаеше, че Лий ще намаже ръцете си с крем и те ще замиришат приятно и ненатрапчиво на жасмин и ще останат приятно меки.

Беше неин ред да готви и щеше да се заеме, въпреки че доста се мъчеше с наличните прибори и прегаряше почти всичко, което сложеше на огъня. И заради това я харесваше, защото никога не се отказваше и не се предаваше.

Любопитството й не познаваше граници. Задаваше му въпроси, а Хънтър отговаряше, измъкваше се или премълчаваше, както решеше на момента. След това обаче му осигуряваше тишина и спокойствие, за да чете, докато тя пищеше. Доста удобно. Той откри, че това бе жена, с която се чувстваш добре край лагерния огън. Независимо дали го съзнаваше, или не, в тези моменти Лий се отпускаше, записваше нещата в дневника си, нещо, което го разяждаше от любопитство, или пък си водеше бележки за статията.

Беше очаквал да разбере повече за нея през двете им седмици заедно и знаеше, че в замяна също трябваше да й разказва.

Това, прецени Хънтър, бе напълно справедлив обмен. Само че не бе очаквал, че ще се наслаждава до такава степен на компанията й.

Слънцето беше силно, почти не духаше и ухаеше на утро. Той се зачуди дали бе забелязала настъпващите от изток облаци и дали се бе сетила, че до мръкване ще се разрази буря. Това бяха буреносни облаци. Отпусна се с кръстосани крака на земята. Щеше да е по-интересно, ако тя откриеше сама за бурята.

Предобедът премина мълчаливо, освен донесения от вятъра глас на непознат и шумоленето на листата. На два пъти Хънтър улови пъстърва, ала втората я върна в реката, защото беше малка. Не каза нищо. Лий също не каза нищо, но едва се сдържа да не заскърца със зъби. След всеки риболов той се връщаше в лагера с риба. А тя се връщаше със схванат врат.

— Започвам да се чудя — каза най-сетне Лий. — Да не би да си сложил на въдицата ми нещо, което да отблъсква рибите?

Хънтър пушеше лениво, ала сега се размърда и загаси цигарата си.

— Искаш ли да си сменим въдиците?

Тя го погледна косо и веднага забеляза хитрото изражение по красивото му лице. Когато мускулите й потръпнеха, Лий ги потискаше. Никога ли нямаше да свикне с този негов поглед?

— Не — отвърна тя хладно. — Ще запазя тази. Прекалено добър си за момче, което не е ходило на риболов.

— Винаги съм бил изключително възприемчив.

— Какво работеше баща ти в Ел Ей? — попита Лий с пълното съзнание, че или ще отговори плашещо директно, или ще избегне отговора.

— Продаваше обувки.

Тя се поколеба, защото не очакваше отговор.

— Продавал е обувки?

— Точно така. На щанда за обувки в един сравнително добър универсален магазин в центъра. Майка ми продаваше канцеларски материали на третия етаж — не беше нужно да я поглежда, за да види, че се бе намръщила и веждите й бяха сключени. — Учудена ли си?

— Да — призна Лий. — Малко. Все си мислех, че си бил повлиян донякъде от родителите си, че те са имали някаква необичайна работа, по-различни интереси.

Той отново замахна с умело движение на китката.

— Преди баща ми да започне да продава обувки, продаваше билети в един от местните театри, преди това продаваше линолеум, доколкото си спомням — Хънтър по-размърда рамене, преди да се обърне към нея. — Беше роден мечтател, принуден от финансовото ни състояние да работи непрекъснато. Ако е бил от богато семейство, щеше да е поет или художник. Но животът се бе стекъл така, че му се налагаше да работи като продавач и непрекъснато си губеше работата, защото не го биваше в продажбите, не умееше дори себе си да представи в благоприятна светлина.

Въпреки че й разказваше съвсем спокойно за миналото си, на нея й беше трудно да остане равнодушна.

— Говориш така, сякаш не е жив.

— Винаги съм си мислил, че майка ми почина от преумора, а баща ми загуби интерес към живота без нея.

В гърлото й се надигна съчувствие. Не можеше да преглътне болката.

— Кога починаха?

— Бях на осемнадесет. Починаха шест месеца един след друг.

— Прекалено късно, за да се погрижи държавата за теб — прошепна тя, — и прекалено рано, за да останеш сам.

Развълнуван, той се вгледа в профила й.

— Не ме съжалявай, Линор. Справях се доста добре.

— Но ти не си бил още мъж — о, не, премисли тя, напротив, сигурно е бил. — Предстоял ти е колеж.

— Имах си помощ, а известно време работих като сервитьор.

Лий си спомни своя портфейл, пълен с кредитни карти, докато учеше в колежа. Всичко, което искаше, винаги й бе предоставяно.

— Едва ли ти е било лесно.

— Не беше нужно да е лесно — Хънтър запали цигара и забеляза, че облаците са надвиснали още по-близо. — Когато завършвах колежа, знаех, че ще стана писател.

— Какво стана, след като завърши, докато публикуват първата ти книга?

Той се усмихна иззад дима между тях.

— Живеех, пишех, когато имаше как, ходех на риба.

Нямаше да се примири толкова лесно. Дори без да съзнава, тя се настани на земята до него.

— Сигурно си работил нещо.

— Писането, въпреки че много хора не са съгласни, е работа — Хънтър притежаваше таланта да превърне и най-саркастичната забележка в приятно, макар и странно изказване.

В друг случай би се усмихнала.

— Знаеш, че нямам предвид това. Трябвали са ти някакви приходи, а първата ти книга бе публикувана преди шест години.

— Не съм гладувал на някой таван, Линор — той прокара пръст по ръката, с която тя държеше въдицата, и усети прилив на удоволствие, когато пулсът й се учести. — Сигурно точно си започвала работа в „Селебрити“, когато „Сатанински обет“ стана бестселър. Може да се каже, че възходът ни е започнал по едно и също време.

— Може — тя се извърна от него, за да погледне отново към потока.

— Ти доволна ли си там?

— Успях да се издигна от момиче за всичко до репортер за пет години.

— Това не е отговор.

— Както и повечето от твоите — измърмори тя.

— Така е. Какво очакваш там?

— Успех — отвърна веднага Лий. — Сигурност.

— Едното не винаги е равнозначно на другото.

Гласът й бе толкова дързък, колкото и погледа, отправен към него.

— Ти имаш и двете.

— Един писател никога няма сигурност — възрази Хънтър. — Само глупаците очакват подобно нещо. Изчетох целия ти ръкопис.

Тя не отговори. Знаеше, че той ще повдигне въпроса, преди да изтекат двете седмици, ала се надяваше да не е толкова скоро. Лек приятен бриз се заигра в крайчетата на косата й, както седеше и се взираше в бързо струйния поток. Някои от камъчетата приличаха на скъпоценни камъни.

Знаеш, че трябва да го довършиш — каза й спокойно Хънтър. — Не можеш да ме накараш да повярвам, че си готова да оставиш героите в застой, след като си ги създала толкова грижливо. Две трети от всичко вече е готово, Линор.

— Нямам време — започна тя.

— Това не е особено убедително извинение.

Лий разочаровано се обърна към него.

— Лесно ти е да говориш от върха на успеха. Работата ми е на пълен работен ден и изисква цялото ми внимание. Ако не й посвещавам всичкото си време и целия си талант, ще изплувам с корема нагоре в „Селебрити“.

— Романът ти също има нужда от време и талант.

Не й хареса начина, по който той го каза — сякаш нямаше избор.

— Хънтър, не съм дошла тук, за да обсъждам работата си, а теб и твоята работа. Поласкана съм, че намираш достойнства в романа ми, но имам постоянна работа.

— Поласкана? — повтори той. Дълбоките му черни очи отново я пронизаха, а ръката му покри нейната. — Не, не си. Иска ти се никога да не бях виждал този роман и да не се налагаше да го обсъждаме. Дори и да си убедена, че си струва, ти се страхуваш да го покажеш.

Истината не подейства добре нито на нервите, нито на настроението й.

— Работата ми е на първо място. Независимо дали ти харесва, или не. Не ти влиза в работата.

— Сигурно не — отвърна бавно Хънтър, без да я изпуска от очи. — На въдицата ти има риба.

— Не искам да ми… — тя присви очи и прекъсна думите си. — Какво?

— На въдицата ти има риба — повтори той. — Трябва да я изтеглиш.

— Хванала съм риба? — Лий не можеше да повярва, въпреки че въдицата играеше в ръцете й. — Хванала съм риба! О, Боже! — тя стисна пръта с две ръце, докато наблюдаваше как подскача кордата. — Наистина съм хванала. Ами сега какво да правя?

— Навий кордата — предложи Хънтър и се отпусна на тревата.

— Няма ли да ми помогнеш? — усещаше ръцете си неестествено тромави, докато се бореше с макарата. С надежда височината да й помогне, Лий се изправи на крака. — Хънтър, не знам какво да правя. Да не я изпусна?

— Това си е твоята риба — изтъкна той. Докато я наблюдаваше, се усмихна широко. Дали щеше да е по-енергична и темпераментна, ако трябваше да вземе интервю от президента? Кой знае защо, Хънтър си каза, че едва ли би се променила, въпреки че тя сигурно нямаше да се съгласи. Но пък Лий не можеше да се види в този момент, с разрошена коса, поруменели бузи, широко отворени очи, езикът й стиснат между зъбите. Слънцето придаваше невероятни отблясъци на кожата й, а бързият й смях, когато изтегли мятащата се риба от водата, пробяга по гърба му като нежни пръсти.

Усети как го обхваща желание, докато обходи с поглед дългия й крак в къси панталонки, след това примамливите извивки, подчертани от мускулите под ризата, изпъкнали по време на борбата с рибата, чак до лицето, все още румено от изненадата.

— Хънтър! — тя се разсмя и задържа подскачащата риба над тревата. — Направих го.

Беше почти толкова голяма, колкото най-голямата, която бе хванал тази седмица. Стисна устни, за да прецени. Изкушаваше се да й направи комплимент, ала реши, че вече има достатъчно самодоволно изражение.

— Трябва да я свалиш от въдицата — напомни й той и се понадигна на лакти.

— От въдицата? — Лий го погледна, без да разбира. — Изобщо не искам да я пипам.

— Трябва да я пипнеш, за да я свалиш от въдицата.

Тя вдигна едната си вежда.

— Просто ще я хвърля обратно.

Хънтър сви рамене, затвори очи и се остави на галещите пръсти на слънцето и ветреца. Как ли пък няма да го направи.

— Рибата си е твоя.

Разкъсана между отвращението да пипне все още мятащата се риба и гордостта, че бе успяла да я хване, Лий се загледа в него. Нямаше никакво намерение да й помогне. Беше повече от очевидно. Ако хвърлеше рибата във водата, щеше да й се подсмихва цялата вечер. Нямаше да може да го понесе. Освен това, разсъждаваше тя, не трябваше ли все пак да я пипне, за да я хвърли обратно във водата? Стисна зъби и се протегна към улова на деня.

Беше мокра, хлъзгава и студена. Лий отдръпна ръка. И тогава с ъгълчето на окото си забеляза, че той й се хили. Пое си дъх и стисна здраво рибата с една ръка, а с другата извади кукичката. Ако Хънтър не я бе гледал така предизвикателно, никога нямаше да се справи. С възможно най-високомерното си изражение тя пусна рибата в малката хладилна чанта, която той бе донесъл.

Хънтър затвори капака и след това нави кордата.

— Струва ми се, че това ще ни стигне за вечеря. Хвана хубава риба, Линор.

— Благодаря — думите й бяха ледено любезни и самодоволни.

— Почти ще ни стигне и за двамата, дори и след като я изкормиш.

— Достатъчно голяма… — той вече крачеше към лагера и тя трябваше да затича, за да го настигне и да изясни нещата. — Аз да я

чистя?

— Такива се правилата, уловът е твой, ти го чистиш.

Лий тропна с крак, но Хънтър не й обърна никакво внимание.

— Не мога да кормя никакви риби.

— Значи няма да ядеш риба — думите му бяха изречени с безразличие, придружено със свиване на раменете.

Тя забрави гордостта и го стисна за ръката.

— Хънтър, налага се да промениш това правило — Лий въздъхна, сигурна, че думата няма да я задави. — Моля те.

Той спря замислен.

— Ако аз я изчистя, ти ще остържеш люспите… — по лицето му се мярна усмивка. — Ще ми направиш услуга. Не се шегувам и не ти се присмивам.

— Мога да готвя две вечери подред.

— Казах услуга.

Хънтър завъртя рязко глава, ала само като го погледна, тя не се сдържа и се разсмя.

— Добре де, какво предлагаш?

— Защо не оставим нещата така — предложи той. — В момента не ми идва нищо наум.

Този път Лий се замисли.

— А като ти дойде все пак нещо наум, ще подлежи ли на обсъждане?

— Естествено.

— Става — тя обърна длани нагоре и набърчи нос. — Сега отивам да си измия ръцете.

Не бе и предполагала, че така ще се развълнува от хващането на една риба, нито пък от факта, че я приготви сама на разгорелия се огън. Имаше и други неща, които бяха нови и различни. От дни наред не бе поглеждала елегантния златен часовник на ръката си. Ако не пишеше дневника, сигурно нямаше да има и представа кой ден е. Истината бе, че мускулите й все още протестираха след всяка нощ, прекарана в палатката, а душовете бяха меко казано неудобни, в интерес на истината отвратителни, но въпреки всичко това й бе спокойно и приятно.

За пръв път, откакто се помнеше, денят й не бе разчетен до секунда от нея самата или от някой друг. Когато се събудеше, ставаше, когато се почувстваше уморена си лягаше и се хранеше, когато беше гладна. За момента думата „срок“ не съществуваше. Това не си го бе позволявала от деня, когато напусна дома на родителите си в Палм Спрингс.

Колкото и силно да започваше да бие сърцето й при всеки поглед на Хънтър, колкото и желание към него да се бе натрупало в гърдите й, усещаше, че й бе приятно да е с него. Тъй като едва ли щеше да успее да разбере, Лий не търсеше причините. В този късен следобед, в часа преди да започне да се смрачава, на нея й беше приятно просто да поседи край огъня, докато изчаква вечерята да стане.

— Не съм и предполагала, че нещо може да мирише така божествено.

Хънтър досипа кафето и едва тогава погледна към нея.

— Готвихме риба преди два дни.

— Твоята риба — изтъкна тя и внимателно обърна пъстървата. — Тази сега е моя.

Той се ухили и се зачуди дали си спомня колко бе ужасена първия път, когато й предложи да вземе въдицата.

— Късмета на новаците.

Лий отвори уста, готова да го скастри, ала забеляза, че Хънтър й се усмихва. Не само че преглътна острия отговор, но и защитната й стена започваше да се руши. Въздъхна дълбоко и дълго и се обърна към вечерята. Колкото по-близки ставаха, толкова по-опасен ставаше този мъж.

— Ако риболовът зависи от късмета — отвърна най-сетне тя, — ти имаш повече, отколкото ти трябва.

— Всичко зависи от късмета — подаде й две чинии.

Лий раздели все още цвърчащата риба и се настани удобно.

— Щом вярваш в това, какво ще кажеш за съдбата? Неведнъж си ми казвал, че можем и да се борим срещу съдбата, но не можем да победим.

Той вдигна едната си вежда. Острият й и последователен в логиката си ум непрестанно го впечатляваше.

— Едното върви ръка за ръка с другото — Хънтър лапна парче пъстърва и забеляза, че тя бе внимавала да не прегори днешния си

улов. — Твоята съдба е да си тук с мен. А имаше късмет и хвана риба за вечеря.

— Имам чувството, че обръщаш нещата така, както на теб ти е угодно.

— Да. Не правят ли всички така?

— Сигурно — Лий ядеше и оглеждаше замислено пейзажа над рамото му. Никога не бе опитвала нещо по-вкусно. И дали някога щеше отново да вкуси нещо така прекрасно? — Ала не при всички е така успешно, както при теб — със съжаление пое малко от сушените плодове, които той й предложи. Стори й се, че запасите му са безкрайни, но все още не бе свикнала с вкуса им.

— Ако можеш да промениш едно нещо в живота си, какво ще избереш?

Може би защото въпросът бе зададен съвсем неочаквано, може би защото тя бе съвсем спокойна и отпусната, Лий отговори без изобщо да мисли.

— Бих си пожелала още от същото.

За разлика от родителите й, Хънтър не попита още от какво. Само кимна.

— Може да се каже, че съдбата ти е да го искаш, ала в зависимост от късмета, ще го имаш или не.

Тя гризеше една праскова и го гледаше. Помрачаващата светлина и разгореният се огън хвърляха сенки по лицето му. Отиваше му. Късата му, неравномерно израснала брада обгръщаше устата му на поет и я правеше още по-желана. Той бе мъж, когото нито една жена не би имала сили да пренебрегне, нито пък да забрави. Лий се зачуди дали Хънтър съзнава властта си. В този момент едва не се разсмя. Разбира се, че го знаеше. Той знаеше и разбираше прекалено много.

— Ами ти? — тя се приведе леко напред, както правеше винаги, когато очакваше да чуе важен отговор. — Ти какво би променил?

Хънтър се усмихна по онзи начин, който караше кръвта й да кипва.

— Бих си пожелал още от същото — отвърна тихо той.

Лий усети как по гърба й пробягва тръпка и изпита увереност, че Хънтър вижда този неуловим трепет. Отново се насили да си напомни, че бе тук само по работа.

— Знаеш ли — започна тя, — разказа ми доста неща през тази седмица, в много отношения повече, отколкото очаквах, а в други — почти нищо — Лий отново се бе стегнала, когато посегна за нова хапка пъстърва. — Може би ще те разбера по-добре, ако ми опишеш един от типичните си работни дни.

Той продължаваше да се храни и да се наслаждава на приятната свежест във въздуха. Облаците настъпваха, бризът се усилваше. Тя забеляза, че Хънтър обмисля отговора си.

— При мен не съществува такова нещо като типичен работен ден.

— Отново избягваш въпроса.

— Аха.

— Част от работата ми е да те притисна.

Той я наблюдаваше над ръба на чашата кафе.

— Приятно ми е да те гледам, когато работиш.

Лий се разсмя. Изглежда Хънтър винаги умееше да й поднася разочарование и приятно усещане в същото време.

— Хънтър, кажи ми, защо ми се струва, че полагаш всички сили да ме затрудниш максимално?

— Много си наблюдателна — той остави чинията и започна да си играе с крайчетата на косата й, което винаги бе изпитание за нея. — Представям си жена с романтична красота и високо организиран, логично подреден ум.

— Хънтър…

— Чакай, просто се опитвам да те разбера. Тя е амбициозна, кълбо от нерви, изключително чувствена, без сама да го съзнава — забеляза как се променят очите й, как потъмняват също като небесата над тях. — Захванала се е с нещо, което нито разбира, нито е в състояние да обясни. Около нея се случват разни неща и й става все по-трудно да се дистанцира от тях. Има и един мъж, мъж, когото желае, но на когото не смее напълно да се довери. Той не и предлага логичните обяснения, които тя толкова обича и в същото време липсата му на логика е съвсем близо до истината. Ако все пак му се довери, трябва да загърби повечето от нещата, които приема за даденост. Ако не го стори, ще си остане сама.

Хънтър говореше за нея, на нея, анализираше я. Лий усети как гърлото й пресъхва и дланите й овлажняват, ала не разбираше дали

това бе заради думите му, или заради пръстите, които лекичко докосваха краищата на косата й.

— Опитваш се да ме уплашиш, като въртиш заговор против мен.

— Въртя заговор около тебе — съгласи се той. — А дали ще те уплаша, или не, зависи от успеха на заговора ми. Сенките и бурите са моя професия — сякаш за да потвърди думите му, една светкавица проряза небето над тях. — Всички писатели имат нужда от контраст. Гладка млечнобяла кожа… — Хънтър прокара опакото на дланта си по бузата й. — Меки коси, докоснати от огън и плам. А на това ще противопоставя тъма, вятър, гласове, понесли се от сенките. Логиката срещу необяснимото. Неизказаното срещу хладната съвършена красота.

Тя преглътна, за да премахне сухотата в гърлото си и се опита за заговори спокойно.

— Предполагам, че трябва да се чувствам поласкана, но не съм сигурна, че искам да се превърна в героиня от роман на ужаса.

— Ето че пак стигаме до въпроса за съдбата — нова светкавица проряза ранния сумрак, в момента, когато очите им се срещнаха. — Имам нужда от теб, Линор — прошепна той. — За романа, който искам да създам… И много повече.

Нервно напрежение бодна кожата й, по-осезаемо от обикновено, след многобройните спокойни часове.

— Ще завали — гласът й не беше нито спокоен, нито равен. Тя тръпнеше. Когато понечи да се изправи, откри, че Хънтър я бе стиснал за ръката, че се изправяше с нея. Вятърът ги блъскаше от всички посоки, завихряше листата, завихряше и желанието им. Светлината се превърна в сянка. Протътна гръм.

Изражението на очите му я вледени, а след това накара кръвта й да кипне толкова бързо, че Лий не успя да приеме промяната. Докосването му бе леко. Тя можеше да се отдръпне, когато пожелае. Ала погледът му я бе лишил от воля. Те стояха неподвижни, сплели пръсти, приковали очи един в друг, а бурята настъпваше с пълна сила около тях.

Може би животът бе изтъкан от моменти на избор, както веднъж бе казал той. Може би късметът просто запазваше равновесието. Само че в този момент, за по-малко от секунда, Лий повярва, че съдбата

владее всичко. Беше й предопределено да е с него и нямаше повече избор от героите, създадени от въображението му.

Тогава небето сякаш се продъни. Дъждът се изливаше на порои. Стресната от неочаквания порой, тя се отдръпна от Хънтър. Още няколко секунди остана като вкаменена, докато дъждът я обливаше, а светкавиците се нижеха една след друга.

— По дяволите! — той знаеше, че тя го каза на него, не на бурята. — И какво трябва да правя сега?

Хънтър се усмихна, едва устоял на желанието да поеме лицето й в ръце и да я целува, докато не й останат сили да се държи на крака.

— Насочвай се към някое сухо място — той продължаваше да се усмихва, въпреки дъжда, светкавиците и вятъра.

Мокра, кисела и ядосана, Лий се вмъкна в палатката. Хънтър се забавлява, помисли си тя и заразвързва прогизналите връзки на обувките си. Най-приятно му е, когато ме види във възможно най-неизгодна светлина. А тези обувки сигурно ще съхнат поне седмица, мислеше мрачно Лий, докато се опитваше да събуе едната.

Когато той се промъкна в палатката до нея, тя не каза нищо. Да се съсредоточи над гнева си изглежда беше най-разумно. Дъждът барабанеше по стените на палатката и сякаш свиваше пространството вътре. Никога не бе усещала по-осезаемо присъствието му. Във врата й се стичаше вода, докато се привеждаше напред, за да си свали чорапите.

— Предполагам, че няма да продължи дълго.

Хънтър свали прогизналата си риза през главата.

— Не се надявай да престане до сутринта.

— Страхотно — Лий потрепери и се зачуди как да свали мокрите си дрехи, за да си сложи сухи.

Той запали нисък пламък във фенера.

— Отпусни се и слушай. Тук звучи различно от града. Не фучат гуми по мокрия асфалт, няма клаксони, не се чуват забързани стъпки но тротоара — Хънтър извади хавлиена кърпа от багажа и започна да суши косата й.

— Мога и сама да се справя — тя посегна, но ръцете му не спираха работата си.

— Приятно ми е да го правя. Мокър огън — отбеляза той. — Така изглежда косата ти сега.

Беше толкова близо, че Лий усети мириса на дъжд по кожата му. Топлината на тялото му я привличаше и изкушаваше. Дали дъждът изведнъж стана по-силен, или просто тя започна да възприема с нова острота нещата. За момент й се стори, че долавя падането на всяка отделна капка върху палатката. Светлината бе сива и създаваше впечатление за нереалност. Лий се почувства така, сякаш цял живот бе бягала от това изолирано местенце. Дали пък не беше към него?

— Трябва да се обръснеш — прошепна тя и сякаш против волята й, ръката й докосна избуялата брада. — Така криеш прекалено много. Човек вече не може да те познае.

— Така ли? — Хънтър продължаваше да масажира главата й с кърпата, едновременно успокояващо и възбуждащо.

— Знаеш, че е така — не искаше да се извръща, не искаше да се откъсва от този поглед, който подпалваше мократа й студена кожа. Блесна светкавица и освети палатката отвътре, преди отново всичко да потъне в мрак. Ала дори в сумрака Лий виждаше всичко, което трябва, може би дори повече, отколкото искаше. — Работата ми е да открия още, да разбера всичко.

— А пък мое право е да ти кажа само това, което искам.

— Просто не гледаме с едни очи на нещата.

— Не.

Тя взе кърпата и като насън започна да суши неговата коса.

— Не трябваше да сме тук по този начин.

Никога не бе познавал желание с по-остри нокти. Ако не я докоснеше скоро, щеше да бъде разкъсан отвътре.

— Защо?

— Прекалено различни сме. Ти търсиш необяснимото, а аз — логиката в нещата — устните му бяха толкова близо до нейните, а очите му притежаваха такава власт. — Хънтър — знаеше какво ще се случи, позна неизбежността и болката, която щеше да последва. — Не искам това да се случва.

Той не я докосна, макар и да бе сигурен, че скоро ще полудее, ако не я почувства до себе си.

— Имаш избор.

— Не — думата прозвуча тихо, почти като въздишка. — Мисля, че нямам — Лий пусна кърпата. Видя новата светкавица и изчака

четири удара на сърцето за последвалия гръм. — Струва ми се, че никой от нас няма избор.

Дишаше неравномерно, когато отпусна ръце на голите му рамене. Усети силата в тях. Искаше да я почувства, но се страхуваше. Очите му не се откъсваха от нейните, когато го погали. Въпреки че желанието се загнезди някъде в стомаха му, Хънтър я остави да определя правилата поне в този изключително важен случай.

Пръстите й бяха дълги и гладки върху кожата му, хладни, не страхливи, по-скоро предпазливи. Пробягаха надолу по ръцете му, движеха се бавно по гърдите му нагоре и надолу, докато желанието му се изпъна като лък, готов за стрелба. Барабаненето на дъжда отекваше в ушите му. Лицето й бе бледо и прекрасно в сумрака. Палатката изведнъж стана прекалено широка. Искаше я на достатъчно тясно място, където да може да се движи единствено с него.

Не можеше да повярва, че го докосва по този начин, така свободно и открито, така че кожата му потръпваше под пръстите й. През всичкото време той я наблюдаваше с такава всепоглъщаща страст, че би се ужасила, ако не бе прекалено замаяна от собственото си желание. Внимателно, уплашена да не направи погрешно движение и да развали магията на мига, тя докосна с устни неговите.

Грубата му брада бе в необичаен контраст с мекотата на устните му. Той й отвръщаше с много чувство, много топлота и никакво напрежение. Никога не бе познавала друг, готов да дава, без да взема. Тази щедрост бе моментът на истинско прелъстяване за нея. В този момент резервите, които таеше, се пръснаха. Ръцете й обвиха врата му, бузата й се притисна до неговата.

— Люби ме, Хънтър.

Той я отдръпна, толкова, че да могат отново да се погледнат. Около лицето й се виеха влажни къдри. Очите й бяха като небето само преди час. Притъмнели и забулени.

— Заедно.

Лий изви устни. Сърцето й полетя към него. Тя го допусна в себе си.

— Нека да се любим.

Тогава ръцете му обрамчиха лицето й, а целувката му бе толкова нежна, че всяка клетка в тялото й бе като опиянена. Усети го, че сваля ризата й и потръпна отново, преди Хънтър да я стопли. Усети силното

тяло да своето, докато ръцете му проследяваха всяка извивка, сякаш бе бижутер, заел се да шлифова скъпоценен камък. Въздъхна, когато Лий го докосна, затова тя го погали отново, за да го дари с удоволствието, което той създаваше у нея.

Уплаши се, че паниката отново ще се върне или че желанието ще избяга. Само че имаха всичкото време на света. Нищо че валеше и трещеше. Това не ги засягаше. Усети глада в устните му, ала Хънтър го владееше. Щеше да я омагьосва бавно. У нея се надигна удоволствие и бавно се вля в устните й.

Устата му бе върху гърдата й, а желанието набъбваше. Той не бързаше, дори когато Лий се изви към него. Езикът му я докосваше, зъбите му драскаха кожата й, докато най-сетне усети пулсиращата нужда у нея. В този момент мислеше само за него, Хънтър го усети, въпреки че се стараеше да обуздае собственото си нетърпение. Щеше да я дари с още. Щеше да й предложи всичко. И, Господ бе свидетел, тя на него също.

Когато се опита да се справи с ципа на джинсите му, той я остави. Искаше да я почувства цялата, да усети тялото й без бариери. Във въображението си вече я бе виждал такава не веднъж. Косата й бе хладна и влажна, кожата й гладка и уханна. Пролетни цветя и летен дъжд. Мирисът го опиняваше, докато ръцете й ставаха по-настойчиви.

Лий дишаше с усилие, докато изтегляше мокрите джинси. Отново усети силата, властта и контрола. Трябваше да преодолее само последното, за да получи това, за което копнееше.

Където и да го докоснеше, където и да го вкусеше, напиращото удоволствие я караше да потръпва. Късите панталонки бавно се отделиха от тялото й с помощта на силните му, умели ръце, а тя най-сетне остана по дантелените бикини, смъкнати ниско на ханша й. Устните му се спускаха все по-надолу и по-надолу по тялото й, а острата брада събуди всеки сантиметър от тялото й. Езикът му се плъзна под дантелата и неочаквано, също като бурята, Лий се загуби във водовъртеж от необяснимо тъмни и дълбоки чувства.

Усети как възбудата й избухна и силата сякаш запя в гърдите му. Чу я да извиква три пъти името му и закопня с такава страст да го чуе отново, че едва се сдържа. Наведе се над нея и я зачака да отвори очи. Щеше да го гледа, когато проникваше в нея. Беше си го обещал.

Замаяна, тръпнеща и омагьосана, тя не откъсваше поглед от него. Хънтър бе истинска загадка.

— Какво искаш от мен?

Устните му покриха нейните и за пръв път целувката им беше завладяна от първична сила, почти груба, водена от неуправляема сила.

— Всичко — проникна в нея и това движение ги изтласка към върха. — Всичко.

ОСМА ГЛАВА

Утрото настъпи ясно и бляскаво като кристал. Лий се събуди бавно, гола, топла и за пръв път от седмица насам усети, че й бе удобно. За пръв път от седмица насам не бе съвсем сигурна къде се намира.

Главата й бе сгушена в извивката под рамото на Хънтър, тялото й обърнато към него, обгърната от ръката му. Усети опиянение, породено от чувство на сигурност и вълнение. Не можеше да си спомни някога да бе преживявала или изпитвала подобно нето.

Преди още да се събуди напълно, усети лекия мирис на дъжд по кожата му и си спомни всичко. Щом спомените се върнаха, тя си пое дълбоко дъх, за да задържи мириса.

Сякаш сънуваше, сякаш бе попаднала в някакво вълшебство или на място от мечтите. Никога на никого не се бе предлагала така открито, нито пък така цялостно. Лий съзнаваше, че досега не бе била изкушена.

Все още помнеше как устните й докоснаха неговите, съмненията, страховете, които се стопяваха след всяко докосване.

Трябваше ли да се чувства доволна, че дъждът бе спрял, а утрото бе настъпило? Мечтите и фантазиите бяха за тайнството на нощта, не за обления от слънцето ден. Все пак случилото се не беше само мечта и нямаше смисъл да се преструва, че бе било. Може би трябваше да се ужаси, че му бе отдала всичко, което бе поискал, а той наистина бе поискал всичко.

Не можеше. Не, беше повече от това, осъзна тя. Не искаше. Нямаше да позволи на никой, на нищо да развали преживяването, дори на себе си.

Но пък може би беше най-добре, ако Хънтър не разбереше каква пълна победа бе постигнал. Лий затвори очи и се отдаде с наслада на усещането за близост. Следващите няколко дни не я очакваше бюрото, нито пък пишещата машина, нито пък телефонът щеше да звъни с изисквания към нея. Не се налагаше да си поставя срокове и задачи.

Следващите няколко дни щеше да е сама с любимия. Може пък да бе дошъл моментът да набере китка диви цветя.

Изви глава, за да го погледне, много внимателно, защото не искаше да го буди. През седмицата, в която бяха спали толкова близо един до друг, тя не го бе виждала да спи. Сутрин ставаше преди нея и когато Лий се покажеше, кафето вече бе готово. Искаше да му се порадва, без той да разбере.

Тя знаеше, че повечето хора изглеждат уязвими в съня си, може би заради някакво излъчване на невинност. А ето че Хънтър изглеждаше все така опасен и предизвикателен. Да, наистина, тъмните му очи бяха скрити, ала Лий знаеше, че клепките можеше да трепнат всеки миг и очите му да я пронижат с познатата сила. Невинност у него нямаше, само някаква тайнственост.

На нея това й харесваше. Беше доволна, че изглежда по-опасен от другите мъже, които бе познавала. Странно защо се радваше, че бе по-труден. Не се бе влюбила в обичайното, в обикновеното, а в нещо неповторимо.

Влюбена. Спря се над тази дума, разчлени я, а след това отново я събра внимателно. Почувства някаква неловкост. Същата тази дума говореше за болка. Нима той не я бе предупредил да се оглежда, преди да прекрачи? Беше предупредена, но не го послуша. Видя зейналата пропаст, ала не се спря. Полетът надолу бе завършил с меко падане. Този път поне. Тя обаче знаеше, че бе съвсем възможно да се препъне и да бъде сразена.

Нямаше да мисли за това. С удоволствие се сгуши още по-близо до него Щеше да открие дивите цветя и да се порадва на всяко листче. Този сън скоро щеше да приключи и Лий отново щеше да попадне в реалния живот. Това, разбира се, бе нейното желание. Известно време лежа неподвижна, заслушана в тишината.

Най-разумното, каза си мързеливо тя, бе да закачи мокрите дрехи на слънце. Обувките трябваше да изсъхнат също, но междувременно можеше да си обуе гуменките. Прозя се и си каза, че на всяка цена ще отдели няколко минути, за да попълни дневника. Хънтър дишаше бавно и равномерно. По устните й плъзна усмивка. Щеше да свърши всичко, а след това да се върне и да го събуди. Да го събуди бе една от привилегиите на любовниците.

Любовница. Отново го погледна и се зачуди защо ли не бе особено учудена от думата. Нима бе знаела, че ще стане така още от самото начало? Глупости, каза си Лий и тръсна глава.

Бавно се отдели от него и пропълзя до отвора на палатката, за да надникне навън. Докато се протягаше, за да повдигне импровизираната врата, една ръка я сграбчи за глезена. Хънтър бе подложил другата под главата си и я наблюдаваше.

— Ако смяташ да излезеш така, да знаеш, че няма да можем дълго да останем сами.

Тъй като беше гола, високомерният поглед, който му отправи, загуби част от силата си.

— Просто исках да надникна. Мислех, че спиш.

Той се усмихна и си помисли, че тя бе единствената жена, която можеше да се опита да демонстрира високомерие, докато бе на колене в палатка, при това чисто гола. Единият от пръстите около глезена й галеше кожата напосоки.

— Рано си станала.

— Исках да закача тези дрехи да изсъхнат.

— Много умно — усетил, че Лий се чувства неловко, Хънтър се надигна и я сграбчи за ръката. Потегли я към себе си и тя падна върху него. — Ще се заемем с този въпрос по-късно.

Без да е сигурна дали трябва да се смее, или да започне да мърмори, Лий издуха косата от очите си и се подпря на лакът.

— Не съм изморена.

— Не е нужно да си изморена, за да полегнеш — с тези думи той се претърколи върху нея. — Нарича се почивка.

Щом Хънтър се отпусна върху нея, тя усети да я залива топлина. Стотици неподозирани местенца започнаха да пулсират.

— Едва ли това има голяма връзка с почивките.

— Няма ли? — искаше да я види в този момент, рано сутринта, докато косата й бе разбъркана от неговите ръце, докато кожата й бе порозовяла от съня, докато се чувстваше ленива и отпусната, след като се бяха любили през нощта и копнееше за още. Прокара собственически и напълно неочаквано ръка но кожата й. — Тогава ще почиваме по-късно — забеляза как на устните й разцъфна нежна усмивка точно преди да ги покрие със своите.

Той знаеше, че я желае със същото настървение, както предишните дни и нощи. Рядко си задаваше въпроси за чувствата си, защото им се доверяваше. Ръцете й го обвиха, а устните й се разтвориха. Пълното й отдаване подкладе пламък в него, който разпръсна топлината си из цялото му тяло. Хънтър вдигна ръка и я погледна.

Млечнобялата кожа бе опъната на високите скули, очите й бяха като небето на смрачаване, а косата сякаш бе създадена от мед и злато. Той си достави удоволствието да я огледа цялата, бавно.

Беше дребна, гъвкава и слаба. Прокара пръст по извивката на рамото й и загледа контраста между своята кожа и нейната. Нежна, деликатна, въпреки че ясно си спомняше колко сила притежава.

— Винаги ме гледаш така, сякаш знаеш всичко за мен.

Напрегнатостта в очите му си остана, когато стисна ръката й.

— Недостатъчно. Съвсем недостатъчно — с едва доловимо докосване Хънтър целуна рамото, слепоочието, а най-сетне и устните й.

— Хънтър… — искаше да му каже, че никой преди не я бе карал да се чувства по този начин. Искаше да му каже, че никой не я бе карал да го желае с такава сила, дори да повярва в любовта, причинена от магиите и описана във вълшебните приказки. Щом понечи да заговори, смелостта я напусна. Не смееше да рискува, притесняваше се, че ще се провали. Вместо това притисна ръката му до бузата си. — Целуни ме отново.

Той усети, че има още нещо, нещо, което трябваше да разбере. Ала също така разбираше, че ако се отнесе към нещо крехко с грубост, то ще се пречупи.

Мека… Сладка… Копринена. Така можеше да я накара да се чувства само с една целувка. Земята беше твърда и грапава под подложката в палатката, но й се стори, че се отпуска на пухена постеля. Толкова беше лесно да забрави къде се намира, стига Хънтър да беше до нея както сега, да забрави, че светът съществува извън малкото тясно местенце, достатъчно за телата им. Той можеше да я накара да се рее в пространството, без сама да разбере, че бе искала тъкмо това. Можеше да я накара да тръпне, без Лий да осъзнае, че това бе истинско удоволствие. Закълви думи до устните й, думи, които

нямаше защо да разбира. Тя желаеше и беше желана, отдаваше се и получаваше всеотдайност. Обичаше…

С неразбираем шепот на готовност да приеме всичко, което Хънтър бе готов да даде, Лий се притисна до него. Още по-близо. Моментът бе най-важното нещо.

Дълбока, опиняваща, нежна, целувката ставаше все по-сладка.

Дори въображение, богато като нейното, не си бе представяло нещо толкова сладко и меко. Сякаш се топеше до него и му отдаваше всичко, преди още да го бе поискал. Веднъж, само веднъж, при това за кратко, му мина през ума, че той бе също толкова уязвим, колкото и тя. Появи се чувство на неловкост някъде дълбоко в гърдите му. В този момент ръцете й плъзнаха по него, погалиха го и Хънтър прие тази слабост.

Само един друг човек притежаваше властта да навлезе толкова дълбоко в него и да сграбчи сърцето му. Сега вече бяха двама. А утре трябваше да се справи с този въпрос. Днес бе ден, предназначен само за тях.

Без да бърза, той шептеше целувки по лицето й. Може би те бяха преклонение пред красотата, а може би нещо много, много повече. Не се зачуди над мотивите си, докато проследяваше високата скула. Беше се потопил в интимност, неизпитана никога досега, интимност, в която нямаше никакво напрежение. Лий щеше да бъде до него, докато имаше нужда от нея. Разбираше го и без думи.

— Миришеш на пролет и дъжд — прошепна до ухото й Хънтър. — Защо ли това ме побърква?

Думите отекнаха в нея, възбуждащи също като интимна ласка. Изпод натежалите клепачи очите й срещнаха неговите.

— Покажи ми. Покажи ми пак.

Обичаше я всеотдайно. Всяко докосване бе отделно удоволствие, всяка целувка великолепен вкус. Търпение, у него имаше много повече търпение, отколкото у нея. Тялото й се луташе между удоволствието и нетърпението, а здравият разум бе оставен някъде далече.

— Ето тук… — той нежно захапа гърдата й, заслушан в неравното й дишане. — Толкова си малка и нежна. И тук… — прокара ръка по бедрото. — Стегната и слаба. Иска ми се да те докосвам още и още, не мога да ти се наситя. — Пое връхчето на гърдата в уста, а тя се изви към него.

— Хънтър — името му бе едва доловим шепот, ала достатъчно силен, за да го възпламени. — Искам те.

Господи, колко много искаше да чуе тези думи. В стремежа си да разбере какво му причиняват те, той отново сведе устни към кожата й. Не можеше да мисли, остави се на чувствата. На желанията.

— Твой съм.

С ръце и устни я доведе до първия връх.

Движенията и под него ставаха по-трескави, шепотът й — по-настойчив, но Лий не забелязваше всичко това. Единственото, което имаше значение за нея, бе, че Хънтър я притискаше до себе си. Това бе бурята, която той бе започнал предишната вечер, силата, която бе отприщил, изискванията, които бе отправил към нея. Нежността се превърна в страст толкова бързо, че тя трябваше да се подчини на ритъма й, да загърби собствената си сила и желания. Прекосяваше прекалено бързо вселената, която двамата бяха създали, за да усети как жадно устата й търси неговата, колко уверено се движат ръцете й. Получаваше от него всичко, с което го даряваше. Отново и отново го отвеждаше към ръба, отново и отново Хънтър се съпротивляваше в желанието си да получи още. И още и още.

Жажда. Никога не бе познавал подобна жажда. Тласъците на кръвта отекваха в главата му, пееха във вените му, той притискаше устни към нейните. Ръцете му не се отделиха от бедрата й, когато я преобърна върху себе си. Щом проникна в нея, стонът й на удоволствие се вряза в него.

Сякаш се събираше невиждана, невъзможна сила. Струваше й се, че всеки мускул в тялото й се свива и отпуска по своя воля, докато двамата се движеха заедно. Власт се сблъскваше с власт. Лий си спомни светкавиците, гръмотевиците и ги преживя отново. Когато бурята се разрази, тя бе притисната до него, сякаш топлината ги бе задържала заедно.

Минути, часове, дни. Лий не можеше да прецени времето. Тялото й бавно се успокояваше. Сърцето й постепенно възвръщаше нормалния си ритъм. Притисната до него, тя усещаше всеки дъх, който Хънтър поемаше и колкото, и да й се струваше глупаво, с наслада се вслушваше в ритъма на сърцето му, отекващ едновременно с нейния.

— Жалко, че загубихме цяла седмица — той усети, че му струва огромно усилие да отвори очи, докато прокарваше пръсти през косата й.

Лий се усмихна леко, защото Хънтър не я виждаше.

— Загубили?

— Ако бяхме започнали така, щях да спя много по-добре.

— Така ли? — тя си придаде сериозно изражение и надигна глава. — Да не би да си имал проблеми със съня?

Той лениво отвори очи.

— Рядко ми се случва да имам желание да стана още на разсъмване, освен за да пиша.

Удоволствието в гласа й я издаде. Лий прокара върха на пръста си по рамото му.

— Сериозно?

— Ти нарочно си слагаше онзи парфюм, за да ме побъркаш.

— За да те побъркам ли? — скръсти ръце върху гърдите му и повдигна едната си вежда. — Това е толкова нежна миризма.

— Да бе, нежна — прокара внимателно ръка по гърба й. — Също като чук в слънчевия сплит.

Тя едва се сдържа да не се разсмее.

— Ти беше този, който настояваше да спим в една палатка.

— Не съм настоявал — погледна я развеселен. — Казах ти, че не възразявам, ако предпочиташ да спиш навън.

— Защото знаеше, че няма да го направя.

— Така е, ала не очаквах да ме отблъскваш толкова дълго.

Лий отмести глава от кръстосаните си ръце.

— Да те отблъсквам ли? — повтори тя. — Да не би да твърдиш, че си намислил всичко това също като сцена от книга?

Хънтър се усмихна широко и подложи ръце под главата си. Господи, не си спомняше някога да се бе чувствал толкова завършен, толкова доволен.

— Поне свърши работа.

— Типично — каза Лий и й се прииска да се почувства обидена, затова се постара да се престори на сърдита. — Направо не мога да повярвам, че тук има място и за двама ни, и за напомпаното ти самочувствие.

— Не забравяй твоя инат.

Тя се изправи рязко при тази дума, а веждите й изчезнаха под обърканите къдри.

— Ти да не би да си, си въобразявал, че аз просто ще… — ръката й описа широк кръг. — Ще ти падна в ръцете?

Той се замисли за момент, а след това си достави удоволствието да запомни всяка извивка на тялото й.

— Щеше да е хубаво, но предвиждах някои отклонения от написания сценарий.

— Така ли? — Лий се зачуди дали Хънтър съзнаваше, че сам се закопава в ямата, която му бе подготвила. — Бас държа, че можем да измислим още някое и друго незначително отклонение — тя се зарови в раницата и извади нова тениска. — Започвам веднага.

Тъкмо се канеше да нахлузи дрехата през главата си, когато той сграбчи края й и я дръпна. Лий отново се стовари върху него и устата й веднага бе пленена. Когато я пусна, тя присви очи.

— Мислиш се за много умен, нали?

— Аха — Хънтър хвана брадичката й в длан и я целуна отново. — Хайде да закусваме.

Лий потисна смеха си, ала очите й я издадоха.

— Мошеник!

— Може и така да е, но въпреки това си оставам гладен — подръпна тениската по тялото й, преди да започне да се облича.

Тя се отпусна на земята и се опита да си обуе джинсите.

— Предполагам, няма да искаш, след като вече си постигна своето, да прекараме остатъка от седмицата в някой приятен курорт?

Той си извади чисти чорапи.

— Курорт ли? Не ми казвай, че животът на открито те притеснява, Линор.

— Не съм споменала нищо за проблем — пъхна ръка в обувката и откри, че бе влажна. Отчаяно зарови в багажа, за да си намери гуменките. — Само че това не ми пречи да си мечтая за гореща вана и меко легло — тя притисна ръка към кръста си. — Невероятни мечти.

— За да останеш на къмпинг, ти трябва доста сила и издръжливост — каза небрежно Хънтър. — Сигурно вече си се изчерпала и ти се иска да се откажеш.

— Не съм казала, че искам да се откажа — отвърна Лий. Стисна зъби, защото бе наясно, че каквото и да предприеме, ще загуби. — Ще

довършим тук проклетите две седмици — измърмори тя и изпълзя от палатката.

Лий не можеше да отрече, че въздухът бе кристално чист, а небето бе по-синьо, отколкото някога го бе виждала. Не би признала пред Хънтър, дори и да я попиташе, че й се иска да се върне в Лос Анджелис. Единствено заради елементарните удобства, помисли си тя. Като например да се накисне в гореща, уханна вана или пък да се отпусне на стегнатия матрак с памучен чаршаф. Това определено не беше нещо повече от обичайното желание на повечето хора. Ала от друга страна, каза си Лий, Хънтър не спадаше към повечето хора.

— Страхотно, нали? — ръцете му обгърнаха кръста й и я притиснаха към гърдите му. Искаше му се и тя да види това, което виждаше той, да почувства с неговите чувства. Може би искаше прекалено много.

— Красиво място. Изглежда нереално — Лий въздъхна, а дори не бе сигурна защо. Дали Лос Анджелис щеше да й се стори по-реален, когато тази задача приключеше? Най-малкото, тя бе свикнала с високите сгради и многолюдните улици. А тук, тук се чувстваше толкова малка, а мечтаното място на върха на стълбицата й се виждаше незначително и далечно.

Рязко се извърна и се притисна към него.

— Не ми е приятно да си призная, но съм доволна, че ме доведе тук — откри, че иска да продължи да се притиска към него, да бъде прегръщана, да не остава сама нито за миг. Отблъсна мислите за утрешния ден и си каза, че не бива да забравя за дивите цветя. — Умирам от глад — добави Лий и се усмихна, щом се отдръпна. — Сега е твой ред да готвиш.

— Слава Богу…

Тя го сръга, преди да се заемат да измият чиниите, оставени снощи на дъжда.

Бързо и умело Хънтър накладе огън и постави бекона да се пържи. Лий се отпусна и пое дълбоко мириса на свежест, докато го наблюдаваше как чупи яйцата в тигана.

— Ядем толкова много яйца — отбеляза спокойно тя. — Как успяваш да ги запазиш така, че да не се развалят? Наблюдаваше ръцете му и не успя да види бързата усмивка.

— Ето ти още една от многобройните тайни на живота. Я ми подай чиния.

— Да, но… Виж! — едно движение бе привлякло погледа й. Оказаха се любопитни зайци, които ги наблюдаваха от самия край на горската поляна. Тайната на яйцата бе забравена пред очарованието на нещо, което Лий тъкмо бе започнала да оценява. — Всеки път, когато ги видя, ми се иска да ги докосна.

— Ако все пак успееш да се доближиш достатъчно, че да ги пипнеш, ще установиш, че имат невероятно остри зъби.

Тя сви рамене и подпря брадичка на коленете си, без да откъсна поглед от посетителите.

— Не съм и помисляла, че зайците-байците хапят.

Той сам посегна за чиния.

— Зайците-байците, пухкавите скокливи катерици и смешните миещи се мечета са много сладки да ги гледаш, ала е глупаво да ги пипаш. Спомням се, че преди няколко години проведох доста ожесточен спор по този въпрос със Сара.

— Коя е Сара? — Лий пое подадената чиния, насочила цялото си внимание към него.

До този момент Хънтър не бе осъзнал, че бе забравил коя в действителност бе тя и защо бе с него. След като бе споменал Сара, без дори да се замисли, значи трябваше да държи личните си чувства настрани от професионалните уговорки.

— Много специална личност — отвърна той, докато пресилваше остатъка от яйцата в своята чиния. Спомни си думите на дъщеря си за тлеещата страст и влюбването. Не успя да се сдържи и се усмихна. — Струва ми се, че тя би искала да се запознае с теб.

Лий усети някакъв хлад да стиска сърцето й и си наложи да го отблъсне. Не бяха говорили за обвързване, не бяха говорили за нищо друго, освен за интервюто. И двамата бяха възрастни хора. Тя носеше пълна отговорност за чувствата си и за последиците.

— Така ли? — лапна първата хапка яйца, но не усети вкуса им. Очите й бяха привлечени от пръстена му. Това не бе венчална халка, но… Трябваше да попита, трябваше да разбере, преди нещата да са стигнали по-далече.

— Пръстенът ти — подзе Лий, доволна, че гласът й звучеше спокойно. — Много е необикновен. Никога преди не съм виждала

такъв.

— Няма как да видиш — Хънтър ядеше с удоволствието на напълно спокоен човек. — Сестра ми го направи.

— Сестра ти ли? — ако името й е Сара…

— Бони отглежда деца и прави бижута — продължи Хънтър. — Само че не съм сигурен кое идва на първо място.

— Бони — тя кимна и се насили да продължи да се храни. — Само една сестра ли имаш?

— Само двамата сме. Незнайно как се разбираме много добре — спомни си годините в началото, когато се опитваше да се научи как да бъде и баща и майка на Сара. Усмихна се. — И досега.

— А тя какво мисли за работата ти?

— Бони е напълно убедена, че всеки трябва да върши това, което може най-добре. Стига да се ожени и да има поне шест деца — той се усмихна и разгада неизречения въпрос в очите й. — В това отношение я разочаровах — поколеба се за момент и усмивката му изчезна. — Наистина ли си мислиш, че щях да те любя, ако жена ми ме чакаше у дома?

Лий сведе поглед към чинията си. Как ставаше така, че Хънтър винаги успяваше да прочете мислите й, докато тя неговите — никога.

— Все още не знам много за теб.

Не беше сигурен дали съзнателно взе решение в този момент, или вече го бе взел.

— Питай — каза простичко той.

Лий вдигна поглед към него. Вече нямаше значение дали въпросът бе заради работата, или заради нея самата. Просто трябваше да знае.

— Никога ли не си бил женен?

— Никога.

— Това е заради нуждата ти за уединение?

— Не, това е заради факта, че никога не съм срещал жена, която да приеме начина ми на живот и задълженията ми.

Тя се замисли над казаното и реши, че думите му бяха доста странни.

— Имаш предвид писането?

— И писането.

Лий понечи да продължи, ала премисли и смени посоката на въпросите. Личните въпроси щяха да предизвикат нови лични въпроси.

— Каза, че не винаги си искал да бъдеш писател, но че си роден писател. Как разбра?

— Тук не става въпрос просто да разбереш — усетил, че тя иска да чуе нещо конкретно, Хънтър извади цигара и се загледа във върха й. Вече не знаеше защо отговаря, както и Лий не знаеше защо пита. — Май беше през първата ми година в колежа. Пиша разкази още откакто се помня, ала бях твърдо решен да правя кариера като спортист. След това написах нещо, което сякаш подтикна нещата. А не беше нищо особено — добави замислено той. — Много типичен сюжет, сравнително семпъл фон, но характерите бяха задълбочени. Познавах ги така, както познавам близките си. Просто нямах друг избор.

— Сигурно ти е било трудно. Издателската дейност е доста трудна област. Дори когато си пробил, нямаш сигурност, освен ако не пишеш бестселъри. След смъртта на родителите ти е трябвало сам да се издържаш.

— Вече имах опит като сервитьор — усмихна се, вече по-спокойно. — Много я мразех тази работа. Понякога обаче се налага да преглъщаш, Линор. И аз преглъщах.

— Как си се издържал през периода, след като си завършил колеж, до пробива със „Сатанински обет“?

— Пишех.

Тя поклати глава, забравила за наполовина пълната чиния в скута си.

— Статиите и късите разкази едва ли са ти носели кой знае колко. А това е била първата ти книга.

— Не е първата. Преди нея имам още шест — Хънтър изпусна дима и се протегна към кафеварката. — Искаш ли?

Лий се понамръщи, а веждите й се свиха.

— Виж, Хънтър, от месеци те проучвам. Не успях да се добера до нещо съществено, ала познавам всяка книга, всяка статия и разказ, които си написал, включително и по-голямата част от работите ти в колежа. Няма начин да пропусна цели шест книги.

— Знаеш всичко, което Хънтър Браун е написал — поправи я той и си сипа кафе.

— Нали и аз това казах.

— Само че не си проверила за Лора Майлс.

— Коя?

Хънтър отпи с наслада от кафето с пълното съзнание, че разговорът му носи още по-значителна наслада.

— Авторите, които използват псевдоними, са много. Лора Майлс е моят.

— Женско име? — от една страна объркана, от друга с напълно разбудени репортерски инстинкти, тя му се намръщи. — Написал си шест книги преди „Сатанински обет“ под женско име?

— Да. Един от проблемите при писането е, че името като име навява определени мисли за автора — той й сипа последното парче бекон. — Хънтър Браун не беше подходящо име за това, което вършех в момента.

Лий въздъхна раздразнена.

— И какво си правил?

— Пишех любовни романи — той хвърли остатъка от цигарата в огъня.

— Писал си… *Ти?*

Хънтър погледна изписалото се по лицето й недоверие и се отпусна назад. Беше свикнал с обичайната към жанра критика и тя го забавляваше.

— Имаш нещо против към жанра като цяло или просто към факта, че съм писал такива романи?

— Аз не… — объркана, Лий прекъсна думите си, за да успее да събере мислите си. — Просто не мога да си представя, че си писал любовни романи от типа на „и заживели весело и щастливо“. Хънтър, та аз току-що довърших „Безмълвен писък“. Цяла седмица вечерно време заключвах вратата на спалнята — тя прокара ръка през косата си, докато той я наблюдаваше, без да каже и дума. — Любовни романи?

— Повечето от останалите романи имат връзка с тях. Романсът просто държи в центъра този въпрос, не го използва нито като фон, нито като прийом.

— Но нямаше ли чувството, че си пилееш таланта? — Лий добре познаваше неповторимото му умение да прикове читателя още от

първата страница, от първото изречение. — Разбирам, че се налага да направиш нещо, за да си осигуриш прехраната, но…

— Не — прекъсна я Хънтър. — Никога не съм писал за пари, Линор, също както и ти не си започнала твоя роман с мисълта за финансови облаги. Що се отнася до пилеенето на таланта, не бива да вириш нос за неща, които не си, си направила труда да проучиш.

— Извинявай, не исках да излезе толкова пошло. Просто… — тя сви безпомощно рамене. — Просто съм изненадана. Не, направо съм изумена. Тези малки книжлета с меки корици ги има навсякъде, но…

— Само че дори не си се замисляла да прочетеш поне едно — довърши той. — А трябва, ще ти се отрази добре.

— Може би за удоволствие.

Хареса му как го каза, сякаш бе удоволствие, на което да се отдаде тайно, също както детето се скрива, за да се порадва на близалката си.

— Ако един роман не носи удоволствие, това не значи, че си, си изгубил времето Предполагам, че си чела „Джейн Еър“, „Ребека“. „Отнесени от вихъра“. „Айвънхоу“.

— Да, разбира се.

— Романси. Повечето от задължителните за тях елементи са и в онези книжлета с меки корици.

Хънтър говореше съвършено спокойно. В този момент Лий бе готова да се откаже от половината книги в библиотеката си, за да има възможност да прочете поне един от романите на Лора Майлс.

— Хънтър, искам да публикувам това.

— Давай.

Устата й вече бе отворена, а тя готова да спори с него.

— Да давам ли? — повтори Лий. — И ти не се притесняваш?

— Че защо да се притеснявам? Не се срамувам от работата си като Лора Майлс. Всъщност… — той се усмихна и се върна назад във времето. — Доста съм доволен от по-голямата част.

— Защо тогава… — тя поклати глава и загриза разсеяно парчето студен бекон. — По дяволите, Хънтър, защо не ми каза? Лора Майлс е също такава тъмна неизяснена загадка, както и всичко, свързано с теб.

— Никога преди не съм срещал репортер, на когото да кажа — той стана, протегна се и се вгледа с неподправено удоволствие в небесната шир. Също така не бе срещал и жена, с която да пожелае да

живее. Хънтър започваше да се чуди дали едното нямаше много общо с другото. — Не усложнявай простото, Линор — каза й той, мислейки на глас. — Нещата и сами се усложняват.

Тя остави чинията и се изправи пред него.

— Само още един въпрос.

Хънтър сведе поглед към нея. Тази сутрин не си бе направила труда да се погрижи нито за лицето, нито за косата си, както правеше всяка сутрин. За момент са зачуди дали интересът бе на репортерката, или на жената, увлечена по един мъж. Искаше му се да знае със сигурност.

— Добре — съгласи се той. — Само още един въпрос.

— Защо аз?

Как можеше да отговори на нещо, за което нямаше представа? Как да отговори на въпрос, след като сам се колебаеше какъв бе отговорът? Обрамчи лицето и с ръце и притисна устните й със своите бавно, нежно и по един съвършено нов начин.

— Видял съм нещо у теб — прошепна Хънтър и задържа лицето и, за да се вгледа. — Искам нещо от теб. Още не знам какво е то и може никога да не разбера. Този отговор достатъчно добър ли е?

Лий постави ръце на китките му и усети силата в него. Стори й се, че животът й тупти заедно с него.

— Налага се да го приема.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Застанала високо на стръмната скала, Лий виждаше каньона като на длан, взираше се над върхове и чукари, плъзгаше поглед отвъд червените зъбери към гладките скали. На тях бяха изписани картини. Хора, създания, случки. Харесаха й много, защото не бе очаквала да ги види.

Не бе имала представа, че земята може да е толкова впечатляваща, толкова завладяваща. След като не бе имала представа, как би могла да разбере, че би се чувствала като у дома толкова далече от света, който познаваше, и живота, който си бе създала?

Може би се дължеше на тайнствеността, на събуденото страхопочитание — вековните усилия на природата бяха създали красота от скалите, а оставаха още векове на работа. Времето бе издялало от зъберите неповторимо творение. Дали пък всичко не се дължеше на тишината, в която тя се научи да се вслушва, същата тишина, която можеше да бъде оглушителна. Или пък причината бе мъжът, когото откри в каньона, същият мъж, който превзе всяка частица от живота й, също както вятъра, водата и слънцето превземаха формите около нея. Също като природните сили и той нямаше да прояви жалост.

Бяха любовници само от броени дни, а ето че този мъж вече знаеше кои бяха силните, и кои слабите й страни. Тя пък го изучаваше бавно и постепенно, при всяко ново откритие изумена, че всичко у него бе така естествено, сякаш винаги го бе знаела. Може би влиянието му се дължеше на преходността. Беше почти готова да приеме тази теория заради броените безкрайни мигове, които прекарваха заедно.

Само след два дни щеше да си тръгне от каньона, да остави Хънтър и отново да се превърне в себе си, такава, каквато се бе създала през годините. Щеше отново да се остави на ритъма на ежедневието, да напише статията и да прекрачи към следващия етап в кариерата си.

За какъв избор можеше да се говори тук, запита се Лий, обляна от лъчите на следобедното слънце. В Ел Ей животът й вървеше след

определена цел, имаше смисъл. Да успее. Тук, в този момент, тази цел изглеждаше маловажна, смисълът бе в дишането, в съществуването, но това не бе светът, където би живяла ден след ден. Дори и Хънтър да поискаше това от нея, тя нямаше да го пожелае. Лий не можеше вечно да продължава с това безсистемно безпроблемно съществуване. Цел, замисли се тя. Каква щеше да бъде целта й тук? Не можеше да се остави вечно да мечтае край лагерния огън.

Ала само два дни! Затвори очи и си каза, че всичко, което бе направила, че всичко, което бе видяла, щеше да остане завинаги запечатано в главата й. Защо беше толкова кратко времето, което оставаше? А пред нея оставаше толкова много.

— Вземи — Хънтър се приближи до нея и й подаде бинокъл. — Винаги гледай докъдето стига погледът.

Тя го взе и се усмихна на начина, по който той представяше нещата. Каньонът се приближи и изведнъж й се стори близък. Видя бълбукащата в потока вода, макар да бе толкова далече, че не успяваше да долови ромона. Защо никога досега не бе забелязвала колко различни са листата на дърветата? Мерна други туристи около палатките си или тръгнали по пътеките. Отпусна бинокъла. Имаше чувството, че се натрапва.

— Ще се върнеш ли догодина? — искаше й се да успее да си го представи тук, застанал пред необятността, потънал в спомени.

— Ако има как.

— Тук няма да се промени — прошепна Лий. Ако се върнеше, дори след пет или десет години, потокът все още щеше да ромоли, а зъберите все още щяха да се извисяват. Само че тя не можеше да се върне. С усилие се отърси от това настроение и му се усмихна. — Сигурно вече е време за обед.

— Прекалено топло е, за да ядем тук — Хънтър изтри потта от челото си. — Ще слезем долу и ще си намерим сянка.

— Добре — забеляза малките облачета прах, вдигнати от ботушите му. — Нека да отидем край потока — погледна надясно. — Ето оттук, Хънтър. По тази пътека още не сме слизали.

Той се поколеба за момент.

— Става — задържа ръката й и пое по избраната от нея пътека.

Слизането винаги им беше по-лесно от изкачването. Това бе още един безценен факт, в който Лий се убеди през изминалите две

седмици. А Хънтър, въпреки че я държеше за ръка, нито я водеше, нито я насочваше. Просто вървеше по пътя. Точно така щеше да продължи по пътя си след само четиридесет и осем часа, каза си тя и забърза, за да е до него.

— Ще започнеш ли нова книга, когато се приберeш?

Въпроси, каза си той. Никога не бе срещал човек с такъв неизчерпаем запас от въпроси.

— Да.

— Не се ли страхуваш, че ще, ами как да го кажа, ще пресъхнеш?

— Винаги.

Заинтригувана, Лий спря.

— Наистина ли? — беше го смятала за мъж без всякакви страхове. — Бих казала, че колкото повече успех постига, толкова по-самоуверен става човек.

— Успехът е ненаситно божество — тя се намръщи и се почувства неловко от тази забележка. — Всеки път, когато пред мен е празната първа страница, започвам да се чудя как да преодолея началото, а след това средата и края.

— И как го правиш?

Хънтър потегли отново и Лий отново трябваше да забърза, за да го настигне.

— Аз разказвам нещо. Много е просто и в същото време невероятно сложно.

Също като него, мислеше тя, ту съвсем обикновен, ту невероятно сложен. Лий си повтаряше наум думите му и в същото време усети как температурата постепенно се променя, докато слизат.

Тази част на каньона й се видя по-чиста. Веднъж й се стори, че чува бученето на автомобилен двигател, звук, за който не се бе сещала дни наред. Дърветата растяха по-нагъсто, сянката ставаше по-плътна. Колко странно каза си тя, отзад се извисяват голи скали, а отпред те примамва уютът на гората. Съвсем нереално. Сведе поглед и забеляза туфа бели цветя. Лий откъсна три и остави другите. Не бе дошла заради тях, напомни си тя и ги заболе в косата си, но бе доволна и щастлива, че ги бе открила.

— Какво ще кажеш? — обърна се в момента, когато Лий закрепваше последното цвете. Желанието да я има, цялата, се надигна толкова властно у него, че той забрави да диша. Линор. Не беше чудно

защо мъжът от поезията на По бе скърбял до лудост за нея. — Ставаш все по-прекрасна. Направо невъзможно — Хънтър докосна бузата й с пръст. Дали и той нямаше да полудее от скръб при загубата й?

Лицето й, вдигнато към слънцето, нямаше нужда от нищо повече, освен от естествения блясък на кожата, за да го превърне в нещо неповторимо. Докога, чудеше се Хънтър, докога ще може да живее без изтънченост? Колко ли време щеше да мине, преди да закопнее за живота, който си бе създала?

Тя не се усмихна, защото очите му я изпревариха. Той отново се вглеждаше в нея и търсеше нещо… Нищо. Не беше сигурна, а дори и да знаеше какво бе то, едва ли щеше да му предостави отговора, който искаше. Вместо това направи онова, което Хънтър веднъж бе направил. Постави ръце на раменете му и го докосна по устните. Затвори очи и отпусна глава на гърдите му.

Как да си тръгне. Как да не си тръгне? Който и път да поемеше, щеше да изгуби нещо съществено.

— Не вярвам в магии — прошепна Лий, — ала ако вярвах, щях да кажа, че това е вълшебно място. През деня е тихо. Може би спи. А нощем въздухът оживява с духове.

Притисна я към себе си и подпря глава върху нейната. Нима не разбираше каква бе романтичка, чудеше се той. Само преди седмица щеше да мисли за същото, но никога не би го изказала на глас. След една седмица… Хънтър потисна въздишката си. След една седмица вече нямаше да мисли за магия.

— Искам да те любя тук — каза тихо той. — Докато слънцето пронизва листака и пада върху кожата ти. Вечер, точно когато се смрачава. На зазоряване, когато утрото не е нито розово, нито сиво.

Развълнувана, подтикната от любовта, тя му се усмихна.

— И в полунощ, когато луната е някъде високо и всичко става възможно. Всичко е възможно — целуна я по едната, а след това и по другата буза. — Просто трябва да повярваш.

Лий се засмя малко неуверено.

— Почти ме накара да ти повярвам. Караш коленете ми да омекват.

Усмивката му блесна и Хънтър я пое на ръце.

— Така по-добре ли е?

Дали щеше отново някога да се почувства толкова свободна? Обви врата му с ръце и го целуна с всичкото чувство, насъбрало се в нея.

— Да, ала ако не ме пуснеш, ще искам да ме отнесеш чак до лагера.

Нещо като усмивка пробяга по устните му.

— Да не би все пак да реши, че не си гладна?

— Съмнявам се дали в голямата ти торба има друго, освен сушени плодове и слънчогледови семки, не храня никакви илюзии за обяд.

— Останал ни е и малко кейк.

— Тогава да го изядем.

Той я стовари безцеремонно на земята.

— Това показва, че жената не е в състояние да обуздае натрапчивото си желание за храна.

— Само за шоколад — опъна се тя. — Ти можеш да изядеш моят дял от слънчогледа.

— Ще ти се отрази добре — Хънтър бръкна в раницата и извади малки прозрачни пликчета.

— Аз ще се справя със стафидите — каза примирено Лий. — Но мога да мина и без семките.

Той сви рамене и лапна две.

— Ще огладнееш преди вечеря.

— Цели две седмици все съм гладна преди вечеря — възропта тя и започна да рови из своята раница, за да намери пакета с кейка. — Колкото и добре да ти се отразяват семките и ядките и онези дребни парченца суха праскова, няма да заместят едно филе алангле… — Лий откри малко парче кейк. — Или пък шоколад.

Хънтър я наблюдаваше как притваря очи от удоволствие, докато дъвче сладкиша.

— Хедонистка.

— Абсолютно — в очите й бе стаен смях, когато ги отвори. — Обичам копринени ризи, френско шампанско и раци с топъл маслен сос — въздъхна и се отпусна назад, замислена дали той няма да предяви претенции към последното парче кейк. — Най-много ги обичам, след като съм работила цяла седмица, за да мога да си ги позволя с чиста съвест.

Той отлично разбираше говя чувство. Тя не бе жена, която искаше някой да се грижи за нея, нито пък той бе мъж, който вярваше, че всеки има право да см развяла шапката, както пожелае. Само че какво бъдеще имаше във връзката на двама, които не могат да нагодят живота си един към друг? Никога не бе налагал своя живот на никого, нито пък щеше да позволи да бъде отделен от него. И въпреки това, докато усещаше как часовникът отмерва часовете и дните, се зачуди дали щеше да бъде толкова лесно да се върне сам, както бе предвидил отначало.

— Харесва ли ти да живееш в града? — попита разсеяно Хънтър.

— Разбира се — не можеше да му каже, че ненавижда мисълта за връщането, че ще бъде сама там, където винаги бе смятала, че бе съвършеното за нея място. — Апартаментът ми е на двадесет минути от списанието.

— Удобно — и практично, каза си той. Правилно, Лий винаги избираше практичното, дори когато й се искаше някоя лудория. Хънтър отвори металната бутилка и отпи. Когато й я подаде, тя я пое. Беше се научила да се приспособява.

— Предполагам, работиш у вас.

— Да.

Лий докосна разсеяно едно от цветята в косата си.

— За подобно нещо е нужна дисциплина. Според мен, повечето хора имат нужда от атмосферата на офиса, далече от мястото, където живеят, за да могат да постигнат нещо.

— Ала не и ти.

Тя го погледна и й се прииска да си поговорят за по-лични неща, които няма да предизвикват тихото усещане за паника. По-добре да обсъждаха самата работа или времето или дори нищо.

— Не ли?

— Ти ще се наблюдаваш по-строго от които и да било отговорник по дисциплината или часовник — той захапа парче ябълка. — Ако си наумиш, ще довършиш ръкописа за месец.

Лий неспокойно помръдна рамене.

— Това е, ако работя по осем часа на ден, без всякакви други задължения.

— Романът си е твое задължение.

Едва се сдържа да не въздъхне. Не искаше да спорят и да се карат, след като им оставаше толкова малко време заедно. Но ако не обсъждаха работата й, тя може би нямаше да успее да се въздържи да говори за чувствата си. Това бе някакъв омагьосан кръг.

— Хънтър, ти като писател можеш да гледаш така на дадена книга. Сигурно ти се налага. Аз обаче имам работа и кариера, която изисква страшно много време и почти пълното ми внимание. Не мога прост да си наложа състояние на застой, докато се чудя дали някой ще ми публикува ръкописа.

— Боиш се да рискуваш.

Това бе точно попадение, и то на най-чувствителното й място. И двамата знаеха, че гневът й бе средство за защита.

— Дори и така да е, какво от това? Работих здраво, за да постигна мястото в „Селебрити“. Всичко, което съм оправила там, всяка получена премия, е извоювана с много труд. Вече съм поемала достатъчно рискове.

— Като не си се оженила за Джонатан Уилъби ли?

Яростта пламна в очите й бързо и го заинтригува. Значи това още беше болезнена тема, разбра той. Много болезнена тема.

— Смешно ли ти се струва? — попита Лий. — Да не би това, че се отметнах от едно неизказано споразумение, да събужда чувството ти за хумор?

— Не бих казал. Само че ме интересува това, че ти си сметнала за възможно да се отметнеш от едно неизказано споразумение.

От финия начин, по който тя зави капачката на металната бутилка, Хънтър усети колко бе ядосана. Гласът й бе хладен и далечен, сякаш не го бе чувал дни наред.

— Семейството ми и семейство Уилъби са свързани лично и професионално от години. От мен се очакваше да се оженя и аз го знаех още от шестнадесетгодишна.

Той се облегна на дънера на едно дърво и се намести удобно.

— Когато си била на шестнадесет не си ли сметнала подобни очаквания за отживелица?

— И аз очаквах от теб да ме разбереш! — Лий се изправи побесняла. Нервите, които бяха заспали дни наред, отново подскочиха. Хънтър имаше чувството, че ги вижда как оживяват. — Каза, че баща ти е бил мечтател, който си изкарвал прехраната като продавач. Моят

баща пък беше реалист, който си изкарваше хляба с преговори и срещи в обществото. Най-често се срещаше със семейство Уилъби. Смяташе да доведе до съвършенство и общественото, и професионално сливане, като ме придума да се оженя за Джонатан — дори сега добре подредените планове, без всякаква мисъл за чувства, я накара да потръпне с неприязън. — Джонатан беше привлекателен, интелигентен и вече бе постигнал успех. Баща ми не можеше да предположи, че бих възразила.

— Само че ти си възразила — изтъкна Хънтър. — Защо настояваш да плащаш за нещо, което е твое по право?

Тя рязко се извъртя към него. Вече не беше възможно да отговаря с хладно спокойствие, да се обвие във високомерие.

— Ти имаш ли представа какво ми е струвало да не постъпя така, както се очакваше от мен? Всичко, което съм правила през живота си, е било заради тяхното одобрение.

— Тогава направи нещо за себе си — без да бърза, той се изправи. — Кариерата ти заради теб ли е, Линор, или се опитваш да си осигуриш одобрението им?

Хънтър нямаше право да пита, нямаше право да я принуждава да търси отговора. Пребледняла, тя се извърна от него.

— Не искам да обсъждам това с теб. Не ти влиза в работата.

— Така ли? — бързо и гневно, също като нея, той я завъртя към себе си. — Не ми ли влиза в работата? — повтори Хънтър.

Ръцете й се свиха около неговите, в знак на протест или за да запази равновесие, не бе сигурна. Ето че бе достигнала ръба и трябваше да отстоява позицията си, колкото и несигурна да усещаше почвата под краката си.

— Животът ми и начинът, по който го живея, са си моя работа, Хънтър.

— Вече не са.

— Ставаш смешен — Лий отметна назад глава, за да го гледа право в очите. — Този спор е напълно безсмислен.

У него се натрупваше нещо с такава бързина, че не му остана време нито да му се противопостави, нито да го обмисли.

— Грешиш.

Тя започваше да трепери, без сама да знае защо. Покрай гнева се появи и паниката, която познаваше отлично.

— Не знам какво искаш.

— Теб — притисна я до себе си, преди тя да има време да разбере собствената си реакция. — Цялата.

Устните му покриха нейните без следа от нежността, с която я докосваше. Лий усети страх, потиснат веднага от разбушувалото се желание.

И преди я беше карал да изпитва страст, но не толкова бързо. Желанието избухна в нея. Всичко си беше както всеки път, когато бе до него, а в същото време всичко бе различно.

Да не би да усещаше в него гняв? Разочарование? Страст? Единственото, което знаеше, бе че той вече не се контролира. Нещо се надигаше у него, нещо по-примитивно, отколкото някога преди бе пускал на свобода. Този път и двамата знаеха, че не може да се сдържи. Кръвта й кипна от страх, възбуда и очакване.

Бяха на земята, заобиколени от мириса на затоплени от слънцето листа и хладна вода. Тя усети брадата му как драска бузата й, преди да зарови устни към гърлото й. Каквото и да го бе накарало да действа по този начин, не й оставяше друг избор, освен да бъде с него до самия край.

Той не се замисли над собственото си отчаяние. Не можеше. Макар че тя се въздържаше да споделя с него някои неща, бе готова да му отдаде тялото си. Само че той искаше повече, искаше всичко, макар и да си повтаряше, че трябва да е разумен. Дори в този момент, щом усети как тялото й се разтапя под неговото заради него, Хънтър знаеше, че няма да е доволен. Кога най-сетне щеше да му отдаде чувствата си с желание? За пръв път в живота си искаше толкова много.

Едва се сдържаше да запази разсъдъка си и потискаше с усилие приливните вълни на желанието, които настъпваха в него. Това нито беше времето, нито мястото, нито начинът. В себе си го знаеше, ала чувствата му се опитваха да го предадат. Все още притиснал я до себе си, той зарови лице в косата й и зачака лудостта да отмине.

Озадачена от този страстен изблик, както и от своя мигновен отклик, тя лежеше, без да трепва. Инстинктивно плъзна ръка по гърба му, за да го успокои. Познаваше го вече достатъчно добре и разбираше, че рядко му се случва да не се контролира. Сега вече знаеше защо.

Хънтър вдигна глава, за да я погледне и още в първия миг, отвратен от себе си, забеляза старата предпазливост в очите й. Цветята бяха паднали от косата й, взе едно и го сложи на дланта й.

— Прекалено крехка си за подобно отношение.

Очите му бяха напрегнати, тъмни и Лий усети, че не може да се отпусне. Зад гърба му пръстите й се свиваха и отпускаха. Някъде в главата й звънеше предупреждение, че той иска много повече, отколкото тя очакваше, повече, отколкото бе готова да даде. Приемай нещата по-леко, каза си Лий и се насили да успокои движенията на пръстите си. Усмихна се, въпреки че очите й си останаха предпазливи.

— Трябваше да изчакам да стигнем при палатката, преди да те ядосам.

Разбрал какво се опитваше тя да направи, Хънтър повдигна едната си вежда. И в нейния, и в неговия глас прозвуча прикрито напрежение, които се престориха, че не чуват.

— Можем да се върнем сега. Мога още малко да те подмятам.

Паниката си отиваше и Лий го погледна по-спокойно.

— Аз съм по-силна, отколкото изглеждам.

— Сериозно? — той й се усмихна. През дългите нощни часове можеше да обмисли случилото се и какво да прави. — Покажи ми.

По-уверена, отколкото би трябвало, тя го бутна и Хънтър се претърколи. Не се съпротивляваше. Спокойната веселост по лицето му я накара да удвои усилията си. Останала без дъх, не успяла да постигне намисленото, Лий се отпусна по гръб и се намръщи.

— По-тежък си, отколкото изглеждаш. Сигурно е заради слънчогледовото семе.

— А твоите мускули са пълни с шоколад — каза й той.

— Изядох само едно парче — започна тя.

— Днес. По мои сметки си омела…

— Както и да е — Лий смръщи елегантно чело. Нервите в стомаха й не се бяха отпуснали. — Ако си намислил да си говорим за нездравословните си навици, ти си този, който пуши прекалено много.

Хънтър сви рамене, приел истината.

— Всеки трябва да си има поне по един порок.

Усмивката й стана хитра, а след това — похотлива.

— Това ли е единственият ти порок?

Ако бе решила да направи устните си неустоими, беше успяла. Той се приведе, за да поеме сладостта й.

— Никога не съм приемал удоволствията за пороци.

Тя въздъхна и го прегърна през врата. Не им оставаше достатъчно време, за да го губят в спорове или обмисляне.

— Защо не се върнем в палатката и ще ми покажеш какво точно имаш предвид.

Хънтър се засмя тихо и се изви, за да целуне рамото й. Смехът й прозвуча заедно с неговия, но в следващия момент усмивката и замръзна, щом забеляза какво стоеше до краката им.

Разкъса я страх. Нямаше сила дори да извика. Късите й нокти се забиха в гърба на Хънтър.

— Какво… — той вдигна глава. Лицето й бе пребледняло като каменно. Въпреки че тялото й остана неподвижно, в ръцете на гърба му се усещаше страх от начина, по който се забиха в плътта му. С натежали мускули Хънтър се изви, за да погледне там, накъдето бяха отправени очите й. — По дяволите! — едва изрекъл тези думи и шейсет килограма козина и мускули скочиха върху него. Този път Лий изпищя.

Адреналинът, предизвикан от паниката, й даде сила и тя тласна, и тримата към брега. Замахна сляпо и в същия момент чу Хънтър да изрича рязка команда. Последва я скимтене.

— Линор — сграбчи раменете й, преди да успее да скочи на крака. В ума й бе единствено мисълта да намери оръжие, с което да ги защити. — Всичко е наред — той не й даваше избор, като я притискаше така силно до себе си. — Всичко е наред. Повярвай ми. Няма да те нарани.

— Господи, Хънтър, та това е вълк! — всички ужасии, които беше чела за окървавени зъби и остри нокти, оживяха и ума й. Обгърнала го с ръце, за да го защити, а също и себе си, тя изви глава. В нея се взираха живи сребърни очи, блеснали сред сребърна козина.

— Не е. — Той усети новия й прилив на страх и продължи да я успокоява. — Само наполовина вълк е.

— Трябва да направим нещо — дали да побягнат? Дали да останат на място, без да мърдат. — Той ни напад…

— Посрещна — поправи я Хънтър, — довери ми се, Линор. Той не е зъл — раздразнен, ала спокоен, Хънтър подаде ръка. — Ела тук,

Сантанас.

Малко смутено, че е загубило контрол, кучето пропълзя към тях с наведена глава. Лий безмълвно наблюдаваше как Хънтър гали гъстата сребристо сива козина.

— Обикновено се държи доста по-добре. Само че не ме е виждал две седмици.

— Не те е виждал? — тя се притисна още по-силно до Хънтър. — Но… — логиката започна да измества паниката, когато видя, че кучето ближе протегнатата ръка на Хънтър. — Ти го извика по име — каза неуверено Лий. — Как го нарече?

Преди Хънтър да успее да отговори, сред дърветата нещо прошумоля. Тя бе готова отново да се разпити, ала в този момент чу висок младежки глас.

— Сантанас! Връщай се веднага. Заради теб ще си имам неприятности.

— Това е самата истина — измърмори Хънтър под носа си.

Лий се отдръпна, за да погледне Хънтър.

— Какво, по дяволите, става тук?

— Среща след дълга раздяла — отвърна той.

Озадачена, сърцето й все още блъскащо с всички сили в ушите, Лий загледа младото момиче, което изскочи сред дърветата. Опашката на кучето започна да барабани по земята.

— Сантанас! — тя спря, а тъмните й плитки се люшнаха. Усмихна се и върху зъбите й блесна шина.

— Опа! — Възклицанието прозвуча самотно и Лий усети върху себе си поглед, който й се стори безкрайно познат. Момичето пъхна ръце в разръфаните си джинси и разрови земята с прокъснатите гуменки. — Ами, здрасти — погледът й се премести към Хънтър, а след това отново се върна на Лий. — Сигурно се чудиш какво правя тук.

— И до това ще стигнем, но по-късно — каза Хънтър с тон, в който прозвуча раздразнение.

— Хънтър… — Лий се отдръпна още повече, обзета от гняв и безпокойство, които се опитваха да изместят объркването и несигурността. Не можеше да откъсне очи от черните очи на момичето, което също я наблюдаваше. — Какво става тук?

— Демонстрация на липса на възпитание — отвърна с лекота той. — Линор, създанието, което ти души ръката, е Сантанас, моето куче — щом Хънтър махна с ръка, животното приседна и подаде приятелски лапа. Озадачена, Лий погледна господаря на кучето. Видя как погледът му се премести към момичето, пълен с ирония и гордост. — Момичето, което те зяпа така грубо, е Сара. Дъщеря ми.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Дъщеря… Сара…

Лий извърна глава и срещна черните прями очи, съвсем същите като на Хънтър. Да, бяха абсолютно същите. Той имаше дете? Това прекрасно слабичко момиче с нежна уста и плитки, вързани с най-обикновени ластици, бе дъщерята на Хънтър? Толкова много противоречиви чувства нахлуха в нея, че тя не успя да каже нищо. Абсолютно нищо.

— Сара — прекъсна оглушителната тишина Хънтър. — Това е госпожица Радклиф.

— А, да, знам, репортерката. Здрасти.

Все още седнала на земята, докато кучето душеше рамото й, Лий се почувства като пълна глупачка.

— Добър ден — надяваше се поздравът й да не прозвучи толкова смешно и официално, колкото й се стори.

— Татко каза, че не бива да ти казвам хубава, защото било все едно да кажеш, че купа с плодове е хубава — Сара не наклони глава на една страна, както правят много хора, за да я огледа от различен ъгъл, но Лий остана с впечатлението, че я проучват от главата до петите. — Харесва ми косата ти — заяви Сара. — Това истинският ти цвят ли е?

— На това му се казва добро възпитание — вметна Хънтър, по-скоро развеселен, отколкото раздразнен. — Боя се, че Сара е просто едно хлапе.

— Все това повтаря — Сара повдигна изразително слабите си рамене. — Не че говори сериозно.

— Така беше до днес — той разроши козината на кучето и се зачуди как да се справи със ситуацията. Лий продължаваше да мълчи, а пък очите на Сара я поглъщаха любопитно. — Заведи Сантанас в къщата. Предполагам, Бони е там.

— Да. Върнахме се вчера, защото си спомних, че имам час за футбол, а пък тя се сети, че имала някаква работа във Финикс. Естествено, след като всички деца търчат и се прескачат като маймуни.

— Ясно — и въпреки че на него наистина му беше ясно, Лий все още бе в пълно неведение. — Хайде, върви, ние идваме.

— Добре. Хайде, Сантанас — след това се усмихна бързо на Лий. — Изглежда много свиреп и кръвожаден, ала всъщност не хапе — момичето хукна и Лий се зачуди дали говори за кучето, или за баща си. Когато останаха сами с Хънтър, тя остана неподвижна и мълчалива.

— Готов съм да се извиня за грубото поведение на семейството ми.

Семейство. Думата я порази, върна я в действителността и я изтръгна от мечтата. Лий се изправи и внимателно почисти джинсите си.

— Няма нужда — гласът й прозвуча хладно, почти ледено. Мускулите й бяха опънати до скъсване. — Както разбирам, играта свърши и искам да те помоля да ме закараш до Сидона, за да си уредя връщането в Ел Ей.

— Каква игра? — той се изправи с лекота и взе ръката й, за да спре нервните й движения. Това се бе превърнало в навик и никой от двамата не забеляза. — Няма никаква игра, Линор.

— Напротив, ти я изигра прекрасно — болката, която тя не би допуснала до гласа си, се отрази в очите й. Ръката й остана хладна и напрегната в неговата. — Всъщност толкова успешно, че забравих, че е игра.

Търпението му се стопи в този миг, бързо и без предупреждение. С гнева можеше да се справи, като избухне или я развесели. Само че болката й го остави беззащитен и Хънтър не знаеше каква атака да предприеме.

— Не се прави на глупачка. Каквато и игра да е имало, тя приключи преди няколко нощи в онази палатка.

— Приключи, значи — сълзи опариха очите й, Лий премига побесняла, за да ги задържи за себе си, но той вече ги бе видял. — Не, никога не е приключвала. Ти си отличен стратег, Хънтър. Струваше ми се толкова откровен, че дори за миг не се усъмних, че криеш нещо — тя издърпа рязко ръка от неговата и й се прииска да се отдаде на горещите пречистващи сълзи. — Как можа? — попита. — Как можа да ме прегръщаш така и да лъжеш?

— Никога не съм те лъгал — гласът му бе спокоен като нейния, ала очите му бяха пълни със страст.

— Имаш дете — нещо се пречупи в нея и тя стисна двете си ръце, за да ги движи непрекъснато. — Имаш голяма дъщеря и никога не си я споменал. Каза ми, че никога не си бил женен.

— Не съм — отвърна той и зачака неизбежните въпроси.

Те веднага се появиха в ума й, но Лий откри, че не може да ги зададе. Не искаше да знае. Ако щеше да го изхвърля веднага от живота си, при това завинаги, не биваше да пита.

— Веднъж спомена името й, а когато те попитах, ти не ми отговори.

— Кой попита? — парира въпроса й той. — Ти или репортерката?

Тя пребледня и отстъпи назад от него, жест, много по-красноречив от думите.

— Ако въпросът ми беше нечестен, — каза той внимателно, — моля те да ме извиниш.

Лий потисна горчивия си отговор. Той вече бе казал всичко.

— Искам да се връщам в Сидона. Ще ме закараш ли, или се налага сама да уреждам кола да ме вземе?

— Престани — той я стисна за раменете, преди да се бе отдръпнала още. — Беше част от живота ми само няколко дни, а Сара е животът ми десет години. Не рискувам нищо, свързано с нея — забеляза как яростта се появява и изчезва в очите му, докато се бореше с нея. — За нея не искам да се споменава, ясно ли е? Не желая да се знае за нея. Няма да позволя детството й да бъде съсипано от фотографи, които се врат на мачовете й и висят от дърветата по време на училищния пикник. Сара не е обект на клюки за страниците на лъскавите списания.

— Това ли е мнението ти за мен? — прошепна тя. — Само това ли успяхме да постигнем? — тя преглътна, обзета от чувство на болка и предателство. — Дъщеря ти няма да бъде спомената с статията ми. Имаш думата ми. Сега ме пусни.

Тя не говореше единствено за ръцете, които я задържаха. И двамата бяха наясно. Той усети как в гърдите му набъбва неочаквана паника, почувства вина, която го смути. Никога не бе смятал, че тя може да усложни нещата.

— Не мога — изрече думите с такава простота, че кожата й настръхна. — Искам да те накарам да разбереш и затова имам нужда от време.

— Имаше почти две седмици, за да ме накараш да разбера, Хънтър.

— По дяволите, ти дойде като репортерка — той се поколеба, докато я чакаше да потвърди или да отрече, ала тя мълчеше. — Нищо от това, което се случи между нас, не беше запланувано, нито пък някой от нас го очакваше. Искам да се върнеш с мен у дома.

Лий успя да го погледна спокойно.

— Аз си оставам репортерка.

— Според споразумението ни остават още два дни — гласът му омекна, ръцете му станаха по-нежни. — Линор, прекарай тези два дни с мен у дома, с дъщеря ми.

— Нищо не те спира да настояваш за това, което си решил, нали?

— Не — тя все още се държеше настрани от него. Колкото и да му се искаше, Хънтър не я привлече към себе си. Все още не. — За мен е важно да разбереш. Дай ми два дни.

Искаше й се да каже не. Искаше й се да вярва, че може да го отхвърли в същия момент, да се обърне и да си тръгне без всякакво съжаление. Само че Лий знаеше, че ще съжалява, ако се върне в Ел Ей, без да довърши започнатото.

— Не мога да обещая, че ще проявя разбиране, но ще остана още два дни.

Въпреки че нежеланието й бе очевидно, той повдигна ръката й към устните си.

— Благодаря ти. За мен е много важно.

— Недей да ми благодариш — прошепна тя. Гневът си бе отишъл така неусетно, че вече го бе забравила. — Нещата се промениха.

— Нещата се промениха още преди дни — все още стиснал ръката й, Хънтър я потегли в посоката, в която се бе отдалечила Сара. — Ще се върна за нещата ни по-късно.

Сега, след като първият шок беше преминал, дойде мисълта за втория.

— Значи живееш тук, в каньона.

— Точно така.

— Искаш да ми кажеш, че имаш къща, с гореща и студена вода и нормално легло, ала предпочете да прекараме двете седмици на палатка?

— Така си почивам.

— Страхотно — измърмори Лий. — Караше ме да се къпя с хладка вода и се събуждах схваната, а ти знаеше, че съм готова да дам едноседмичната си заплата за гореща вана.

— Така се изгражда характерът — настоя той, вече по-спокоен, след като усети раздразнението й.

— Как ли пък не. Направи го нарочно — тя спря и се обърна към него. Слънцето надничаше между клоните. — Направи го нарочно, за да видиш колко ще издържа.

— Ти ме впечатли — усмихна се отново по онзи дразнещ начин. — Признавам, че не очаквах да издържиш и седмица, камо ли пък две.

— Ти, копе…

— Ето че стана кисела — отбеляза непринудено Хънтър. — През следващите два дни можеш да се киснеш колкото пожелаеш в горещата вана — прегърна я приятелски през раменете, преди Лий да успее да реагира. Така щеше да има време, каза си той, за да обясни за Сара. Време, в което искрено се надяваше тя да го разбере. — Дори ще се погрижа да хапнеш мечтаната пържола алангле.

Гневът напираше, контролът го възпря.

— Да не си посмял да ми се присмиваш!

— Няма такова нещо, ти не си жена, на която някой мъж би посмял да се присмива — въпреки че нямаше доверие на отговора му, гласът му звучеше честно, а Хънтър дори не се усмихваше. — Радвам ти се, а също и на това, че плановете ми се провалиха. Вярвай ми, нямах намерение да разбираш по този начин, че живея на няколко километра от лагера ни.

— И как възнамеряваше да разбера?

— Като те поканех на тиха вечеря на свещи в последната ни вечер. Надявах се да погледнеш на всичко това с подходящата доза чувство за хумор.

— Значи си сбъркал — отвърна Лий, а в следващия момент съзря къщата, сгушена сред дърветата.

Беше по-малка, отколкото очакваше, но с високи прозорци, монтирани в дървените панели. Сякаш бе естествено продължение на

природата. Постройката я накара да си помисли за детски куклени къщи и приказки, въпреки че сама не можеше да каже защо. Куклените къщи бяха прекалено чистички, пъстри и весели. Къщата на Хънтър имаше странни ъгли и неочаквани чупки. Терасата минаваше пред цялата фасада, а покривът се издигаше стръмно заострен към небето. По парапетите бяха подредени избуяли цветя — кървавочервено мушкато в нефритено зелени сандъчета. Покривът се спускаше косо надолу, а след това се пречупваше паралелно на прозорците от пода до тавана. На терасата бе поставен бял плетен стол, преобърнат до разръфана топка за американски футбол.

Къщата бе обградена отвсякъде с дървета. Бе скътана сред тях. Защитена, скрита, сгушена. Сякаш бе къща от някой филм или… Тя спря, присви очи и я загледа отново.

— Това е къщата на Джонас Торп от „Безмълвен писък“.

Той се усмихна, доволен, че бе забелязала толкова бързо.

— Горе-долу. Искаше ми се той да е изолиран, на километри от онова, което обикновено наричаме цивилизация, ала всъщност това да е единственото сигурно място.

— Ти така ли гледаш на мястото? — зачуди се на глас Лий. — Като на единственото сигурно?

— Доста често — писък раздра тишината, а след момент на ужас Лий осъзна, че това всъщност бе смях. Беше последван от нестроен лай и възкисел женски глас. — Въпреки че има и други моменти — измърмори Хънтър и я поведе към входната врата.

Точно я отваряше, когато Сара изфуча навън. Несигурна в чувствата си, Лий наблюдаваше как момичето прегръща с дива радост баща си през кръста. Забеляза как Хънтър прокара ръка по тъмната й коса.

— О, татко, толкова е смешно! Леля Бони майстореше гердан от захаросано тесто, а Сантанас го изяде — е, сдъвка го и откри, че вкусът му е отвратителен.

— Сигурен съм, че Бони смята това за бунт.

Очите й, същите като на баща й, грейнаха така весело и немирно, че всяка учителка би се притеснила.

— Тя каза, че може да го понесе от критиците по изкуствата, но не и от учен недоучен вълк. Каза, че ще сложи чай за Линор, но нямаме сладки, защото вчера изядохме всичко. Освен това каза…

— Няма значение, и сами ще разберем.

Той отстъпи, за да може Лий да влезе. Тя се поколеба за момент и се зачуди в какъв ли свят попада, а неговите очи проблеснаха също така весело и немирно като на Сара. Страхотна двойка, реши Лий и прекрачи прага.

Не бе очаквала нищо толкова нормално и обикновено в дома на Хънтър Браун. Холът беше просторен и слънчев. Весел. Да, каза си тя, точно весел. Нямаше сенчести ъгли, нито пък заключени врати. Навсякъде бяха натопени диви цветя, а дивана бе украсен с пухкави възглавници.

— Да не би да очакваше метли на вещици и обвити в сатен ковчези? — прошепна той в ухото й.

Лий се отдръпна раздразнена.

— Не, разбира се. Просто не очаквах такъв домашен уют…

Хънтър изви едната си вежда при тези думи.

— Че аз съм си домошар.

Тя вдигна поглед към лицето му, което от една страна изглеждаше грубо, а от друга — аристократично. От една страна, каза си Лий. Само от една.

— Предполагам, че леля Бони вече е почистила бъркотията в кухнята — Сара продължаваше да прегръща баща си с една ръка, докато оглеждаше Лий. — На нея много й се иска да се запознае с теб, защото татко изобщо не се среща достатъчно с жени, а пък с репортери никога не разговаря. Може би ти си нещо специално, щом е решил да говори с теб.

Докато говореше, не сваляше очи от Лий. Беше само на десет, ала бе усетила, че има нещо между баща й и жената с тъмносиви очи и модерна прическа. Просто все още не бе сигурна какво изпитва. Също като баща си, Сара реши да изчака и да прецени.

Лий, също толкова несигурна в чувствата си, ги последва в кухнята. Веднага й направиха впечатление облените от слънцето стени, белотата и хаосът.

— Хънтър, ако смяташ да държиш вълк в кухнята, поне го научи да цени изкуството. Здрасти, аз съм Бони.

Лий видя висока слаба жена с тъмнокестенява коса до раменете, щедро нашарена от светли руси кичури. Беше в алена тениска, избеляла до нещо като цикламено, пусната върху три четвърти джинси,

също толкова разръфани, колкото и на племенницата й. Босите й крака бяха с ярко розов лак на ноктите. Лий гледаше слабото й, изпито лице като на манекенка и не можеше да определи дали бе по-голяма, или по-малка от Хънтър. Тя машинално протегна ръка, в отговор на протегнатата ръка на Бони.

— Приятно ми е. Как сте?

— Щях да съм доста по-добре, ако Сантанас не се бе опитал да превърне последното ми творение в закуска — тя показа златистокафяв полукръг с нащърбени краища. — Просто имаше късмет, че идеята се оказа едно нищо. Както и да е, сядай — Бони посочи към масата, отрупана с купички и кутии и покрита с брашно. — Правя чай.

— Само че не си включила чайника — изтъкна Сара и включи котлона.

— Хънтър, това дете непрекъснато се заяжда за дреболии. Започвам да се притеснявам за нея.

Той сви примирено рамене и вдигна нещото, подобно на поничка, предназначено да се превърне в обеца.

— Да не би златото и среброто да са се превърнали в нещо прекалено елементарно напоследък?

— Мислех си, че може да поставя началото на някоя нова тенденция — Бони се усмихна и изведнъж се превърна в зашеметяваща красавица. — Както и да е, оказа се незначителна грешка. Сигурно съм пропиляла по-малко от три долара за брашно. Сядайте — повтори тя, докато се опитваше да премести хаоса от масата на плота. — Кажете сега, как беше сред природата?

— Вдъхновяващо. Ти какво ще кажеш, Линор?

— Възпитателно — поправи го тя, въпреки че най-възпитателната част бе през последния половин час.

— Значи работиш за „Селебрити“ — дългите завити златни обеци на Бони се поклащаха с всяка нейна крачка, също като плитките на Сара. — Не пропускам брой.

— Защото там имаше някоя и друга четка по неин адрес.

— Четка ли? — Лий наблюдаваше как Бони избърсва напудрените си с брашно ръце в три четвъртите джинси.

Хънтър се усмихна, докато наблюдаваше как сестра му посяга към кутията с чай, докато другите кутии потракват на плота.

— Професионалното й име е Би Би Смидърс.

Познаваше това име. Години наред Би Би Смидърс се смяташе за кралицата на авангардната бижутерия. Елитът, богатите и снобите се тълпяха, за да се доберат до уникалните й дизайнерски изработки. Бяха готови да плащат и плащаха луди пари за таланта, изобретателността й и мъничките букви „Б“, гравирани на завършеното бижу. Лий загледа слабата и доста непохватна жена с нещо като почуда.

— Възхищавам се на работата ти.

— Само че не би си сложила мое произведение — отбеляза Бони с усмивка, докато отместваше кутиите, за да си направи място. — Не, за теб върви нещо класическо. Невероятно лице. Искаш ли лимон в чая? Имаш ли лимони, Хънтър?

— Сигурно не.

В това време Бони вече оставяше чая на масата, за да се запари и покисне.

— Кажи ми, Линор, как успя да накараш отшелника да изпълзи от пещерата?

— Като го вбесих, струва ми се.

— Това може и да е свършило работа — тя седна срещу Лий, а Сара се настани до баща си. Очите на Бони бяха значително по-меки, отколкото на брат й, не толкова пронизващи, но също толкова изразителни. — Двете седмици, докато си играехте на пионери в каньона, дадоха ли ти достатъчно материал за статия?

— Да — Лий се усмихна, защото в очите на другата жена бе стаен смях. — Освен това развих невероятна слабост към дюшеци и матраци.

Бързата великолепна усмивка отново проблесна.

— Мъжът ми води децата на къмпинг веднъж в годината. Аз пък използвам това време, за да се затворя в салона на Елизабет Арден. Когато се приберем, всички имаме чувството, че сме преживели по едно малко чудо.

— Да се ходи на къмпинг не е чак толкова зле — отбеляза Сара в защита на баща си.

— Ами? — шляпна я по дупето и я привлече към себе си той. — Защо тогава те обзема невероятното желание да отидеш при Бони във Финикс всеки път, когато извадя палатката?

Тя се разкиска и го прегърна през рамото.

— Сигурно е някакво съвпадение — отвърна със сух глас Сара, също като неговия. — Накара ли те да ходиш за риба? — полюбопитства тя. — Трябваше ли да седиш, без да шаваш, *часове наред*?

Лий забеляза как веждата на Хънтър се вдигна, преди тя да отговори.

— Всъщност накара ме да ловя риба дни наред.

— Ужас — бе единственият коментар на Сара.

— Само че аз хванах по-голяма риба от неговата.

Сара поклати глава, без да е ни най-малко впечатлена.

— Все едно, досадно е — погледна извинително баща си. — Е, все някой трябва да върши и тази работа — наведе глава към главата на баща си и се усмихна на Лий. — Той обикновено не е досаден, просто му харесват разни странни неща. Като например риболова и бирата.

Бони вдигна чайника.

— Нали ще пиеш? — попита тя брат си.

— Не сега. Двамата със Сара трябва да вдигнем лагера.

— Взимай си и вълка — каза му Бони, докато сипваше на Лий. — Все още съм готова да го гръмна, ако ми падне. Между другото, вчера имаше няколко обаждания от Ню Йорк.

— Ще чакат — стана и прокара разсеяно ръка през косата на Лий, жест, който не убягна на другите дами в кухнята. — След малко се връщам.

Тя понечи да му предложи помощта си, ала се почувства толкова удобно в слънчевата разхвърляна кухня, а чаят миришеше божествено.

— Добре — забеляза как свойски Сара пъхна ръка в ръката на баща си и си каза, че бе направила добре, като бе решила да остане.

Баща и дъщеря заедно тръгнаха към задната врата. Хънтър подсвирна на кучето и след това поеха. Бони разбърка чая.

— Сара обожава баща си.

— Да — Лий се замисли за това, как изглеждаха двамата един до друг.

— А също и ти.

Лий тъкмо поднасяше чашата към устата си. Спусна я и тя изтрака в чинийката.

— Моля?

— Влюбена си в Хънтър — каза спокойно Бони. — Мисля, че това е чудесно.

Щеше да отрече — разгорещено, с ледено спокойствие или през смях, но когато чу тези думи, й се стори, че излиза от някакъв транс.

— Аз не… Тоест, не е… — Лий спря, усетила, че прехвърля лъжичката от ръка в ръка. — Не съм сигурна какво изпитвам.

— Сигурен симптом. Притеснява ли те това, че си влюбена?

— Не съм казала, че съм влюбена — Лий отново спря. Нима човек можеше да шикалкави, докато го наблюдаваха тези очи на сърна? — Да, притеснява ме, при това много.

— Съвсем естествено е. Аз се влюбвах толкова често, колкото хората сменят дрехите си. После срещнах Фред — Бони сведе очи към чая и се засмя, а след това отпи. — Седмици наред ме стягаше стомахът.

Лий притисна своя стомах с ръка и се изправи. Чаят нямаше да й помогне. Трябваше да се движи.

— Нямам никакви илюзии за двама ни с Хънтър — каза тя много по-твърдо, отколкото очакваше. — Нещата, които смятаме за важни в живота, при двамата ни са коренно различни, вкусовете ни са различни. — Лий се вгледа през прозореца на кухнята към високите червени стени, извисили се над скупчените дървета. — Животът ни е различен. Аз трябва да се върна в Ел Ей.

Бони продължаваше да пие спокойно чай.

— Разбира се — дори Лий да беше доловила иронията, тя не отговори. — Има хора, които са си наумили, че за да могат да изградят връзка, трябва да са на същата честота. Ако единият обожава френска поезия от шестнадесети век, а другият не може да я понася, значи няма никаква надежда — Бони забеляза, че Лий леко се намръщи, ала продължи все така спокойно. — Фред е счетоводител, който потръпва от удоволствие, когато стане въпрос за лихвени проценти — тя разсеяно размаза петно брашно на масата. — От статистическа гледна точка трябваше да сме се развели още преди години.

Лий й обърна гръб. Не можеше нито да се ядоса, нито да се усмихне.

— Ти много приличаш на Хънтър, нали?

— Май да. Майка ти не е ли Ейдриън Радклиф?

Въпреки че вече не й се пиеше, Лий се върна на масата.

— Да.

— Запознах се с нея на едно парти в Палм Спрингс преди две, не, трябва да е било преди три години. Да, точно така, преди три — уточни Бони, — защото още кърмех Картър, най-малкия, а той тормозеше всички в яслата. Миналата седмица например се опита да си сготви златна рибка в микровълновата. Знаеш ли, ти никак не приличаш на майка си.

На Лий й трябваше един момент, за да хване нишката на разговора. Отново остави чая, без да го е докоснала.

— Така ли?

— Да не би да мислиш, че приличаш? — Бони отметна разбърканата си коса на кичури през рамо. — Не искам да те обидя, но тя няма да знае какво да каже на човек, който не е със синя кръв, ако мога така да се изразя. Бих казала, че е доста затворена жена. Обаче е прекрасна, определено си наследила външния й вид. Ала ми се струва, че това е всичко.

Лий остана загледана в чая. Как можеше да обясни, че заради поразителна външна прилика между двете с майка й винаги бе смятала, че между тях има и други прилики. Нима не бе прекарала почти цялото си детство и юношество в опити да ги открие, а през съзнателния си живот на възрастен човек да ги потисне? Затворена жена. На Лий това определение й се стори ужасно, защото тя можеше да стане точно такава.

— Майка ми си има стандарти — отвърна най-сетне. — И ми се струва, че няма проблем да се съобразява с тях.

— Е, всеки трябва да върши това, което умее най-добре — Бони подпря лакти на масата и сплете пръсти така, че трите пръстена проблеснаха и намигнаха. — Според Хънтър, при теб това е писането. Спомена пред мен за романа ти.

Раздразнението й се появи толкова бързо, че Лий не успя да го прикрие.

— Той е от хората, които не могат да признаят, че са допуснали грешка. Аз съм репортер, не романист.

— Ясно — все още дръзко усмихната, Бони отпусна брадичка на преплетените си пръсти. — И какво смяташ да напишеш за Хънтър?

Имаше ли предизвикателство в тази усмивка? Някаква следа от присмех? Каквото и да бе, Лий не се сдържа и реши да отговори. Да,

каза си тя, Бони Смидърс много приличаше на брат си.

— Че става въпрос за мъж, който приема писането както като божествено задължение, така и като професионално умение. Че притежава чувство за хумор, което често пъти е толкова тънко, че ти трябват часове, за да го разбереш. Че вярва в избора и късмета със същата упоритост, с която вярва в съдбата — Лий замълча и вдигна чашата. — Цени написаното слово, независимо дали говорим за комедия, или за творба на Чосър и работи с невероятно настървение над това, което приема за свое задължение, а именно да разказва.

— Харесваш ми.

Лий се усмихна предпазливо.

— Благодаря.

— Аз обичам брат си — продължи спокойно Бони. — Освен това му се възхищавам и като личност, и като професионалист. Ти го разбираш. Не всеки бе успял да вникне.

— Да го разбирам? — Лий поклати глава. — Струва ми се, че колкото повече научавам за него, толкова по-малко го разбирам. Той ми показа красотата в купчина скали, а аз сама нямаше да забележа нищо и въпреки това пише такива ужасии.

— И за теб това е противоречие? — Бони сви рамене и се отпусна назад на стола. — Просто Хънтър вижда с изключителна яснота и двете страни на живота. Пише за тъмната страна, защото тя е по-интересна.

— И въпреки това живее… — Лий посочи с ръка кухнята.

— В уютна малка къщичка, сгушена в гората.

Смехът прозвуча съвсем естествено.

— Не бих я нарекла точно уютна, но определено не очаквах водещият писател на романи на ужаса и окултното да живее в подобен дом.

— Водещият писател на романи на ужаса и окултното трябва да отглежда и възпитава дете.

— Да — усмивката на Лий помръкна. — Да, Сара. Тя е прелестна.

— За нея ще има ли място в статията ти?

— Не — Лий отново вдигна поглед към Бони. — Не, Хънтър бе пределно ясен по този въпрос.

— Тя е смисълът на живота му. Ако в някои отношения проявява прекалена загриженост, вярвай ми, прави го от добро сърце, не от егоизъм. Не ти беше казал за нея, нали?

— Не, нито дума.

Имаше моменти, когато обичта и възхищението на Бони се смесваха с разочарование. При това доста често. Тази жена бе влюбена в него, бе само на крачка от желанието да му се посвети напълно и безкористно. Всеки глупак щеше да забележи. Всеки глупак, освен Хънтър.

— Както ти казах, има моменти, когато той проявява прекалена загриженост. Има си причини, Линор.

— А ти ще ми кажеш ли какви са?

Изкушаваше се. Крайно време бе Хънтър да разбули онзи отдавна минал период от живота си, а тя бе сигурна, че пред тази жена можеше спокойно да го направи.

— Това засяга Хънтър — отвърна най-сетне Бони. — Трябва да чуеш историята от него — огледа се лениво, когато чу, че джипът спира на алеята. — Върнаха се.

— Струва ми се, че съм доволна, задето я доведе — забеляза Сара, докато изминаваха последния километър към дома.

— Струва ти се? — Хънтър обърна глава и забеляза, че дъщеря му се вглеждаше замислено през прозореца.

— Красива е, също като принцеса — за пръв път от месеци тя се притесняваше от шината на зъбите си. — Вижда се, че много я харесваш.

— Да, много я харесвам — познаваше добре всеки нюанс от гласа на дъщеря си, всяко изражение, всеки жест. — Това обаче не означава, че те харесвам по-малко.

Сара го погледна. Нямаше нужда от други думи, за да се почувства уверена в любовта му.

— Няма как да не ме харесваш — реши тя през смях. — Вързани сме един за друг. Само че според мен тя не мисли така.

— Защо реши, че Линор не те харесва? — попита Хънтър, проследил веднага мисълта й.

— Не се усмихва.

Не достатъчно, съгласи се наум той, ала с всеки изминал ден го прави по-често.

— Когато е спокойна, се усмихва.

Сара сви рамене, без да е убедена.

— Гледаше ме адски странно.

— Начинът ти на изразяване става все по-лош.

— Говоря сериозно.

Хънтър се намръщи, когато зави по непавирания път към къщата.

— Единствено защото беше изненадана. Не й бях споменавал за теб.

Сара остана загледана в него, а след това стъпи с разръфаните гуменки долу.

— Много мило от твоя страна.

— Може и да не беше много мило.

— Трябва да се извиниш.

Той погледна дъщеря си с обич.

— Сериозно?

Тя погали Сантанас по главата, преди той да скочи от задната седалка.

— Сериозно. Мен винаги ме караш да се извинявам, когато съм била груба.

— Прецених, че не е нейна работа — поне отначало, поправи се Хънтър. Нещата се промениха Всичко се промени.

— Винаги ме караш да се извинявам, дори когато си имам причина — нараждаше безмилостно Сара. Бяха пред къщата, когато му се усмихва. — Дори когато не ми е приятно да се извинявам.

— Хлапе — измърмори той.

През смях Сара се хвърли към него.

— Толкова се радвам, че се прибра.

Хънтър я притисна към себе си за момент и вдъхна мириса й — младежка сладост, трева и шампоан с аромат на цветя. Не беше възможно да са изминали цели десет години, от момента, когато я пое за пръв път. Тогава тя миришеше на пудра и крехкост, и свежи пелени. Беше невъзможно да е пораснала толкова много за толкова кратко време.

— Обичам те, Сара.

Тя доволно се сгуши в него, след това вдигна глава и се усмихна.

— Достатъчно ли ме обичаш, за да направиш пица за вечеря?
Той щипна заострената брадичка.
— Колкото за това, стига.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Когато Лий мислеше за семейна вечеря, тя си представяше мълчаливо събитие около лъскава махагонова маса, подредена с тежък старинен сребърен сервиз, незначителни разговори, водени на тих глас и изключително любезно. Това познаваше тя.

Вечерята днес нямаше нищо общо с представите й.

Във вече разхвърляната кухня се възцари хаос, докато Сара се мотаеше наоколо ту с танцова стъпка, ту с подскоци и разказваше на баща си всички подробности от изминалите две седмици. Бони не обръщаше никакво внимание на шума, докато се обаждаше от кухненския телефон на съпруга си и децата. На Сантанас вече му бе простено и той лежеше проснат на пода и дремеше. Хънтър бе застанал до плота и приготвяше нещото, което Сара бе нарекла най-хубавата пица в стратосферата. Кой знае как успяваше да следи накъсания разказ на дъщеря си и да отговаря на въпросите, които Бони му подхвърляше в същото време.

Лий се почувства като петно олио, изсипало в кипяща вода, и за да се отърси от усещането, започна да разтребва масата. Ако не вършеше нищо, трябваше да застане в средата на стаята, докато главата й се въртеше наляво и надясно също като зрител на тенис мач.

— Това е моя работа.

Лий притеснено остави чайника, вдигнат току-що от масата и погледна Сара.

— Ами… — колко глупаво, каза си тя. Не знаеш ли как да говориш с едно дете?

— Можеш и да помогнеш — продължи Сара след миг. — Само че ако не си свърша работата, няма да си получа парите — плъзна поглед към баща си, а след това отново към Лий. — Има един албум, който искам да си купя. Нали ги знаеш, Тоутъл Рекс.

— Ясно… — Лий се опита да се сети нещо за групата, дори нещо бегло, но не успя.

— Само името им звучи по-така, иначе не са толкова зле — обади се Бони, докато излизаше от кухнята. — Както и да е, Хънтър няма да ти отреже парите, ако си имаш помощничка, Сара. Това се смята за добър усет към бизнеса.

Хънтър обърна глава и се усмихна бързо на сестра си, докато тя се измъкваше навън.

— Така и Лий ще си заслужи вечерята — отвърна небрежно той. — Нищо че няма да е пържола алангле.

Усмивката му я развълнува толкова, че не можа да вдигне спокойно чайника.

— Пицата ще ти хареса повече — заяви уверено Сара. — Той слага *абсолютно* всичко отгоре. Когато дойдат мои приятелки на вечеря, винаги искат от пицата на татко — докато чистеше масата, Лий се опита да си представи как Хънтър приготвя вечеря за няколко бъбриви малки момиченца. Просто не можеше. — Сигурно е бил готвач в някой друг живот.

Мили Боже, каза си Лий, да не би това дете вече да има свое мнение по въпросите на прераждането…

— А пък ти си била гладиатор — отвърна сухо Хънтър.

Сара се разсмя, отново превърнала се в дете.

— Леля Бони е била робиня, продадена на търг на арабски пазар за стотици хиляди драхми.

— Това едва ли ще се отрази благоприятно на самочувствието на Бони.

Сара стовари чашките в мивката с трясък.

— А Линор сигурно е била принцеса — стиснала мокър парцал в ръка, Лий вдигна поглед, въпреки че не беше сигурна дали ще успее да се усмихне. — Средновековна принцеса — продължи Сара. — Като при крал Артур.

Хънтър се замисли над казаното, докато оглеждаше дъщеря си и въпросната принцеса.

— Възможно е. Фина корона, обсипана със скъпоценни камъни и прозрачен воал много ще й отиват.

— И дракони — очевидно очарована от играта, Сара се облегна на плота, за да си представи по-добре Лий в рокля с пастелни цветове. — Рицарят трябва да убие поне един мъжки дракон в разцвета на силите си, преди да поиска ръката й.

— Самата истина — измърмори Хънтър и си каза, че драконите имат много лица.

— Драконите не са лесни за убиване — въпреки че говореше спокойно, Лий се зачуди защо й се свива стомахът. Толкова беше лесно да си се представи в една огромна зала, под блясъка на факлите, косата й окичена със скъпоценни камъни, облечена в богата копринена рокля.

— Така най-добре можеш да демонстрираш доблест — обясни й Сара и захапа парче зелена чушка, която бе успяла тайно да дръпне от баща си. — Принцесата не може да се ожени за кой да е. Кралят или ще я даде на безстрашен рицар, или пък на принца на съседните земи, за да осигури мир и благоденствие.

Колкото и невероятно да й се стори, Лий си представи баща си, стиснал в ръка скиптър, да оповестява, че тя ще се ожени на Джонатан от Уилъби.

— Бас държа, че никога не си носила шина.

Изхвърлена от едно столетие в друго само за секунда.

Лий погледна недоумяващо. Сара се бе намръщила умислено с изражение, което можеше да бъде наследено единствено и само от Хънтър. Каква глупост, помисли си Лий. Рицари, принцеси, дракони. За пръв път се усмихна напълно естествено на това слабо мургаво момиче, неразделна част от мъжа, когото обичаше.

— Две години.

— Сериозно? — по сериозното лице на Сара се изписа любопитство. Тя пристъпи напред, за да огледа по-добре зъбите на Лий. — Добре е подействала — реши тя. — Мразеше ли я?

— Ненавиждах я.

Сара се разкиска и сребърната шина лъсна.

— Аз нямам нищо против, само дето не мога да дъвча дъвка — погледна нацупено Хънтър през рамо. — Дори едно мъничко парченце.

— И аз не можех — при това никога, помисли си тя, ала не го каза. Дъвченето на дъвка не бе позволено в дома на семейство Радклиф.

Сара я погледна отново и кимна.

— Ако искаш, можеш да ми помогнеш да сложим масата.

Лий откри, че не бе чак толкова трудно да те приемат.

Слънцето нахлуваше в кухнята, докато се хранеха. Лъчите му бяха наситено златисти, меки, вече ги нямаше нажежените до бяло отблясъци от скалите на каньона. Почувства се спокойна, въпреки че на масата се носеха смях и спорове.

Фантазията я отнесе в приятно осветен тих ресторант, пред нея сервирана дебела пържола и хрупкава салата, а сервитьорите не позволяваха дори за момент чашата й с Бордо да остане празна. Сега обаче бе седнала в шумната светла кухня, хапваше си пица, поръсена със сирене, хрупкави парчета чушка и гъби, пикантен салам и люта наденица. Докато похапваше, се съгласи с преценката на Сара. Най-добрата пица в стратосферата.

— Ех, да можеше и Фред да се научи да прави такава пица… — Бони започваше второто си парче със същата охота, с която бе започнала и първото. — Когато е в настроение, прави страхотна салата от яйца, но не е същото.

— В семейство като твоето — отбеляза Хънтър, — трябва да организирате поточна линия. Пет гладни деца спокойно ще могат да движат цяла пицария.

— Така си е — съгласи се Бони. — А след по-малко от седем месеца ще станат шест.

Тя се усмихна широко, когато ножът на Хънтър увисна във въздуха.

— Още едно?

— Още едно — Бони намигна през масата на племенницата си. — Винаги съм казвала, че ще имам шест деца — обясни небрежно на Лий. — Хората трябва да правят това, в което най ги бива.

Хънтър се пресегна през масата и я стисна за ръката. Лий забеляза как пръстите им се преплетоха.

— Някои биха го нарекли свръхпроизводство.

— Или съперничество — отвърна веднага тя. — Ще имам толкова деца, колкото са ти бестселърите — разсмя се и стисна ръката на брат си. — Излиза, че ни трябва кажи-речи еднакво време, за да ги създадем.

— Когато доведеш бебето на гости, ще я сложим да спи в моята стая — Сара отхапа ново парче пица.

— Тя ли е? — Хънтър разроши косата й, преди да се върне към пицата.

— Ще бъде момиче — кимна Сара с младежка увереност. — Леля Бони вече има три момчета, така че с още едно момиче силите ще се изравнят.

— Ще видя какво мога да направя по въпроса — обеща Бони. — Както и да е, утре сутрин тръгвам. Касандра, най-голямата — обясни тя на Лий, — е решила, че иска да си прави татуировка — затвори очи и се облегна назад. — Боже, колко е хубаво някой да има нужда от теб.

— Татуировка ли? — Сара сбърчи нос. — Гадория. Каси е смахната.

— Двамата с Фред за съжаление се съгласихме.

Изпълнен с любопитство, Хънтър пое чашата с вино.

— Къде иска да я направи?

— На извивката на дясното рамо. Твърди, че било много изтънчено.

— Тъпачка — заяви твърдо Сара и сви рамене. — Каси е на тринадесет — добави тя и вдигна очи към тавана. — Боже, бива си я!

Лий потисна смеха си при вида както на физиономията на детето, така и на словесната му атака.

— И какво ще правите?

Бони се усмихна.

— А, мисля да я заведа до студиото за татуировки.

— Ама как, нали няма… — Лий замълча и загледа косата на Бони, щедро изпъстрена със светли кичури и обеците, провиснали до раменете. Може би все пак щеше да остави дъщеря си да направи каквото си бе наумила.

Бони се разсмя и погали Лий по ръката.

— Не, разбира се. Ще се получи много по-добре, ако Каси сама вземе решение, а тя ще го вземе в мига, в който види гадните игли.

— Хитро — одобри Сара стратегията с усмивка.

— Умно — поправи я Бони.

— Все тая — с пълна уста тя се извърна към Лий. — В къщата на леля Бони все има по някоя криза — обясни поверително тя. — Имаш ли братя, или сестри?

— Не — тъга ли забеляза в очите на детето? Тя самата често бе искала да има. — Бях едно дете.

— Май е по-добре да си имаш, въпреки че става пренаселено. — Сара погледна хитро баща си. — Може ли още едно парче?

Останалата част от вечерта премина спокойно, не съвсем, ала ако не се броеше шума, съвсем спокойно. Сара измъкна баща си, за да поиграят американски футбол, след като Бони отказа с усмивка. Състоянието й, поясни тя, било твърде деликатно. Лий, въпреки че негодуваше, се оказа въвлечена в играта. Научи, въпреки че никога не успяваше да се прицели точно, как да рита топката странично и как да я удря с глава. Беше й приятно, откри с учудване тя, и съвсем не се почувства като глупачка, което я учуди още повече.

Смрачи се бързо, а после из тъмното замигаха светулки. Макар че очите й бяха натежали, Сара мрънкаше и не искаше да си легне, докато Хънтър най-сетне не се съгласи да я отнесе до леглото на гръб. Още щом ги видя заедно, Лий веднага разбра, че това им бе ритуал.

Беше казал, че Сара е неговият живот и въпреки че ги бе виждала заедно само няколко часа, Лий се увери, че бе така.

Никога не би казала, че мъжът, чиито книги бе чела, можеше да е толкова предан баща, доволен, че прекарва времето си с едно десетгодишно дете. Не би могла да си го представи тук, в една къща толкова далече от светлините на града. Дори мъжът, когото опозна през изминалите две седмици, не се вместваше съвсем в образа на родител, дисциплиниран възпитател на едно подрастващо момиче. И въпреки това бе точно така.

Ако се опиташе да вмести образа на бащата на Сара в образа на любовника и автора на „Безмълвен нисък“, те щяха да се вплетат един в друг. Проблемът бе как да се справи с тях.

Тя изправи преобърнатия стол на терасата и седна. Дочу сънения смях на Сара през отворения прозорец над нея. Гласът на Хънтър, приглушен и неясен, го последва. Странен начин да прекара последните си часове с Хънтър, тук в дома му, само на няколко километра от лагера, в който бяха станали любовници. И освен това, призна Лий, докато наблюдаваше звездите, приятели. Много й се искаше да бъде негова приятелка.

Когато пишеше статията, щеше да я посвети и на двете му страни. Нали затова беше дошла. Затвори очи, защото звездите изведнъж станаха прекалено ярки. Връщаше се с много повече от първоначалните очаквания и заради това, с много по-малко.

— Изморена ли си?

Отвори очи и погледна Хънтър. Ето така щеше да го помни, обвит в сенките, докато излиза от тъмнината.

— Не. Сара заспа ли?

Той кимна и мина зад нея, за да постави ръце на раменете й. Ето къде искаше да бъде тя. Точно тук, когато нощта се спуска.

— И Бони.

— Сигурно по това време работиш — предположи Лий. — Когато в къщата цари тишина и всичко е тъмно.

— Да, в повечето случаи. Довърших последната си книга в една такава нощ. Тогава не бе усещал самота, но сега…

— Хайде да се разходим. Има пълнолуние.

— Страхуваш ли се? Ще ти дам талисман — Хънтър свали пръстена и го плъзна на нейния пръст.

— Не съм суеверна — обяви надменно тя, ала сви пръсти, за да задържи пръстена на място.

— Разбира се, че си — той я притисна до себе си. — Обичам звуците на нощта.

Лий се заслуша — едва доловим ветрец се промушваше през дърветата, някъде ромолеше вода, насекомите не преставаха да скърцат.

— Живееш тук отдавна — с напредването на деня тя бе разбрала, че не може да си го представи да живее на друго място.

— Да, преместих се, когато се роди Сара.

— Прелестно място.

Хънтър я завъртя в ръцете си. Лий бе обляна от лунна светлина, обсипала косата й със сребро и скъпоценни камъни, превърнала кожата й в мрамор, а очите — в тъмни мъниста.

— Отива ти — прошепна той. Прокара ръка през косата й, а след това забеляза как тя по своя воля пада на старото място. — Принцесата и дракона.

Сърцето й затрептя. Също като на тийнейджърка, каза си Лий. Хънтър я караше да се чувства като момиче на първа среща.

— В днешно време жените трябва сами да убиват драконите.

— В днешно време… — устните му докоснаха нейните. — Има много малко романтика. Ако това бяха Средните векове и аз те срещнех в някоя лунна вечер в гората, щях да те обладая, защото щеше да с мое право. Щях да те ухажвам, защото нямаше да имам друг избор

— гласът му стана тъмен като сенките под дърветата около тях. — Искам да те любя, Линор, все едно че е за пръв път.

Или за последен, помисли си тя, преди устните му да я накарат да се отдаде, да желае, да изисква. Когато ръцете му я обгръщаха, Лий бе готова да остави съзнанието да отлети. Мечтай и чувствай. Любовта не бе нищо повече. Дори когато отпусна глава назад, ръцете й го притиснаха с готовност, предизвиквайки го да вземе каквото пожелае, да даде всичко, което тя иска от него.

Ръцете му се спряха на лицето й, нежно, нежно като всеки друг път, за да запомнят всяка извивка и скула, и нежността на кожата й. Устните му ги последваха, вкусиха и отпиха от всеки отделен аромат. Удоволствието, винаги настъпващо бързо, потече като лава в нея. Останала без воля. Лий се отпусна до него на земята.

Искаше да я люби тук и сега, на открито, докато луната посребряваше върховете на дърветата и хвърляше алени сенки. Искаше му се да почувства как мускулите й омекват и се свиват при всеки допир на ръката му. Това, което му даваше тя, бе мечта от сънищата и много повече, в същото време по-реално от всичко досега. Съблича я бавно, а устните му и върховете на пръстите му я опиняваха. Тази нощ щеше да й даде всичко от себе си, щеше да поиска всичко от нея.

Лунна светлина и сенки я обгърнаха, докато сърцето му блъскаше лудо. Долови ромона на потока някъде наблизо, понесъл се с тихите й въздишки. Гората миришеше на нощ. Лий зарови лице до врата му.

Усети тръпнещата му възбуда, напиращата нужда, която бълбукаше в нея. С удоволствие се потопи във вихъра, който той бе създал. Тук въздухът бе мек на допир и обагрен в цвят. Тук можеше да остане и да се остави във властта на мъжа завинаги.

Кожата му бе гореща. Тя опита, замаяна от удоволствието и новата бързина. Жадна за още, Лий го докосваше, усетила всеки негов трепет, всеки дъх, всеки шепот на името си.

Сребро и сянка. Тя ги долавяше осезаемо като светулките наоколо. Сребърната нишка на властта. Тъмната сянка на желанието. С тяхна помощ щеше да го отведе до ръба на пропастта.

Когато Хънтър изруга бездиханно, Лий се засмя. Желанието им се преплете в едно. Тя го почувства. Усети радост.

Въздухът сякаш не трепваше, ветрецът замря. Всеки звук, отчетливо гръмовен, заглъхна. Пръстите му потънаха в косата й. Очите им се срещнаха в тишината, сякаш за да останат така във вечността.

Устните й се отвориха за него.

Можеше да остане да спи тук, щеше да й е приятно, върху голата земя под нея, а небето надвиснало над двамата, докато усещаше тялото му до себе си. Можеше да остане да спи тук завинаги, също като омагьосана принцеса, ако той не я бе привлякъл в ръцете си.

— Заспа като дете — прошепна Хънтър. — Трябва да си лягаш. В моето легло.

Лий въздъхна, доволна да остане на това място.

— Прекалено далече е.

С тих смях той целуна трапчинката между врата и рамото й.

— Да те пренеса ли?

— Ммм — тя се сгуши до него. — Добре.

— Не че имам нещо против, но може да се притесниш, ако Бони случайно слезе долу, докато те внасям така гола.

Лий отвори очи, ирисите й станали тъмносини. Действителността се връщаше.

— Май трябва да се обличам.

— Няма да е зле — погледът му обходи тялото й и отново се върна на лицето й. — Да ти помогна ли?

Тя се усмихна.

— Пак ще стигнем до същия резултат като събличането, ако решиш да ме обличаш.

— Интересна теория — Хънтър се пресегна за кремавото дантелено бельо.

— Само че сега не е времето да я изпробваме — Лий измъкна бикините от ръцете му и се пъхна в тях. — Колко време сме тук?

— Цяла вечност.

Погледна го тъкмо когато главата му се пъхна в ризата. Не бе съвсем сигурна, че преувеличава.

— Най-малкото, което заслужавам след тези две седмици, е истински матрак.

Той пое ръката й и притисна дланта й към устните си.

— Можеш да споделиш моя.

Тя стисна за кратко пръстите му, след това ги пусна.

— Не е много разумно.

— Притесняваш се за Сара ли?

Това не беше въпрос. Лий не побърза да отговори, за да е сигурна, че романтиката на момента нямаше да повлияе.

— Не разбирам много от деца, ала според мен тя не е готова да приеме някоя, с когото баща й дели леглото.

За момент се възцари тишина, все едно че бяха попаднали в окото на бурята.

— Никога преди не съм водил жена в дома ни.

Думите му я накараха да го погледна бързо, а след това също така бързо да отвърне поглед.

— Ето още една причина.

— Ето още една причина за много други неща — Хънтър продължи да се облича, без да говори, а Лий зарея поглед сред дърветата. Толкова е красиво, каза си тя. И става все по-далечно.

— Искаше да ме попиташ за Сара, но не го направи.

Лий навлажни устни.

— Не ми влиза в работата.

Той стисна брадичката й, част от нежността отлетя.

— Така ли? — попита.

— Хънтър…

— Този път ще получиш отговора, без дори да питаш — той отпусна ръка, но погледът му не трепна. Тя нямаше нужда от друго, за да разбере, че спокойствието бе отлетяло. — Почти преди дванадесет години срещнах една жена. По онова време пишех под името Лора Майлс и можех да си позволя някои дребни удоволствия. Да ходя понякога навън на вечеря, понякога на театър. Все още живеех в Ел Ей, сам, обичах си работата и бях доволен от това, което ми осигуряваше. Тя беше студентка, последна година. Умна, амбициозна, ала не разполагаше с достатъчно пари. Имаше стипендия и бе решена да стане най-добрата адвокатка на Западното крайбрежие.

— Хънтър, това, което се е случило между теб и друга жена преди толкова много години, не е моя работа.

— Тя не е просто друга жена. Това е майката на Сара.

Лий започна да скубе туфа трева.

— Добре, щом е важно да ми го кажеш, ще те изслушам.

— Държах на нея — продължи той. — Тя бе умна, красива и пълна с мечти. Никой от двама ни нямаше намерение да задълбочава връзката. Все още й предстоеше дипломиране като юрист. Аз пък исках да пиша. И тогава, напук на плановете ни, съдбата пое нещата в свои ръце — Хънтър извади цигара, замислен за подробностите от миналото. Спомни си сбутания мрачен апартамент с вечно капещите тръби, старата пишеща машина със скърцащия валяк, смехът, който редовно се носеше от съседен апартамент и се чуваше чак при него. — Една сутрин се отби при мен. Знаех, че нещо не е наред, защото по това време имаше часове. Беше прекалено амбициозна и не пропускаше часовете си. Денят бе горещ, зноен. Бях отворил прозорците, а до мен работеше малък вентилатор, който само обръщаше въздуха, дори не го охлаждаше. Беше дошла, за да ми каже, че е бременна — опита си да си спомни как изглеждаше. Не успя. Но и не държеше да си спомни. Така или иначе, винаги щеше да помни гласа й в момента, когато му каза. Отчаяние, примесено с ярост и обвинения. — Казах й, че държа на нея и това бе самата истина. Не я обичах. Въпреки това родителите ни предават своята ценностна система. Предложих й да се оженим — той се изсмя, не с удоволствие, ала не и с горчивина, отбеляза Лий. Това бе смехът на човек, приел шегата, която животът си е направил с него. — Тя отказа, почти с толкова гняв към предложението ми, колкото изпитваше и към самата бременност. Нямаше никакво намерение да се обременява със съпруг и дете, след като й предстоеше професионално издигане. Може и да ти е трудно да разбереш, но не беше безразлична, просто много практичен човек. Поиска да платя за аборта.

Лий усети как мускулите й се стегнаха.

— Но Сара…

— Това не е краят на историята — Хънтър изпусна дима от цигарата и зарея поглед някъде в тъмнината. — Скарахме се ужасно, заплахи, обвинения, прехвърляхме си вината. По това време не разбирах нейната гледна точка, единствено факта, че тя иска да се отърве от част от мен. Разделихме се, и двамата озлобени, отчаяни, без да съзнаваме, че ни трябва време, за да размислим.

Лий не знаеше какво да каже, нито пък знаеше как да го каже.

— Били сте млади — започна тя.

— Аз бях на двадесет и четири — поправи я Хънтър. — Отдавна вече не бях момче. Бях… и двамата бяхме отговорни за постъпките си. Два дни не можах да спя. Измислях десетки отговори и ги отхвърлях и така отново и отново. Едно единствено нещо ми се въртеше в главата през всичкото време. Исках това дете. Не мога да го обясня, защото харесвах живота си такъв, какъвто беше, радвах се, че нямам задължения, стремях се да стана известен. Ала просто знаех, че трябва да имам това дете. Обадих й се и я викнах да дойде отново. Втория път и двамата бяхме по-спокойни, но също така и доста по-уплашени, отколкото преди. Бракът отпадаше, затова не говорихме по този въпрос. Тя не искаше детето, затова се справихме и с този въпрос. Аз го исках. С това трябваше сам да се справя. Тя не искаше да поема никаква отговорност към това, което бяхме създали заедно, а имаше нужда от пари. Накрая успяхме да разрешим въпроса.

Лий се извърна към него с пресъхнала уста.

— Ти си й платил?

Както очакваше, в очите й гореше ужас. Когато продължи, гласът му беше спокоен, ала му трябваше много усилие, за да звучи така.

— Платих всички медицински такси, издържах я, докато роди, и й дадох десет хиляди долара за дъщеря си.

Поразена, със свито сърце Лий гледаше в земята.

— Как е могла…

— Всеки от нас искаше нещо. Накрая всеки даде на другия онова, което желаеше. Никога не изпитах презрение към младата студентка по право за това, което направи. Това бе нейният избор, а тя можеше да направи и друг, без дори да ми каже.

— Да — Лий се опита да прояви разбиране, но единственото, което виждаше, бе слабото мургаво дете. — Направила е своя избор и е загубила.

За него означаваше всичко на света да чуе тъкмо тези думи.

— Сара е моя, само моя от мига, в който пое първия си дъх. Жената, която я износи, ми направи безценен подарък. Аз й дадох единствено пари.

— Сара знае ли?

— Знае само, че майка й е трябвало да направи своя избор.

— Разбирам — тя въздъхна дълбоко. — Причината да си толкова тайнствен, е да я предпазиш от въпроси и догадки.

— Това е една от причините. Другата е, че искам тя да има простичкото детство, на което всяко дете има право.

— Не беше нужно да ми разказваш — Лий стисна ръката му. — Радвам се, че го направи. Не ти е било лесно сам да отгледаш едно дете.

В очите й имаше разбиране. Всеки напрегнат мускул в тялото му се отпусна, сякаш го беше погалила. Сега вече знаеше със сигурност, че тя бе жената, която бе чакал.

— Не, не ми беше лесно, ала бе истинско удоволствие — пръстите му стиснаха нейните. — Сподели го с мен, Линор.

Тя замря.

— Не те разбирам.

— Искам да си с мен тук, със Сара. Искам те тук с другите деца, които можем да имаме двамата — погледна пръстена, който бе сложил на ръката й. Когато очите им се срещнаха, й се стори, че я пронизват. — Омъжи се за мен.

Да се омъжи? Гледаше го с празен поглед, а у нея бавно се натрупваше паника.

— Ти не знаеш… Ти нямаш представа какво искаш.

— Напротив — поправи я той и стисна още по-здраво ръката й, когато Лий понечи да се отдръпне. — Предлагал съм само на една друга жена, при това по задължение. Теб те моля, защото си първата и единствена жена, която съм обичал. Искам да споделя живота си с теб. Искам ти да споделиш моя.

Паниката прерасна в страх. Хънтър искаше от нея да промени всичко, към което се стремеше. Да рискува всичко.

— Животът ни е прекалено различен — едва успя да каже тя. — Аз трябва да се връщам. Не мога да оставя работата си.

— Работа, за която не си била създадена — в гласа му се прокрадна напрегнатост, когато я стисна за раменете. — Знаеш, че си родена, за да създаваш образите, които са ти в главата, а не да пишеш за светския живот на хората и утрешните тенденции.

— Това е единственото, което познавам! — разтреперана, Лий се отдръпна от него. — Заради това съм работила.

— За да докажеш нещо. По дяволите, Линор, направи нещо и за себе си. Заради себе си.

— Правя го заради себе си — отвърна отчаяно тя. Обичаш го, крещеше един глас вътре в нея. Защо отблъскваш нуждата, това, което искаш. Лий поклати глава, сякаш за да накара гласа да замълчи. Любовта не бе достатъчна, нуждата не бе достатъчна. Знаеше го със сигурност. Просто не биваше да го забравя. — Искаш от мен да се откажа от всичко, от всеки сантиметър, който съм извоювала за пет години. Животът ми е в Ел Ей, там знам коя съм, накъде вървя. Не мога да живея тук и да рискувам…

— Да откриеш коя си в действителност ли? — довърши вместо нея той. Нямаше да допусне отчаянието. Едва успяваше да контролира гнева си. — Ако ставаше въпрос единствено за мен, бих дошъл където пожелаеш, бих живял където ти е приятно, дори и да съзнавам, че е грешка. Но остава и Сара. Не мога да я откъсна от единствения дом, който някога е имала.

— Ето че отново искаш всичко — гласът й бе едва доловим шепот, ала Хънтър никога не бе чувал по-ясни думи. — Искаш от мен да рискувам всичко, а аз не мога. Не искам.

Той стана и сенките го обгърнаха.

— Искам от теб да рискуваш всичко — съгласи се Хънтър. — Обичаш ли ме? — с този въпрос той рискуваше всичко.

Разкъсвана от чувствата си, тласкана от страха, тя го гледаше.

— Да. Дяволите да те вземат, Хънтър, остави ме на мира.

Лий закрачи към къщата, докато тъмнината спусна невидима пелена между тях.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Ако не смяташ да излизаш в обедна почивка, поне вземи това. — Брайън й подаде едно от неизчерпаемия запас шоколадчета.

— Ще ям, след като завърша статията — Лий не откъсваше поглед от пишещата машина и продължаваше да барабани по клавишите леко и ритмично.

— Лий, върна се преди два дни и още не съм те видяла да си хапнеш шоколадово руло — а пък опитното й око на фотограф бе успяло да забележи под умело поставения пласт козметика сините кръгове под очите на Лий. Това трябва да е било забележително интервю, помисли си тя, когато тропотът по клавишите започна отново.

— Не съм гладна — беше толкова гладна, колкото и уморена. Работеше над статията за Хънтър почти без почивка през последните четиридесет и осем часа. Щеше да се получи съвършена статия, обеща си Лий. Щеше да се лее като вино от кристална чаша. А щом я свършеше, моля те Господи, щом я свършеше цялата, щеше да го изхвърли от себе си.

Толкова упорито се бе впила в гази мисъл, че тя вече често й убягваше.

Ако останеше… Ако се върнеше…

Измърмори някакво проклятие под носа си, а пръстите й забавиха ритъма си. Забелязала грешка, Лий нави барабана, за да я поправи. Не можеше да се върне. Нима сама не го каза на Хънтър? Не можеше просто така с лека ръка да захвърли всичко и да замине. Само че колкото по-дълго оставаше надалече, толкова по-голяма ставаше празнотата в живота й. Същия този живот, който с толкова усилия си бе извоювала.

Затова смяташе да работи, обзета от нервно напрежение, докато не приключеше статията. Докато всичко не приключеше. Тогава идваше времето да направи следващата крачка. Когато се опита да

помисли за следващата стъпка, умът й изведнъж блокира. Тя отпусна ръце в скута си и се загледа в листа пред себе си.

Без да каже и дума, Брайън захлопна вратата с крак, за да заглуши шума отвън. Отпусна се в стола срещу Лий, скръсти ръце и зачака.

— Добре, защо не ми разкажеш тази част, която не е за публикуване?

На Лий й се искаше да свие рамене и да каже, че няма време за приказки. Имаше си срок, който я чакаше. Трябваше да вмести статията в срока. Но същото важеше и за живота й. Пое си дъх и се обърна на стола. Не искаше да вижда спретнато написаните думи, които бе напечатила. Поне не сега.

— Брайън, ако си направила снимка, която ти е отнела много време, посветила си й както умение, така и време, а след това я проявяваш и откриваш, че не е станала така, както си искала, какво ще направиш?

— Ще я огледам добре такава, каквато е излязла — отвърна веднага тя. — Има много голяма вероятност това да е бил оригиналният замисъл.

— Ала няма ли да искаш отново да се заемеш с това, което наистина искаш? Все пак много си се старала, за да направиш нещо и искаш определен резултат.

— Може и така да, но по-вероятно не е. Зависи какво съм видяла, когато съм огледала добре снимката — Брайън се отпусна и кръстоса дългите си крака. — Какво има на твоята снимка, Лий?

— Хънтър — притесненият й поглед се вдигна към очите на Брайън. — Нали ме познаваш?

— Доколкото си ме допуснала до себе си.

С кратък смях Лий започна да побутва един кламер на бюрото.

— Чак толкова ли съм трудна?

— Да — Брайън се усмихна, за да посмекчи отговора. — Но пък също толкова интересна. Очевидно Хънтър Браун мисли по същия начин.

— Той поиска да се ожени за мен — думите прозвучаха като светкавица, която остави и двете жени безмълвни.

— Да се ожените? — Брайън се приведе напред. — Искаш да кажеш като „докато смъртта ни раздели“?

— Да.

— Боже… — думата прозвуча като въздишка и Брайън отново се отпусна назад. — Бързо действаш — тогава видя нещастното изражение на Лий. Само защото Брайън не изпадаше във възторг, когато помиришеше портокалов цвят, нямаше нужда да се заяжда. — Добре де, ти какво мислиш? За Хънтър, искам да кажа.

Кламерът се огъна в пръстите на Лий.

— Влюбена съм в него.

— Наистина ли? — тя се усмихна, защото звучеше приятно, когато някой го кажеше толкова семпло. — Всичко това в каньона ли се случи?

— Да — пръстите на Лий не намираха покой. — Може да е започнало преди това, още докато бяхме във Флагстаф. Вече нищо не знам.

— Защо не си щастлива? — Брайън присви очи, също както когато преценяваше светлината и ъгъла. — Когато мъжът, когото обичаш, наистина обичаш, иска да изгради живота си с теб, би трябвало да си във възторг.

— И как по-точно двама души могат да изградят съвместен живот, след като вече си имат отделен живот, при това напълно различен? — попита Лий. — Тук не става въпрос да посбутаме мебелите, за да направим място или да ги разместим — кламерът се счупи, когато тя стана. — Брайън, той живее в Аризона, в каньона. Аз пък живея в Ел Ей.

Брайън вдигна лъскавия си ботуш и опря глезен на полираното бюро на Лий.

— Нали няма да ми разправяш, че ви дели разстоянието.

— То просто подчертава колко сме различни! — изпълнена с гняв, Лий се завъртя. — Не можем да сме по-различни. Та ние сме като две противоположности. Аз върша нещата постепенно, а той напредва с отскоци. По дяволите, трябва да видиш къщата му. Все едно че е излязла от прекрасна приказка. Сестра му е Би Би Смидърс… — преди Брайън да успее да осмисли информацията, Лий продължи: — И има дъщеря.

— Дъщеря ли? — вниманието й вече бе приковано и Брайън спусна крак на земята. — Хънтър Браун има дете?

Лий притисна пръсти към слепоочията си и зачака да се успокои. Да, ако не беше толкова развълнувана, нямаше да го каже, а тя никога не обсъждаше личните си неволи с друг, освен с Брайън, ала сега трябваше да продължи.

— Да, десетгодишно момиче. Важно е това да не се разчува.

— Добре.

Лий знаеше, че няма нужда Брайън да дава обещания. Опита се да се успокои и си пое дълбоко дъх.

— Тя е хубава, очарователна и очевидно е същността на живота му. Забелязах нещо у него, когато двамата бяха заедно, нещо невероятно красиво. То ме уплаши страшно много.

— Защо?

— Брайън, той притежава безкрайно много талант, очарование, чувства. Влага ги заедно, за да постигне цялостен успех, при това във всяко едно отношение.

— Това притеснява ли те?

— Просто не знам на какво съм способна. Единственото, което ми е ясно, е, че няма да мога да балансирам нещата, няма да мога да ги подредя.

Брайън каза нещо кратко, бързо и грубо.

— И няма да се ожениш за него, защото не можеш да жонглираш, така ли? Би трябвало да се познаваш по-добре.

— Мислех си, че е така — Лий поклати глава и отново седна. — Та това, първо, е смешно — каза рязко тя. — Животът и на двама ни е коренно различен.

Брайън погледна през прозореца към високата сграда, която бе част от гледката на Лий.

— Значи той може да се премести в Ел Ей и да скъси разстоянието.

— Не иска — Лий преглътна и огледа листовете по бюрото. Статията бе готова, знаеше го, също както знаеше, че ако не я пусне за печат, цял живот ще я доизкусурява. — Мястото му е там. Иска дъщеря му да расте там, да я възпитава там. Това го разбирам.

— Тогава ти се премести в каньона. Мястото е невероятно.

Защо ли нещата винаги изглеждаха толкова прости, толкова естествени, когато някой ги изречеше на глас? Страхът отново се върна и тя напрегна гласа си.

— Работата ми е тук.

— Значи опираме до това, кой какво смята за по-важно, нали така? — Брайън знаеше, че не проявява нужното съчувствие, но също така знаеше, че Лий не се нуждае от съчувствие. Държеше много на приятелката си и затова заговори без капка състрадание. — Можеш да си запазиш и работата, и апартамента в Ел Ей и да се чувстваш нещастна. А можеш и да направиш избор.

Избор. Лий прокара пръст по гладката повърхност на бюрото. Само че нали трябва до провериш почвата, преди да пристъпиш напред. Сам Хънтър го бе казал. Само че… Тя погледна пречупения кламер в центъра на безупречно чистия лист попивателна. А колко дълго трябва да проверяваш, преди да скочиш?

Почти две седмици по-късно Лий седеше в апартамента си по средата на деня. Толкова рядко й се случваше да си е вкъщи по това време, че очакваше всичко да е различно. Само че нещата си бяха същите. Дори и тя самата бе непроменена, призна си неохотно. И в същото време нищо не бе същото.

Напуснала. Опита се да приеме думата, докато се справяше с паниката, която я тормозеше през последните няколко дни. На масата пред нея се бе надигнала избуяла, цъфнала в наситено лилаво африканска теменужка. Грижеше се добре за нея, както и за всичко друго в живота си. Винаги, когато почвата пресъхнеше, я поливаше и редовно я подхранваше с течен тор. Докато се вглеждаше в цветето, Лий осъзна, че никога няма да е в състояние да я изтръгне с един замах. А нима не направи със себе си тъкмо това?

Напуснах, помисли си тя отново и думата отекна в ума й. Връчи оставката и изчака двете седмици предупредителен срок, а след това обърна гръб на процъфтяващата си кариера — изтръгна я с корените.

И защо, запита се Лий, когато я обзе паника. За да последва една нереална мечта, която се бе настанила в ума й преди години. За да напише книга, която по всяка вероятност никога нямаше да види бял свят. За да поеме един огромен риск и да се впусне в непознатото.

Само защото Хънтър твърдеше, че е добра. Защото той бе подхранил тази мечта, все едно че бе теменужка. Освен всичко друго я беше накарал да престане да си повтаря „ами ако“ всеки път, когато се

колебаеше за нещо в живота. Хънтър бе в основата на едно от тези колебания. Най-важното от всички.

Сега, след като бе направила първата стъпка и си беше у дома, сама в непоносимо притихналия апартамент, в средата на седмицата, сутринта, на Лий й се прииска да избяга. Навън имаше хора, шум, нещо винаги те разсейваше. Тук, у дома, трябваше да се изправи срещу своите „ами ако“. Хънтър бе първото от тези колебания.

Не се бе опитал да я спре, когато си тръгна сутринта, след като отказа да се ожени за него. Не каза нищо, докато тя си взимаше довиждане със Сара. Не каза нито дума. Може би и двамата знаеха, че всичко необходимо е било казано предишната вечер. Погледна я веднъж и тя за малко не се върна. След това Лий се качи в колата до Бони, за да я откара сестра му до летището и да я приближи с още една стъпка до Ел Ей.

От завръщането не й се бе обаждал. Нима очакваше да го направи, зачуди си тя. Може и да се бе надявала, ала също така се надяваше да не го прави. Нямаше представа колко време ще й бъде необходимо, преди да чуе гласа му, без да рухне безсилна.

Сведе поглед към сребърно златния увит пръстен на ръката си. Защо го бе задържала? Не беше неин. Трябваше да го остави. Беше прекалено лесно да си каже, че просто бе забравила да го свали, докато цареше объркването, но това не бе истина. Усещаше пръстена на ръката си, докато си събираше багажа, докато излизаше от къщата на Хънтър, когато спря до колата. Не намери сили да го свали.

Имаше нужда от време, именно от времето, призна си Лий, което бе пред нея. Отново й предстоеше да доказва нещо, ала този път не на родителите си, нито на Хънтър. Сега беше сама пред себе си. Само ако можеше да довърши книгата. Само ако можеше да вложи в нея най-доброто и да я довърши…

Тя се изправи и отиде до бюрото, седна пред пишещата машина и се озова срещу страшната първа страница.

Лий бе изпитала напрежението в работата си за „Селебрити“. Минутите минаваха, сроковете приближаваха. Оставаше й напрежението да превърне обикновеното в нещо вълнуващо, при това на ограничено пространство, да постига това седмица след седмица.

Въпреки това след почти един месец далече от това напрежение, време, в което бе отговорна единствено пред себе си и романа, тя осъзна истинското значение на напрежението. И на удоволствието.

Не бе вярвала — поне не истински — че ще й се удаде да седи часове наред, за да довърши книга, започната като една прищявка толкова отдавна. Истината бе, че през първите няколко дни се сблъска единствено с разочарование и провал. В главата й властваше ужасът. Защо напусна работата, където всички я уважаваха, където бе компетентна, за да се лута из тъмното?

Непрекъснато се изкушаваше да зареже всичко и да се върне, въпреки че щеше да се наложи отново да започва от нула в „Селебрити“. И всеки път си представяше лицето на Хънтър — леко подигравателно, предизвикателно и някак окуражаващо.

Това тежък труд и упорство. Ако си достигнала предела на възможностите си и искаш да се откажеш…

Отговорът бе не, също така мрачен, също така решителен, както в малката палатка. Може би я очакваше провал. Затвори очи и се опита да се пребори с тази мисъл. Може и да се чувстваше нещастна, но нямаше да се откаже. Каквото и да се случеше, беше направила избора си и бе готова да живее с него.

Колкото повече работеше, толкова повече възприемаше напечатаните страници за символ. Ако можеше да свърши тази работа, при това да я свърши добре, значи можеше да успее във всичко. Останалата част от живота й щеше да се подреди.

В края на втората седмица Лий бе така погълната от задачата си, че не забелязваше дали работи но дванадесет, или четиринадесет часа. Включи телефонния секретар и забрави да се обажда на оставените съобщения, забравяше и да се храни.

Беше точно както го описа веднъж Хънтър. Образите я поглъщаха, подтикваха, разочароваха, изпълваха с възторг. Времето минаваше, а тя усещаше, че гори от желание да довърши романа, не само заради себе си, но и заради тях. Искаше й се, както никога преди, думите й да бъдат прочетени. Вълнението и страхът я теглеха напред.

Усети необичайна тръпка, когато напечата и последената дума, някаква еуфория, примесена със старата депресия. Беше приключила. Беше си изляла сърцето в този роман. Прииска й се да отпразнува

събитието. Прииска й се да заплаче. Беше приключила. Притисна уморените си очи с пръсти и разбра, че дори не знаеше кой ден беше.

Никога досега не бе писал толкова бързо и толкова трескаво. Хънтър едва успяваше да настига собствените си трескави мисли. Знаеше защо става така, ала се подчиняваше на подтика, защото нямаше друг избор. Главната героиня бе Линор, въпреки че промени името на Дженифър. Тя бе Линор, както физически, така и емоционално, от елегантната, грижливо поддържана червеникаво златиста коса, до нервно изгризаните нокти. Това бе единственият начин да я задържи при себе си.

Беше му струвало много повече, отколкото тя можеше да предположи, да я остави да си тръгне. Докато я наблюдаваше как се качва в колата, си каза, че няма да издържи дълго надалеч. Нямаше да устои. Ако грешеше за чувствата й към него, значи грешеше и за всичко останало в живота си.

Две важни жени бяха нахлували в живота му. Първата, майката на Сара, той не бе обичал, въпреки това тя бе променила живота му. След това си отиде, защото не можеше да си позволи да смеси амбициите с живот, посветен на деца и семейство.

Обичаше Лий и тя отново промени всичко. Лий също си бе отишла и то поради същите причини. Нима бе обречен на връзки с жени, които бягаха от обвързване? Не можеше да повярва.

И така, остави я да си отиде, а тя не се връщаше. Зачуди се колко ли дълго можеше да живее един мъж, докато умира от глад.

Обади й се. Върви след нея. Постъпи като глупак, когато я остави да си отиде. Върни я насила, ако трябва. Имаш нужда от нея. Имаш нужда…

Мислите му тиктакаха като часовник. Всеки ден на свечеряване. Всеки ден на свечеряване той едва се удържаше да не ги послуша. Нуждата го тласкаше напред. Господи, колко силна бе тази нужда. Но ако Лий не пожелаеше да дойде с него по свое желание, никога нямаше да има това, от което се нуждаеше, само празната обвивка. Погледна голия си пръст. Не бе оставила съвсем всичко. Нещо повече, тя бе отнесла със себе си нещо повече от един къс метал.

Беше й подарил талисман и Лий го бе запазила. Докато го пазеше, връзката им не бе прекъсната. Хънтър бе мъж, който вярваше в съдбата, в поличбите и магията.

— Вечерята е готова — Сара стоеше на вратата, косата й опъната на опашка, слабото лице изпъстрено с брашнени петна.

Не му се ядеше. Искаше да продължи да пише. Докато романът течеше, той все още съхраняваше частица от Линор. А когато спреше, нуждата да я има цялата го разкъсваше. Сара се усмихна.

— Почти съм готова — добави тя. Влезе в стаята с босите си крака. — Направих кюфтета, ала те май приличат на палачинки. Също и бисквитите — усмихна се отново и сви рамене. — Доста са твърди, но можем да ги намажем с мармалад или нещо друго — усетила настроението му, Сара обви врата му с ръце и допря буза до неговата. — По-хубаво е, когато ти готвиш.

— А кой се мръщи на броколите снощи?

— Приличат на болни дървета — тя сбърчи нос и се отдръпна със сериозно лице. — Тя много ти липсва, нали?

С всеки друг би избегнал въпроса. Обаче това бе Сара. Тя бе на десет. Познаваше го много добре.

— Да, много ми липсва.

Детето се замисли и се заигра с косата, паднала на челото му.

— Сигурно си искал да се ожениш за нея.

— Тя ми отказа.

Лицето й се отпусна, не толкова от раздразнение, че някой може да откаже нещо на баща й, а в опит да се съсредоточи. Бащата на Дона вече нямаше почти никаква коса, каза си Сара и отново докосна косата на Хънтър, а пък шкембето на таткото на Кели подскачаше над колана. Майката на Шели никога не разбираше от шеги. Не познаваше друг човек, който да изглежда толкова добре, с когото да бе толкова приятно, колкото с баща й. Всяка бе трябвало да иска да се омъжи за него. Когато беше малка и тя искаше да се омъжи за него. Ала сега разбираше, че това са само глупости.

Веждите й бяха събрани, когато вдигна поглед към него.

— Сигурно не ме е харесала.

Сякаш чу собствените си мисли. Усети вълнение, остана силно впечатлен.

— Не можеше да те понася.

Очите й се разшириха, а след това оживяха, готови да се засмеят.

— Защото съм хлапе.

— Точно така. И аз едвам те издържам.

— Значи така — изсумтя Сара. — Не ми приличаше на глупачка, но сигурно бъркам, след като не е поискала да се ожените — сгуши се до него, а Хънтър знаеше, че го прави от любов и сърцето му преля от обич. — Харесвах я — прошепна Сара. — Беше мила, доста тиха, ала наистина мила, когато се усмихваше. Ти сигурно я обичаш.

— Да, обичам я — не каза нищо, за да я успокои. Нещо като, това е различно от обичта ми към теб, ти винаги ще си останеш моето малко момиченце. Хънтър просто я прегърна и това бе напълно достатъчно. — Тя също ме обича, но трябва да живее собствения си живот.

Това Сара не го разбираше и смяташе, че е глупаво, ала реши да премълчи.

— Аз няма да имам нищо против, ако тя реши да се омъжи за теб, все пак. Ще ми бъде приятно да има някой, който да ми е като майка.

Той повдигна едната си вежда. Сара никога не бе питала за собствената си майка, според него, усетила с детската си интуиция, че няма защо да пита.

— Аз не ти ли стигам?

— Ти си чудесен — отвърна благородно тя — Само че не разбираш много от женски неща — Сара подуши въздуха и се усмихна широко. — Кюфтетата са готови.

— Препечени, ако съдим по миризмата.

— Сега пък и претенции — тя скочи от скута му, преди да му остане време да си отмъсти. — Идва някаква кола. Покани ги на гости, за да се отървем от бисквитите.

Не му трябваше компания, каза си Хънтър, докато наблюдаваше как дъщеря му изскача от стаята. Вечерята със Сара щеше да му е достатъчна, а след това щеше отново да се заеме с работата си. След като изключи компютъра, той стана, за да отвори на гостите. Сигурно бе някоя от приятелките й, измолила родителите си да я закарат извън града. Щеше да се отърве от тях колкото бе възможно по-любезно, а след това трябваше да види какво може да се направи с кюфтетата на Сара.

Отвори вратата и тя беше отпред, косата й лъскава на последните лъчи на лятното слънце. Хънтър остана слисан.

— Здравей, Хънтър — колко спокоен може да звучи гласът, дори когато сърцето ти блъска оглушително, помисли си Лий. — Щях да се обадя, но номерът ти не е включен в указателя — той не отговори и на нея й се стори, че сърцето й се качва в гърлото. Въпреки това успя отново да заговори. — Може ли да вляза?

Без да каже и дума, Хънтър отстъпи. Може би, сънуваше, също като героя в „Гарвана“. Липсваше само тлеещият огън.

Беше изхабила почти цялата си смелост, като се върна. Ако той не заговореше скоро, щяха да останат загледани един в друг. Също като притеснен лектор, непроверил данните за предстоящата тема, тя прочисти гърлото си.

— Хънтър…

— То май е най-добре да дадем бисквитите на Сантанас, защото… — Сара спря рязко, щом влезе в стаята. — Ей, я виж ти…

— Здравей, Сара — Лий успя да се усмихне. Детето изглеждаше толкова смешно в изненадата си, ала поне у нея нямаше студенината и резервираността на баща й.

— Здрасти — Сара погледна несигурно от единия към другия. Предположи, че двамата ще успеят да оплетат конците. Леля Бони казваше, че хората, които се обичат, обикновено развалят нещата, макар и за малко. — Вечерята е готова. Направила съм кюфтета. Май стават за ядене.

Разбрала поканата, Лий се възползва от нея. Поне щеше да й остане повече време, преди Хънтър отново да я изхвърли.

— Мирише чудесно.

— Добре, влизай — Сара властно протегна ръка, а Лий я пое. — Не изглеждат много добре — продължи тя, докато водеше Лий към кухнята. — Направих обаче всичко, както трябваше.

Лий погледна сплесканите кюфтета и се усмихна.

— Доста по-добре си се справила от мен.

— Наистина ли? — Сара прие похвалата с кимване. — Двамата с татко се редуваме — а ако двамата се оженеха, на нея щеше да се пада да готви на всеки три дни. — Трябва да сложиш още едни прибори — обърна се небрежно към баща си. — Бисквитите за нищо не стават, но си имаме картофи.

Тримата седнаха на масата, сякаш това бе най-естественото нещо на света. Сара сервира, като продължаваше да бъбри и така отмени задължението двамата възрастни да поведат разговор помежду си. И двамата й отговаряха, усмихваха се, докато се хранеха, а мислите им се вихреха неудържимо…

Той вече не ме иска.

Защо е дошла?

Дори и дума не ми е казал.

Какво ли иска? Изглежда прекрасно *Толкова е прекрасна.*

Какво да направя? Изглежда прекрасен. *Толкова прекрасен.*

Сара вдигна купата с останалите кюфтета.

— Ще ги дам на Сантанас — като повечето деца, мразеше останалата храна, освен ако не ставаше въпрос за спагети. — Татко трябва да измие чиниите — обясни тя на Лий. — Ако искаш, му помогни — след като изсипа остатъка от вечерята в паничката на Сантанас, тя излезе с танцова походка от стаята. — Ще се видим по-късно.

Когато двамата останаха сами, Лий стисна ръце толкова силно, че те изтръпнаха. Нарочно ги отпусна. Хънтър забеляза, че все още носи пръстена и усети как възелът в гърдите му се отпуска, а след това отново се затяга.

— Ядосан си — каза тя със спокойния си, равен глас — Извинявай. Не трябваше да идвам така.

Той се изправи и започна да трупа чиниите на купчина.

— Не, не съм ядосан — ядът вероятно бе единственото чувство, което не блъскаше в гърдите му през последния час. — А защо дойде?

— Аз… — Лий сведе безпомощно поглед към ръцете си. Би трябвало да му помогне с чиниите, да върши нещо, да бъде настрани. Само че не беше сигурна, че краката й няма да поддадат. — Довърших книгата — рече тя.

Хънтър спря и се обърна. За пръв път, откакто бе отворил вратата, тя забеляза нещо като усмивка по лицето му.

— Поздравления.

— Искаше ми се да я прочетеш. Знам, че можех да я изпратя по пощата… Изпратих копие на издателката ти… Но… — Лий отново вдигна очи към него. — Не исках да я изпращам. Исках да ти я дам. Трябваше да ти я дам.

Той остави чиниите в мивката и се върна до масата. Не седна. Трябваше да остане прав. Ако беше дошла заради това, ако това бе всичко, заради което бе дошла, нямаше да може да го понесе.

— Знаеш, че исках да я прочета. Искам първия екземпляр с автограф.

Тя успя да се усмихне.

— Аз не съм чак такава оптимистка, ала ти беше прав. Трябваше да я довърша. Исках да ти благодаря, че ми показа тази възможност — устните й си останаха извити, но усмивката изчезна от очите й. — Напуснах работа.

Не беше помръднал, ала й се стори, че изведнъж замръзна на място.

— Защо?

— Трябваше да се опитам да довърша книгата. Заради себе си — ако само я бе докоснал, дори само по ръката, нямаше да чувства вледеняващия студ. — Знаех, че ако я довърша, ще мога да направя всичко. Трябваше да докажа на себе си, преди да… — Лий замълча, защото не можеше да го изрече. — Четох романите ти като Лора Майлс.

Ако само я докоснеше… Но ако го стореше, нямаше никога да може да я пусне.

— Харесаха ли ти?

— Да — прозвучалата в гласа й изненада го накара да се усмихне. — Никога не бих предположила, че е възможно да съществува стилово сходство между един любовен роман и роман на ужаса, ала ето че е точно така. Атмосферата, напрежението, чувствата — пое си дълбоко дъх и се изправи, за да го гледа в очите. Това бе най-трудната стъпка, която бе предприемала. — Ти разбираш как се чувства една жена. Личи в творбите ти.

— Писателската професия е многолика.

— Както и да е, според мен ти притежаваш рядък талант, просто е невероятно как един мъж може да преценява така точно и да разбира тайните чувства на жените — очите й отново се вдигнаха към неговите и задържаха погледа му. — Надявам се да проявиш същото умение и по отношение на мен.

Хънтър я проучваше отново. Усещаше го по погледа му.

— Много по-сложно е, когато и твоите лични чувства се намесят.

Тя стисна ръце с всички сили.

— Така ли?

Той не я докосна и въпреки това й се стори, че усеща пръстите му по бузата си.

— Трябва ли да ти кажа, че те обичам?

— Да, аз…

— Написала си книгата, напуснала си работа. Поела си много рискове, Линор — Хънтър чакаше. — Но ти предстоят още.

Тя дишаше накъсано. Не, той никога нямаше да направи нещата лесни за нея. Винаги щеше да има изисквания, очаквания. Хънтър нямаше да я глези.

— Изпитах ужас, когато поиска да се оженя за теб. Много мислих по този въпрос, също както децата мислят за тъмния килер. Не знам какво ме очаква там — може да се окаже мечта, ала може да бъде и кошмар. Това поне го разбираш.

— Да — прозвуча като въпрос. — Разбирам го.

Лий си пое по-спокойно лъх.

— Използвах това, което имах в Ел Ей, като извинение, защото то бе изградено с логична последователност, но това не бе истинската причина. Просто се страхувах да отворя вратата на килера.

— Все още ли е така?

— Донякъде — струваше й много повече усилие да отпусне пръсти, отколкото си бе мислила. Зачуди се дали той съзнава, че това бе последната крачка. — Ала бих искала да опитам. Искам да вляза там с теб.

Пръстите му се преплетоха с нейните и тя усети как нервното напрежение се стопява. Хънтър, разбира се, знаеше.

— Няма да бъде нито мечта, нито кошмар, Линор. Всеки миг ще бъде истински.

Тогава тя се засмя, защото ръката й бе в неговата.

— Сега наистина се опитваш да ме уплашиш — приближи се крачка към него, целуна го леко, а желанието забуча като приглушен рев. Беше толкова лесно, все едно че се потапяше в топъл, кристално чист поток. — Няма да ме уплашиш — прошепна Лий.

Той я прегръщаше здраво, но тя почти не забеляза.

— Не, нямам и намерение да те плаша — вдъхна аромата на косата й и се наслади на усещането. Лий беше дошла сама при него.

По своя воля. — Ала няма да те пусна да си отидеш. Толкова отдавна чакам да се върнеш.

— Знаел си, че ще се върна — прошепна тя.

— Трябваше да вярвам в нещо, иначе щях да полудея.

Лий затвори очи, изпълнена със задоволство, докато в гърдите й набъбваше възторг.

— Хънтър, ако Сара не иска, ако тя не може да се приспособи…

— Вече започна да се притесняваш — той лекичко я отдръпна от себе си. — Сара си поговори с мен по този въпрос, преди да дойдеш. Надявам се знаеш достатъчно за женските работи, нали?

— Какви женски работи?

Хънтър се отдръпна още малко и я огледа.

— Истинска жена във всяко отношение. Ставаш, Линор, ставаш и за мен, и за Сара.

— Добре — тя въздъхна дълбоко, защото, както обикновено, му вярваше. — Искам да съм с теб, когато й кажеш.

— Линор — обрамчи лицето й с ръце, целуна я и по двете бузи нежно, и както й се стори, развеселен. — Тя вече знае.

Едната й вежда се стрелна нагоре.

— Няма на кой да прилича!

— Именно — сграбчи я и я завъртя във въздуха в момент на истинска неподправена радост. — На госпожата ще й бъде интересно да живее в къща, пълна с истински и въображаеми чудовища.

— Госпожата може да се справи — отвърна Лий. — Както и с всичко останало, за което си помислиш.

— Наистина ли? — отвърна той с предизвикателна усмивка, стаила в себе си веселост, желание, сигурност. — Тогава да се залавяме с чиниите и ще видя какво може да се направи по въпроса.

Издание:
Нора Робъртс. Бъди до мен
ИК „Коломбина Прес“, София, 2003
Американска. Първо издание
Редактор: Людмила Хармандjиева
ISBN: 954-706-114-3

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

http://chitanka.info

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.